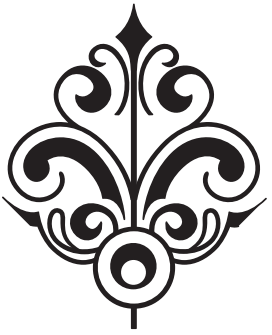
ПАТОТ КОН РАЈОТ

(Прирачник за патот кон рајот)

Напишана од
Мухаммед бин Кутубуддин Изники

Ревидирано од
Хусејин Хилми Ишик

ПАТОТ КОН РАЈОТ

(Прирачник за патот кон рајот)

Напишана од
Мухаммед бин Кутубуддин Изники

Ревидирано од
Хусејин Хилми Ишик

www.hakikatbooks.com

СОДРЖИНА

ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ ПРЕДГОВОР 6
ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ 9
ИСЛАМОТ АЛЛАХ ПОСТОИ И Е ЕДЕН 9
АТРИБУТИ НА ВЕРАТА 17
ЗАТИЈЈЕ (ЛИЧНИ) АТРИБУТИ НА АЛЛАХ 18
АТРИБУТИ НА СУБУТИЈЈЕ
(СИГУРНО ПОСТОЕЊЕ) НА АЛЛАХ 19
СОПРУГИТЕ И БИТКИТЕ НА ПРОРОКОТ 39
РАБОТИ КОИ ПРЕДИЗВИКУВААТ КУФР (НЕВЕРСТВО) 45
АХКАМ-И ИСЛАМИЈЈЕ (ИСЛАМСКИ ПРАВИЛА) 53
СТРУКТУРАТА НА ИСЛАМОТ 58
ТЕМА ЗА НАМАЗОТ 60
ТЕМА ЗА ГУСЛ 63
МОЛИТВА НА ТЕВХИД (ЕДИНСТВО НА АЛЛАХ) 73
ТЕМА НА МЕНСТРУАЦИЈА И ПУЕРПЕРИУМ 73
ТЕМА ЗА АБДЕСТОТ 87
ВО ОДНОС НА ВОДИТЕ 88
ТЕМА ЗА УПОТРЕБУВАЊЕ МИСВАК 90
МОЛИТВИ ЗА АБДЕС 94
ТЕМА ЗА ТЕЈЕММУМ 95
ИСТИНЦА, ИСТИБРА, ИСТИНКА 100
КАКО СЕ ВРШИ НАМАЗОТ 102
ЕЗАН-И МУХАММЕДИ 105
ДОБЛЕСТИТЕ НА НАМАЗОТ СО ЏЕМААТ 123
ИМАМСТВО ВО НАМАЗОТ 123
ТА'ДИЛ-И ЕРКАН (ПРАВИЛНО ИЗВРШУВАЊЕ НА
ПОЛОЖБИТЕ) ПРИ НАМАЗ 124
НАМАЗ ПРИ ПАТУВАЊЕ 125
ПРИДОБИВКИ ОД ТЕКБИР НА ИФТИТАХ (ВОВЕДЕН) 128

ВО ОДНОС НА ВОЗВИШЕНИОТ РАЈ 130
НАМАЗИ НА КАЗА (ПРОПУШТЕНИ) 133
НАДОМЕСТУВАЊЕ НА НАМАЗИТЕ НА УМРЕНИОТ 140
ВО ОДНОС НА ПЕТОЧНИОТ НАМАЗ 143
ВРШЕЊЕ НАМАЗ 150
ИМАЊЕ ВАЖЕЧКИ ИЗГОВОР 151
НАМАЗ ПРИ БОЛЕСТ 153
ДАВАЊЕ ЗЕКАТ 167
ВО ОДНОС НА ПОСТОТ 178
КУРБАНОТ ИМА ТРИ НАЧЕЛА 185
АЌИЛАКОТ СЕ СОСТОИ ОД ТРИ ФАЗИ НА ИЗВРШУВАЊЕ. 186
ПЕДЕСЕТ И ЧЕТИРИТЕ ФАРЗИ 188
ВО ОДНОС НА ГОЛЕМИТЕ ГРЕВОВИ 192
ИНТИМНИ ДЕЛОВИ И ПОКРИВАЊЕТО НА ЖЕНИТЕ 197
ОСОБИНИ НА МУСЛИМАНИТЕ 205
ОПИС НА ЕТИКАТА НА БЛАГОДАРНОСТА 207
УЧЕСНИЦИТЕ ВО ПРЕДАВАЊАТА НА ПРОРОКОТ 209
ВО ОДНОС НА ХРАНАТА 212
ВО ОДНОС НА ВЕНЧАЊЕТО 216
ВО ОДНОС НА СОСТОЈБИТЕ ПРЕД УМИРАЊЕ 227
ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА НЕВИНИТЕ 232
ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА ЖЕНИТЕ МУСЛИМАНКИ 234
ПОСЕТА НА ГРОБ И ЧИТАЊЕ НА СВЕТИОТ КУРАН 243
ТРЕТИ ТОМ, 9-то ПИСМО 247
ТРЕТИ ТОМ, 84-то ПИСМО 248
114-то ПИСМО 250
ПОСЛЕДЕН ЗБОР НА КНИГАТА
ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ 253

ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ
ПРЕДГОВОР

Аллах теала им праќал Пратеници на луѓето „алејхимусселам“ за да бидат среќни и на овој свет и на ахирет (оној свет), да бидат во удобност и мир, да ги обединат срцата и да живеат како браќа и да знаат како да ги извршуваат своите должности како Негови слуги. Тој ги информираше Своите слуги за најдобрите начини на живеење преку овие избрани луѓе, кои се најсуперiорни од луѓето во секој поглед. Тој изјави дека Мухаммед “алејхисселам“, највозвишениот и последниот од Неговите пророци „алејхимуссалавату веттеслимат“, е пророк на сите луѓе кои ќе дојдат низ целиот свет до Судниот ден. Аллах теала го извести овој Пратеник, кого многу го сакал, за Неговите заповеди и забрани во Неговата голема книга наречена **(Свет Куран)**, која ја испрати преку ангел во период од дваесет и три години. Бидејќи Светиот Куран е на арапски и објаснува многу фини информации и работи кои умот не може да ги разбере, Мухаммед “алејхисселам“ ја објасни оваа книга во целост, од почеток до крај, на неговите асхаби (придружници) „алејхимурридван“. Тој рече: **(Секој кој го објаснува Светиот Куран на друг начин од начинот на кој јас го објаснив, станува кафир (неверник)).** Исламските научници „рахимехумуллаху теала“ ги слушнале објаснувањата на нашиот пророк „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ од асхабите (придружниците), ги проширile на начин што секој можел да го разбере и ги запишал во книги за тефсир (толкување). Овие научници се нарекуваат Ехл-и суннет научници. Религиозните книги напишани од научниците на Ехл-и суннет (рахимехумуллаху теала) со собирање од објаснувањата на Светиот Куран и исто така од изреките на нашиот пророк „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ наречени **(свети хадиси)** се нарекуваат книги на **Илмихал** (вероучење). Оние кои сакаат да ја научат **(религијата на исламот)** правилно и цврсто, која Аллаху Теала ја објави во Светиот Куран, потребно е да ги читаат овие книги за Илмихал (вероучење).

Вистинското име на Илмихалот (Вероучењето) **(Патот кон рајот)** што го презентираме сега е **(Мифтах-ул Џеннет)**, односно клучот

од вратата на **Ценнетот (Рајот)**. Напишана е од страна на Мухаммед бин Кутбуддин-и Изники, кој починал во Едрене, во хиџри лунарниот календар во 885 [м. 1480 година]].

Длабокиот исламски научник, Сејид Абдулхаким Ефенди „рахимехуллаху теала“, рече: „Авторот на науката за (**(Мифтах-ул Ценнет)** беше побожна личност. Тоа ќе биде корисно за оние што ја читаат“). Поради оваа причина, ја објавуваме оваа книга. Објаснувањата направени на неколку места се ставени во квадратни загради []. Овие објаснувања се додадени со избирање од други книги. Ниту едно од овие не се лични мисли. Нека Аллах нè заштити сите да не паднеме во замките на непријателите на исламот кои лежат во заседа, еретиците кои го носат името на муслиманите, па дури и се преправаат дека се религиозни луѓе, оние без мезхеб и реформаторите на религијата и да не станеме поделени и фрагментирани! Нека нè обедини сите во мезхебот (сектата) **(Ехл-и суннет)**, кои одиме по патот на Неговиот сакан Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“! Нека ни даде можност да се сакаме и да си помагаме! Амин.

[Кога некој ќе направи нешто, прво му доаѓа [идеја, мисла] во срцето. Тој сака да го направи ова. Оваа желба се нарекува **(Намера)**. Тој им заповеда на своите екстремитети [органи] да ја вршат оваа работа. Давањето наредба се нарекува **(намера, обид)**. Работата што ја вршат екстремитетите се нарекува **(Кесб)**. Дејствата што ги врши срцето се нарекуваат **(морал)** [навика]. Инспирациите што доаѓаат во срцето доаѓаат од шест места: Инспирациите што доаѓаат од Аллах се нарекуваат **(Откровение)**. Откровението доаѓа само во срцата на пророците. Инспирациите што ги носат ангелите се нарекуваат **(Илхам)**. Инспирацијата доаѓа во срцата на пророците „алејхимуссалавату веттеслимат“ и благочестивите муслимани. Советите што ги даваат побожните муслимани се нарекуваат **(Совети)**. Откровението, инспирацијата и советите се секогаш добри и корисни. Шепотите кои доаѓаат од ѓаволот се нарекуваат **(весвесе)**, инспирациите кои доаѓаат од нефсот (егото) **(хева)** и инспирациите што ги всадил злобниот пријател се нарекуваат **(Игфал)**. Совети се даваат на секој човек. Очајот и желбата доаѓаат во срцата на неверниците

и грешните муслимани. И двете се лоши и штетни. Работите што Аллах Теала ги одобрува и ги сака се нарекуваат **(добри)**. Тие што не ги сака се викаат **(лоши)**. Бидејќи Аллах теала е многу милостив, нè информираше за добрите и лошите работи во **(Светиот Куран)**. Заповедал да се прават добри дела и забранувал лоши дела. Овие наредби и забрани се нарекуваат **(Ахкам-и исламијје)**. Ако срцето ги следи советите на добрите пријатели и разумот и ги почитува правилата на исламот, тоа станува просветлено и чисто. Достигнува среќа и мир на овој свет и ахирет (оној свет). Срцето кое се покорува на заводливите, измамнички зборови и списи на злите луѓе и атеисти, кое го слуша егото и ѓаволот и кое не ги почитува правилата на исламот, станува темно и расипано. Светло, чисто срце сака да се придржува кон правилата на исламот. Затемнетото срце сака да ги слуша лошите пријатели, егото и ѓаволот. Бидејќи Аллаху Теала е толку милостив, Тој ги создава срцата на новородените бебиња ширум светот со чисти срца. Потоа ги затемнува нив, нивните мајки, татковци и лоши пријатели и ги прави слични на себе.]

ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ

Ел-хамду лиллахиллези џеалена минет-талибине ве лил-илми минеррагибине вессалату вес-селаму ала Мухаммединил лези ерселеху рахметен лил-алемине ве ала Алихи ве Есхабихи ецмаин.

ИСЛАМОТ
АЛЛАХ ПОСТОИ И Е ЕДЕН

[Аллаху теала ги создал сите суштества. Сè беше непостоечко. Само Аллах теала постоел. Тој секогаш постоеше. Не настанал од подоцна. Да не постоеше претходно, ќе мораше да постои сила што го создаде. Затоа што, ако нема моќ да се создаде нешто што не постои, тоа нешто секогаш ќе беше непостоечко и не може да постои. Ако сопственикот на моќта што ја создал секогаш постоел, тогаш Аллах е бесконечното суштество кое ја поседува оваа моќ. Ако се каже дека сопственикот на оваа творечка моќ исто така настанал подоцна, тогаш треба да се најде оној што ја создал. Така, мора да има бесконечен број креатори. Тоа значи дека креаторите немаат почеток. Отсуството на првиот творец значи дека тие што би го создале исто така не постојат. Ако творецот не постои, тогаш не треба да постои ниту овој свет на материјата и духот што го гледаме или слушаме, а кој е создаден од ништо. Бидејќи материјата и духот постојат, тие мора да имаат само еден творец и мора секогаш да постојат.

Аллаху теала најпрво создал едноставни тела, души и ангели, кои се структурни материјали на сè. Едноставните супстанции сега се нарекуваат елементи. Денес е познато дека постојат сто и пет видови елементи. Аллаху теала ја создал секоја супстанција, секој предмет од овие сто и пет елементи и Тој секогаш создава. Железото, сулфурот, јаглеродот, гасот кислород и гасот хлор се елементи. Семоќниот Аллах не нè информираше пред колку милиони години ги создал овие елементи. Тој не нè информираше кога почна да ги создава земјата, небото и живите суштества што излегоа од нив. Сè, живо или неживо, има одреден животен век. Тој создава кога ќе дојде време и уништува кога неговиот живот ќе заврши. Како што создава нешто од ништо, така и од нешто создава нешто друго, постепено или наеднаш, како што првото исчезнува и доаѓа новото.

Семоќниот Аллах го создал првото човечко суштество од нежива

материја и душа. Пред ова немаше луѓе. Животните, тревата, џиниите и ангелите биле создадени пред овој прв човек. Името на ова прво човечко суштество беше Адем „алејхисселам“. Од ова создал и жена по име Ева. Сите луѓе потекнуваат од овие двајца. Од секое животно произлезе свој вид. Гледаме дека сè, живо и неживо, секогаш се менува. Она што е вечно никогаш не се менува. Во физичките настани, состојбите и облиците на материјата се менуваат. Во хемиските реакции се менува нивната суштина и структура. Телата исчезнуваат и други тела настануваат. Во нуклеарни настани, елементот исто така исчезнува и се претвора во енергија. Потеклото на сè едно од друго не може да потекнува од бесконечноста. Тие мора да потекнуваат од примарни супстанции создадени од ништо. Затоа што бесконечното значи да немаш почеток.

Непријателите на исламот се маскираат во научници за да ги измамат децата на муслиманите. Велат дека луѓето се создадени од мајмуни. Велат дека тоа го рекол еден англиски професор по име Дарвин. Тие лажат. Дарвин не рекол такво нешто. Тој ја објасни борбата за живот меѓу живите суштества. Во својата книга насловена **(Потекло на видовите),** тој напиша дека живите суштества се прилагодуваат на нивната околина и дека поради оваа причина, тие претрпуваат мали промени. Тој не рече дека еден вид се претвора во друг вид. На состанокот на Британското научно здружение во Салфорд во 1980 година, предавачот на Универзитетот Свонси проф. Џон Дурент: „Погледите на Дарвин за потеклото на човекот станаа модерен мит. Овој мит не направи ништо друго освен штета за нашиот научен и општествен развој. Приказните за еволуцијата имаа деструктивен ефект врз научните истражувања. Тие доведоа до искривувања, непотребни дебати и груби злоупотреби на науката. Овие зборови што ги кажа професорот Дурант за својот граѓанин се еден од најинтересните одговори дадени на дарвинистите во име на науката. Главната причина зошто теоријата на еволуцијата се сака да им се објасни на луѓето на различни културни нивоа денес е идеолошка. Тоа не е научно. Оваа теорија се користи како средство за всадување на материјалистичката филозофија. Изјавата дека човекот потекнува од мајмуни не е научна изјава. Тоа воопшто не е научен збор. Тоа не е ниту збор на Дарвин. Тоа се лаги на неуките непријатели на

исламот кои немаат познавање од знаење или наука. Човек со знаење, научник, не може да зборува такви неуки, бесмислени зборови. Ако некој што добива универзитетска диплома почне да се занимава со распуштеност, односно задоволство и забава, не работи во областа на науката во која е и заборави што студирал, тој човек не може да биде научник или човек на наука. Ако и тој покаже непријателство кон исламот и се обиде да ги шири своите лажни и погрешни зборови и пишувања во име на знаењето и технологијата, тој станува штетен, грд, предавнички микроб за општеството. Неговата диплома, неговата етикета, неговата позиција стануваат наметнување, стапица што ги плени младите. Научните имитатори кои ги шират своите лаги и клевети во име на знаењето и технологијата се нарекуваат **(Научни фанатици)**. Не треба да се залажуваме од овие научни фанатици.

Семоќниот Аллах сака луѓето да живеат во удобност и мир на овој свет и да постигнат вечна среќа во ахирет (оној свет). Поради оваа причина, Тој заповеда корисни работи што ќе предизвикаат среќа. Тој ги забрани штетните работи што предизвикуваат катастрофа. Без разлика дали е религиозен или нерелигиозен, верник (муслиман) или не, секој може да живее во удобност и мир на овој свет до степен до кој ги почитува правилата на исламот, односно наредбите и забраните на Аллах, свесно или несвесно. Како секој што користи корисен лек се ослободува од неволјите и неволјите. Сега, причината зошто многу нерелигиозни и неверни луѓе и народи се успешни во многу од нивните дела е затоа што работат во согласност со заповедите на Куранот. За да се постигне вечна среќа во ахирет со следење на Куранот, неопходно е да се следи со вера.

Првата Аллахова заповед е да се има **(Вера)**. Првото нешто што е забрането е **(Неверување)**. Верата значи да се верува дека Мухаммед "алејхисселам" е последниот пророк на Аллах. Семоќниот Аллах му ги **(Објави)** Неговите заповеди и забрани на арапски. Односно, Тој тоа го известил преку ангел и сето тоа им го објаснил на луѓето. Она што Семоќниот Аллах го објави на арапски преку ангел се нарекува (**Свет Куран**). Книгата во која е напишан целиот Куран се вика **(Мишаф)**. Светиот Куран не е збор на Мухаммед "алејхисселам". Тоа е збор на Аллах. Ниту еден човек не може да го каже тоа толку добро. Сè што е наведено во Светиот Куран се нарекува **(Ислам)**. Човек кој верува во сите нив со своето срце се нарекува **(Муслиман)** или мумин **(Верник)**.

Да не се сака ниту еден од нив се нарекува неверување, односно **(Куфр)** [да се биде непријател на Аллах]. Верувањето во апокалипсата, постоењето на џини и ангели, дека пророкот Адем „алејхисселам“ е татко на целото човештво и дека тој е првиот Пратеник, е можно само со срце. Овие се нарекуваат знаење за **(Иман), (Итикад)** и **(Акаид)**. Што се однесува до работите што треба да се прават или избегнуваат со телото и срцето, неопходно е и да се верува и да се прави или избегнува. Овие се нарекуваат знаење за Исламски правила **(Ахками исламије)**. Верувањето во овие работи исто така се смета за вера. Правењето и избегнувањето од нив се смета за ибадет **(Обожување)**. Да се почитуваат правилата на исламот со намера се нарекува вршење ибадет **(Обожување)**. Наредбите и забраните на Аллах теала се нарекуваат **(Ахками исламије)** и **(Ахками илахије)**. Заповеданите работи се нарекуваат **(Фарз)**, а забранетите **(Харам)**. Како што се гледа, оној кој не верува дека ибадетите се должности и не им придава значење, станува **(Кафир)** [непријател на Аллах]. Оној кој верува во овие и не ги прави, не станува неверник. Ова се нарекува **(Фасик)**. Верникот кој верува во исламското знаење и дава се од себе се нарекува **(Побожен муслиман)** [добра личност]. Муслиманот кој го слуша исламот и сака духовен водич за да ја добие согласноста и љубовта на Аллах се нарекува **(Салих)** [добра личност]. Личноста која ја заслужил согласноста и љубовта на Аллах се нарекува **(Ариф)** или **(Вели)**. Личноста која им помага на другите да ја стекнат оваа љубов се нарекува Велије **(Муршид)**. Сите овие благословени, избрани луѓе се нарекуваат **(Садик)**. Сите тие се праведни. Побожниот верник никогаш нема да оди во **џехеннемот (пеколот)**. Неверникот сигурно ќе оди во пеколот. Тој никогаш нема да го напушти пеколот и ќе претрпи вечни маки. Ако некој неверник верува, веднаш му се простуваат сите гревови. Ако грешникот се покае и почне да ги извршува ибадетите, нема да оди во пеколот, туку ќе оди право во рајот, како благочестив верник. Ако не се покае, или ќе му биде простено со застапништво или без никаква причина и ќе оди директно во рајот, или ќе влезе во рајот откако ќе изгори во пеколот онолку колку што изнесуваат неговите гревови.

Светиот Куран е објавен во согласност со арапската граматика што ја зборувале луѓето од тоа време и е во форма на стих. Односно, тоа е точно, како поезијата. Тој е полн со суптилностите на арапскиот

јазик. Погоден е за сите суптилности на науките за Беди', Бејан, Ме'ани и Белагат. Затоа е многу тешко да се разбере. Човек кој не ги знае суптилностите на арапскиот јазик не може добро да го разбере Куранот, дури и ако знае да чита и пишува арапски. Дури и оние кои ги знаеле овие суптилности не можеле да ги разберат, а нашиот Пратеник објаснил многу делови од нив. Овие изјави на Аллаховиот Пратеник "алејхисселам" се нарекуваат Свети Хадиси **(Хадис-и Шериф)**. Придружниците на Пратеникот (ридвануллахи теала алејхим еџмаин) им го пренесоа на младите луѓе она што го слушнаа и научија од нашиот Пратеник "алејхисселам". Како што одминуваше времето, срцата се затемнуваа, а особено оние кои беа новомуслимани се обидуваа да заклучат значење од Светиот Куран со своите дефицитарни умови и краток вид, и тие разбраа работи што не беа во согласност со она што го објави нашиот пророк. Непријателите на исламот ја поттикнаа оваа поделба и фрагментација, и на тој начин се појавија седумдесет и два вида корумпирани и изопачени верувања. Муслиманите кои веруваат во такви девијантни верувања се нарекуваат **(Ехл-и бидах)** или **(Луѓе на отстапување)**. Сите оние кои припаѓаат на седумдесет и двете еретички секти, секако ќе одат во пеколот, но бидејќи се верници, нема да останат засекогаш во пеколот, туку ќе излезат и ќе влезат во рајот. Ако неговото верување не е во согласност со информациите јасно наведени во Куранот и хадисите, неговата вера исчезнува. Ова се нарекува **(Мулхид)**. Еретик се смета себеси за муслиман.

Исламските научници кои го научиле знаењето на верувањето, односно религиозното знаење на кое мора да се верува, точно од асхабите (придружниците) „ридвануллахи теала алејхим еџмаин" и ги запишале во книги се нарекуваат **(Ехл-и суннет)** научници „рахметуллахи теала алејхим еџмаин".Тоа се научници кои го достигнале нивото на иџтихад во еден од четирите мезхеби.

Овие научници не се обиделе да го разберат значењето на Куранот со своите умови и мислења, туку верувале само во она што го научиле од асхабите. Тие не го следеа сопственото разбирање, туку го раширија вистинскиот пат што го објави нашиот пророк. Османлиската држава била муслиманска и се придржувала на верувањето на Ехл-и суннет. Од погоре наведеното се разбира и многу вредни книги пишуваат дека за да се спасиме од катастрофи во овој и идниот свет и да живееме

удобно и среќно, потребно е прво да се верува како што соопштувале научниците на Ехл-и Суннет „рахметуллахи теала алејхим еџмаин“, односно да научиме и да веруваме во сите нив. Човек кој нема верување во Ехл-и суннет станува личност од **(Ехл-и бидах)**, односно изопачен муслиман. Или станува **(Мулхид)**, односно неверник. Втората должност на верникот чија вера, односно верување е исправна е да биде праведен. Со други зборови, тоа е да се добие согласност и љубов на Семоќниот Аллах. Поради оваа причина, неопходно е да се научи исламското знаење кое е заповедано да се прави и да се избегнува со срце и тело и да се постапува соодветно. Со други зборови, тоа е да се врши ибадет (обожување). Учениците на Ехл-и суннет (рахимехумуллаху теала) беа поделени во четири групи кога ги објаснуваа информациите за ибадетите. Се појавија четири мезхеби **(Научни мисловни школа)**. Бидејќи нивните разлики се малку и незначителни, и бидејќи се обединети во својата вера, тие се сакаат и почитуваат еден со друг. Секој муслиман мора да врши ибадети (обожување) според еден од овие четири мезхеби. Во фуснотата на Тахтави **(Дур-ул-мухтар)** во делот Зебајих е напишано дека лицето кое не следи еден од овие четири мезхеби ќе се смета дека го напуштило Ехл-и суннетот.

Ако некој неверник заробен во војна или во мирно време рече: „Станав муслиман“, се верува на ова. Сепак, тој мора веднаш да научи и да верува во **(Шест начела/услови на верата)**. Потоа, кога ќе дојде време и кога ќе се укаже прилика, тој мора да ги научи фарзните и харамските дела и да се придржува кон она што го научил. Ако не научи или не придава важност дури и на една од работите што ги научил и не ги практикува, се смета дека не дава никакво значење на Аллаховата религија. Неговата вера исчезнува. Оној што на овој начин ја губи својата вера се нарекува отпадник **(Муртед)**. Отпадниците кои се маскираат во религиозни личности и ги мамат муслиманите се нарекуваат **(Зиндик)**. Не треба да бидеме измамени од еретиците и нивните лаги. На сто и шеснаесеттата страница од преводот на **(коментарот на Сијер-и Кебир)** и во **(Дур-ул-мухтар)** на крајот на бракот на неверникот е напишано дека ако некое лице не е измамено од интересите на овој свет, но не се квалификува и не го прифати исламот и не знае што е исламот и достигне пубертет, тој ќе се смета за отпадник. Во **(Дур-ул-мухтар)**, на крајот од бракот на

неверникот, се наведува дека ако маженатa муслиманка не знае за исламот кога ќе достигне пубертет, нејзиниот брак се поништува. [Со други зборови, станува отпадник.] Мора да ѝ се соопштат својствата на Аллах теала. Таа исто така треба да го повтори и да каже дека им верува. Објаснувајќи го ова, Ибн Абидин (рахимехуллаху теала) вели: (Кога девојчето е дете, таа станува муслиман со следење на нејзините родители. Кога ќе достигне пубертет, потоа веќе престанува следењето на религијата на нејзините родители. Кога човек ќе достигне пубертет без да го знае исламот, тој станува отпадник. Ако некој што ги слуша работите во кои треба да се верува, но не им верува, го каже Келиме-и тевхид, односно **(Ла илахе иллаллах Мухаммедун ресулуллах)**, тој не станува муслиман. (Личноста која верува во шесте членови во (Аменту биллахи...) и вели „Ги прифаќам наредбите и забраните на Аллаху Теала“ станува муслиман). Оттука се разбира дека секој муслиман треба да ги запомни своите деца за (Аменту биллахи, ве-мелаикетихи, ве кутубихи, ве русулихи, вел-јевмил ахири, ве бил-кадери хајрихи ве шеррихи минел-лахи теала вел-басу баделмевти хаккун. Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулуху) и темелно да го научи неговото значење. Ако детето не ги научи овие шест работи и една од заповедите и забраните на исламот и не каже дека верува во нив, нема да стане муслиман кога ќе достигне пубертет, туку ќе стане отпадник. Во книгата **(Вера, која е неопходна за секого)** има опширни информации за овие шест работи. Секој муслиман треба да ја прочита оваа книга, да ги прочита нивните деца, да ја зајакне својата вера и да се потруди да ја читаат сите нивни познаници. Поради оваа причина, мора да бидеме многу внимателни да не ги воспитуваме нашите деца како отпадници. Мора да ги научиме на вера, ислам, абдест, гусл и намазот уште на млади години! Првата должност на родителите е да ги воспитуваат своите деца како муслимани.

Се наведува во **(Дирер и Гурер)**, (На отпадникот му е кажано да стане муслиман, му е објаснето нешто во кое се сомнева. Ако наложи времето, ќе биде затворен три дена. Ако се покае, ќе му биде прифатено. Ако не се покае, ќе биде убиен од судијата. Жената која станала отпадник не може да биде убиена. Таа е затворена додека не стане муслиман. Ако побегне во Дар-ул-Харб, нема да стане робинка

во Дар-ул-Харб. Ако биде заробена, таа станува робинка. Ако некој стане отпадник, бракот се поништува. Излегуваат од сопственост целиот имот што го има. Ако пак стане муслиман, тие пак стануваат негова сопственост. Кога ќе умре или ќе побегне во Дар-ул-харб [или ќе стане отпадник во Дар-ул-харб] тоа оди кај неговиот муслимански наследник. [Ако нема наследник, тоа оди кај оние кои имаат права врз Бејт-ул-мал.] Отпадникот не може да наследи од друг отпадник. Тие не го поседуваат имотот што го стекнале додека биле отпадници. Тоа е удел за муслиманите. Договорите за купување и изнајмување и давање подароци се неважечки. Ако пак станат муслимани, ќе се вратат во својата валидна состојба. Не ги надокнадува своите претходни молитви. Сепак, тој ќе мора повторно да изврши аџилак.) После иманот, прво што се учи е абдест, гусл и намаз.

Шесте начела на верата се: да се верува во постоењето и единството на Аллах и неговите својства, да се верува во мелеци (ангели), пејгамбери (пророци), свети книги, нештата во ахирет (оној свет) и кадерот (судбината). Овие ќе ги објасниме посебно во иднина.

Накратко, ние треба да ги почитуваме наредбите и забраните на исламот со нашето срце и тело, а нашето срце треба да биде будно од безгрижноста. Ако срцето на човекот не е будно [односно, ако не се сеќава или не размислува за постоењето на Аллах теала, неговата големина, благословите на Рајот и сериозноста на огнот на пеколот], ќе му биде тешко на неговото тело да се прилагоди на исламот. Научниците на фикх издаваат фетви. Работата на Божјите луѓе е да ги олеснат овие работи. За телото лесно и доброволно да се прилагоди на исламот, срцето мора да биде чисто. Меѓутоа, човек кој се грижи само за чисто срце и добар морал и не се грижи за усогласеноста на неговото тело со исламот е **(Мулхид)**. Неговите извонредни успеси како што се [давање информации за невидено, исцелување на болни со читање и дување на нив], кои настануваат како резултат на сјајот на неговата душа, се нарекуваат **(Истидраџ)** и го влечат него и оние што го следат во пеколот. Знакот дека срцето е чисто и душата е спокојна е дека телото доброволно се усогласува со исламот. Празен збор е за оние кои не ги приспособиле своите сетилни органи и тело на исламот да кажат: «Моето срце е чисто. Погледнете го моето срце!» Со ова, тие се залажуваат себеси и оние околу нив.]

АТРИБУТИ НА ВЕРАТА

Научниците на Ехл-и суннет велат дека постојат шест атрибути на верата:

АМЕНТУ БИЛЛАХИ (ВЕРУВАМ ВО АЛЛАХ): Верувам во постоењето и единството на Аллах, Велики и Славен.

Семоќниот Аллах постои и е еден.

Тој нема партнери или врсници. (Тој нема партнер или врсник).

Тој е надвор од просторот. (Не е поставен некаде).

Се карактеризира со атрибути на совршенство. Постојат атрибути на совршенство.

И тој е ослободен од какви било дефицитарни атрибути. Тој не поседува такви.

Атрибутите на совршенството се наоѓаат во Аллах, Велики и Славен. Само кај нас се среќаваат дефицитарни атрибути.

Дефицитарните атрибути што ги имаме се недостатокот на раце, нозе, очи, болест и здравје, јадење и пиење и многу работи како овие.

Карактеристиките на Семоќниот Аллах се Неговото создавање на земјата и небото, и на сите суштества кои живеат во воздухот, во водата, на земјата и под земјата, и Неговото зачувување на многу суштества во постоењето во секој момент, кои нашиот ум може да ги сфати, но многу од нив не можеме да ги сфатиме поради нашата немоќ и Неговата одлика за сите други суштества.

Тој е Семоќен. Секое суштество е трага од совршените својства на Семоќниот Аллах. Постојат дваесет и две атрибути кои мора да ги знаеме за Семоќниот Аллах. И има дваесет и два невозможни атрибути.

Ваџиб значи неопходно. Овие својства се наоѓаат во Аллах, Семоќниот. Неможностите не постојат. Невозможното е спротивно на неопходното. Тоа значи дека не може да постои.

Атрибутот на себството што треба да го знаеме за Аллах, Велики и Славен, е едно: **Вуџуд**, односно постоење.

Доказ за постоењето на Семоќниот Аллах е чесната изрека на Возвишениот Аллах: **(Иннени енеллаху)**. Што се однесува до

рационалните докази, Создателот кој ги создал овие светови [ги создал од ништо] сигурно е постоечки, сигурно постои. Невозможно е да не постои.

Атрибутот на себството значи; Тоа значи дека суштината не може да се замисли или мисли без Него и Тој не може да се замисли или мисли без суштината.

ЗАТИЈЈЕ (ЛИЧНИ) АТРИБУТИ НА АЛЛАХ

Постојат пет суштински атрибути кои мораме да ги знаеме за Аллах, Големиот и Славниот: Тие се нарекуваат Улухијет **(Божествени атрибути)**.

1- **Кидем**, значи не постои минато во постоењето на Семоќниот Аллах.

2- **Бека**, не е крај на постоењето на Аллах, Велики и славни, ова се нарекува ваџиб-ул-вуџуд. Доказот според пренесеното е третиот стих од Аллаховото поглавје ел-Хадид. Доколку постоењето на рационални докази имало почеток и крај, тој би настанал подоцна и би бил импотентен и неисправен. Оној кој е импотентен и несовршен не може да создаде друг. Тоа не важи за Семоќниот Аллах.

3- **Кијам би-нефсихи**, Аллах е Голем и Славен, не му треба никого во Неговата Суштина, својства и дела. Доказот од Куранот е последниот стих од поглавјето ел-Мухаммед „алејхисселам“. Интелектуален доказ: Да не ги поседува овие својства, би бил импотентен и дефицитарен. Да се биде беспомошен и несовршен е невозможно за Аллах, Семоќниот.

4- **Мухалефатун лил-хавадис**, да не личи на никого во личноста и атрибутите на Аллах теала. Доказ според пренесеното е единаесеттиот стих од Аллаховото поглавје еш-Шура. Доколку Тој не ги поседувал овие атрибути кои се доказ за разумот, Тој би бил немоќен и дефицитарен. Да се биде беспомошен и неисправен е невозможно за Аллах, Семоќниот.

5- **Ваханијет**, Возвишениот Аллах нема партнер или врсник во Неговата суштина, својства и дела. Доказот според пренесеното е првиот стих од Аллаховото поглавје ел-Ихлас. Да беше рационален

доказ, универзумот ќе изумре и ќе престане да постои. Едниот би посакал нешто да создаде, а другиот би посакал тоа да не создава.

[Според повеќето научници, (Вуџуд), односно постоењето, исто така е атрибут. Така, (лични атрибути) се шест.]

АТРИБУТИ НА СУБУТИЈЈЕ (СИГУРНО ПОСТОЕЊЕ) НА АЛЛАХ

Постојат осум атрибути кои мора да ги знаеме за Аллах, Големиот и Славен: Живот, знаење, слух, гледање, волја, моќ, говор и создавање.

Значењата на овие атрибути се како што следува:

1- **Живот (Хајат)**; Семоќниот Аллах, жив е. Доказот според пренесеното е првиот дел од двесте и педесет и петтиот стих од Аллаховото поглавје ел-Бекара. Според рационалните докази, да не беше жив Семоќниот Аллах, ова суштество немаше да настане.

2- **Знаење (Илм)**; Семоќниот Аллах сезнаен. Доказ според пренесеното е дваесет и вториот стих од Аллаховото поглавје ел-Хашр. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше знаењето на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен.

3- **Слушање (Семи)**; Семоќниот Аллах слуша. Доказот според пренесеното е првиот стих од Аллаховата поглавје ел-Исра. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше слухот на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен

4- **Гледање (Басар)**; Семоќниот Аллах гледа. Доказот според пренесеното е првиот стих од Аллаховото поглавје ел-Исра. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше гледањето на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен.

5- **Волја (Ираде)**; Семоќниот Аллах има волја. Што и да посака настанува. Освен ако Тој не сака, ништо настанува. Тој сакал и ги создал суштествата. Доказ по пренесеното е дваесет и седмиот стих од Аллаховото поглавје ел-Ибрахим. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше волјата на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и

неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен.

6- **Моќ (Кудрет)**, Семоќниот Аллах има моќ над сè. Доказ според пренесеното е сто и шеесет и петтиот стих од Аллаховото поглавје Ал-и Имран. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше моќта на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен.

7- **Говор (Келам)**; Семоќниот Аллах зборува. Доказ според пренесеното е сто и шеесет и четвртиот стих од Аллаховото поглавје ен-Ниса. Рационален доказ би бил тоа што, да не беше говорот на Семоќниот Аллах, Тој ќе беше беспомошен и неисправен. Невозможно е Тој да биде беспомошен и несовршен.

8- **Создател (Теквин)**; Аллах е Семоќен, Создател. Тој е кој создава сè од ништо. Нема друг творец освен Него. Доказ по пренесеното е шеесет и вториот стих од Аллаховото поглавје ез-Зумер. Според рационални докази, постојат чуда на создавањето на небесата и на земјата и Тој е Оној Кој ги создал сите. Би било богохулство да се каже (Тој создал) за кој било друг освен Него. Човекот не може да создаде ништо.

Атрибути-Маневијје (Духовните атрибути) што треба да ги знаеме за Аллах, Велики и Славен, се осум: Хајјун (жив), Семиун (слуша), Басирун (гледа), Муридун (има волја), Алимун (знае), Кадирун (моќен), Мутекеллимун (говори), Мукеввинун (создател).

Значењата на овие чесни атрибути се како што следува:

1- **Хајјун**, Семоќниот Аллах е жив.

2- **Семиун**, Семоќниот Аллах е вечниот слушач.

3- **Басирун**, Семоќниот Аллах гледач.

4- **Муридун**, Семоќниот Аллах, е Оној кој посакува со Неговата вечна волја.

5- **Алимун**, Семоќниот Аллах е Сезнаен со Своето вечно знаење.

6- **Кадирун**, Возвишениот Аллах е моќен со Неговата вечна моќ.

7- **Мутекеллимун**, Возвишениот Аллах е говорник со својот вечен говор.

8- **Мукеввинун**, Семоќниот Аллах е Создател на сè.

Атрибутите кои се невозможни за Семоќниот Аллах се нивните спротивности.

ВЕ МЕЛАИКЕТИХИ (ВО АНГЕЛИТЕ): И верувам во ангелите на Великиот и Славниот Аллах, и им имам вера. Семоќниот Аллах има ангели. Тој ги создаде од светлина. Тие се суштества. [Суштеството овде не е предмет споменат во книгите по физика.] Тие не јадат ниту пијат. Тие немаат машкост или женственост. Тие се спуштаат од небото на земјата и се искачуваат од земјата кон небото. И тие се претвоуваат од една во друга состојба. Тие му се послушни на Семоќниот Аллах теала и не прават гревови како нас. Меѓу нив се и Мукарребиите (слуги блиски до Аллах) и Пророците.

А најдоброто од реченицата се Џебраил (Гаврил), Микаил (Михаил), Исрафил, Азраил „алејхимусселам“. Овие четворица се пророци на сите ангели. А Аллах, Семоќниот, секој од нив го постави во служба. До судниот ден нема да биде возможна друга служба.

ВЕ КУТУБИХИ (ВО КНИГИТЕ): Верувам во книгите на Аллах, Великиот и Славниот, и им имам вера.

Семоќниот Аллах поседува свои книги. Во Светиот Куран се споменуваат сто и четири книги. Сто од нив се мали книги. Овие се нарекуваат (сухуф). А четири од нив се големи книги. **Теврат** (Тора) му бил објавен на пророкот Муса (Мојсеј) “алејхисселам“, **Зебур** (Псалмите) на пророкот Давуд (Давид) “алејхисселам“, **Инџил** (Библијата) на пророкот Иса (Исус) “алејхисселам“, а **Светиот Куран** на нашиот пророк Мухаммед “алејхисселам“. Во нашата книга (**Не можеше да одговори**) има опширни информации за **Тевратот (Тората)** и **Инџил (Библијата)** што ги читаат Евреите и христијаните денес.

Од сто сухуфи (страници), десет сухуфи му беа испратени на хазрети Адем „алејхисселам“, педесет сухуфи на Шит алејхисселам, триесет сухуфи на Идрис „алејхисселам“, а десет сухуфи на Ибрахим алејхисселам. Сето тоа ги откри Гаврил „алејхисселам“. По оваа реченица се објави големиот Куран. Откривањето на големиот Куран беше завршено – малку по малку, стих по стих – за дваесет и три години. И неговото владеење е трајно до судниот ден. Заштитено е да не биде укината [да стане неважечка] и да не биде изменета и

искривена [од промените на луѓето].

ВЕ РУСУЛИХИ (ВО ПРОРОЦИТЕ): Верувам и во пророците (алејхимусселам) на Великиот и Славниот Аллах.

Постојат пророци (алејхимусселам) на Семоќниот Аллах. Сите пророци се луѓе. Првиот е Адем „алејхисселам“ и последниот е нашиот пророк Мухаммед Мустафа “алејхисселам“. Меѓу овие двајца дојдоа и починаа многу пророци (алејхимусселам). Семоќниот Аллах го знае нивниот број.

Постојат пет карактеристики кои ни се неопходни да ги знаеме за Пратениците (алејхимусселам): Сидк (верни), Еманет (доверливи), Теблиг (известувачи), Исмет (безгрешни) и Фетанет (преразумни).

1- **Сидк (верни)**: Сите пророци „алејхимусселам“ се верни на својот збор. Секој збор што ќе го кажат е вистинит.

2- **Еманет (доверливи)**, не ја изневеруваат довербата.

3- **Теблиг (известувачи)**, Тие ги знаат сите Аллахови заповеди и забрани и ги пренесуваат до нивниот уммет (народ) и ги пренесуваат.

4- **Исмет (безгрешни)**, значи дека се ослободени од сите поголеми и помали гревови. Тие никогаш не прават гревови. Единствените луѓе кои се невини се пророците „алејхимусселам“ [Оние кои тврдат дека постојат и други невини се нарекуваат шиити].

5- **Фетанет (преразумни)**, значи сите пророци „алејхимуссалавату ве-т-теслимат“ да бидат поинтелигентни од другите луѓе.

Постојат пет атрибути кои се дозволени за пророците „алејхимуссалавату ве-т-теслимат“: Јадат, пијат, се разболуваат, умираат и ги менуваат своите светови. Тие не го љубат светот.

Тие се дваесет и осумте пророци чии чесни имиња се спомнати во Светиот Куран. Речено е дека задолжително е сите да ги знаат овие.

Имиња на пророците “алејхимуссалати весселам”:

Адем, Идрис, Нух, Шис [Шит], Худ, Салих, Лут, Ибрахим, Исмаил, Исхак, Јакуб, Јусуф, Шуајб, Муса, Харун, Давуд, Сулејман, Јунус, Илјас, Елјеса, Зулкифл, Ејјуб, Зекеријја, Јахја, Иса, Мухаммед “салаватуллахи ала небијјина ве алејхим”. Постои разлика во мислењата во однос на Узеир, Локман и Зул-Карнејн. Некои од научниците, за Хидр „алејхисселам“ рекле дека пророк, а некои рекле дека е светец. Во

36. писмо од том 2 од Мектубат-и Масумијје, наведено е дека цврста е веста за Хидир „алејхисселам“ дека е пророк. Во 182. писмо, фактот дека Хидир „алејхисселам“ бил виден во човечки облик и правел некои работи, не значи дека е жив. Семоќниот Аллах дозволи неговата душа и душите на многу пророци и светци да се видат во човечки облик. Вели дека видењето нив не значи дека се живи.

А она што ви треба е да кажете: „Јас сум од лозата на првиот Пратеник, Хазрети Адем “алејхисселам“ и од религијата и заедницата на пророкот од последното време, Мухаммед “алејхисселам“, елхамдулиллах“. Вахабистите не веруваат дека Адем „алејхисселам“ бил пророк. Поради оваа причина и бидејќи тие ги нарекуваат муслиманите мушрик (многубошци), тие стануваат неверници.

ВЕЛ-ЈЕВМИЛ-АХИРИ: Дури и јас верувам во Кијамет (Судниот ден). Имам иман (вера). Зашто, Аллах теала нè извести. Судниот ден започнува кога ќе станеме од гробот. Продолжува додека не отидеме во џеннет (рајот) или џехеннем (пеколот). Сите ние мора да умреме и повторно да воскреснеме. Рајот и пеколот, мизанот (вагата) и на сиратот (мостот), хаширот (собирањето) и неширот (растерувањето во рајот и пеколот), маките на гробот, испрашувањето на двата ангела по име Мункер и Некир во гробот се вистинити. И тоа ќе се случи.

ВЕ БИЛ-КАДЕР-И ХАЈРИХИ ВЕ ШЕРРИХИ МИНАЛЛАХИ ТЕАЛА: Верувам и имам вера дека сето добро и зло, сите работи што се случиле и ќе се случат, се по наредба на Семоќниот Аллах, т.е. со Неговото знаење и волја што ги создал и сакал во вечноста кога ги запишал и ги зачувал. Никогаш нема никаква дилема или сомнеж во моето срце.

Сведочам дека нема друг бог освен Аллах, и сведочам дека Мухаммед е негов слуга и пророк.

И, исто така, во верувањето [т.е. во работите на кои треба да им се верува] мојот мезхеб (школа) на мислата е школа на мислата **(на Ехл-и суннет вел џемаат)**. Јас сум од овој мезхеб. Верувањата на другите седумдесет и две секти се погрешни и корумпирани. Тие ќе одат во пеколот.

[Оние кои ги сакаат сите сахаби „алејхимур ридван“ се нарекуваат **(Ехл-и суннет)**. Сите асхаби биле научници и праведни. Тие беа во

друштво на господарот на човештвото „саллаллаху алејхи ве селлем“ во негова служба и му помагаа. Дури и оној што се впушта во најмала количина на разговор е повисок од највисокиот Вели (Аллахов пријател), кој не е еден од Сахабите. Состојбите што се јавуваат во разговорот и вниманието на тоа сонце на исламот, саканиот Аллах, и совршенствата што се појавуваат преку влијанието на неговите благословени вдишувања и погледи, не им се дадени на оние кои не го достигнале тоа присуство, таа среќа на блискост. Сите асхаби „ридванулахи теала алејхим еџмаин“ беа спасени од следење на нивниот нефс (его) уште во првиот разговор. Нам ни е заповедано да ги сакаме сите. На првите страници од коментарот на **(Шир'атул Ислам)** тој пишува: (Зборувај што подобро за сите асхаби „алејхимур ридван“ и не зборувај лошо за ниту еден од нив). Што се однесува до седумдесет и двете секти: некои отидоа до крајности и направија ексцеси, некои паднаа во потценување и не ги дадоа своите права, некои се потпираа на разумот, а некои беа измамени од филозофијата и античките грчки филозофи. Така правеле работи кои не биле во исламската религија, па дури и биле забранети. Тие го прифатија бидахот (ересот). Тие го напуштија суннетот, односно исламот. Се појавија оние кои според консензус беа најсупериорни од асхабите „алејхимур ридван“, како што се Ебу Бекр ес-Сиддик и Хазрети Омер „радијАллаху анхума“, па дури и оние кои му завидуваа на нашиот господар пророкот „алејхисселам“. Се појавија оние кои негираа дека нашиот Пратеник бил одведен во Мирач заедно со неговото тело и душа.

Многу е изненадувачки што и во наше време има бедни луѓе кои се познати како исламски научници, но зборуваат со дијалектот на најштетната од седумдесет и двете секти **(Исмаилијје)**. Тие се обидуваат да ги измамат и отрујат невините млади луѓе со тоа што велат дека мајките и татковците на нашиот Пратеник “алејхисселам“ биле неверници и дека нашиот Пратеник “алејхисселам“ се жртвувал на идолите пред прогласувањето на пророштвото, со прикажување на некои шиитски книги како доказ и со многу други деструктивни списи како овие. Така, целта на корумпирачите е; Јасно е разбирливо дека целта е да се поткопа исламската религија, да се украде верата на младите и да се заразат со неверство. Во еден хадис е наведено: **(Кој го толкува Куранот со свој ум, станува неверник)**. Верските

научници биле добро воспитани. Зборуваа и пишуваа внимателно. Многу би размислувале да не ја кажат погрешната работа. Да се зборува отворено и да се обидува да го објасни исламот со сопствени погрешни погледи и расипани мисли наместо да го земе од четирите главни извори **(Едилле-и шеријје)** не е нешто што би го направил кој било муслиман, а камоли исламски научник. Деструктивните зборови и пишувања на неуките луѓе кои не ја разбираат големината на нашиот пророк „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ и асхабите „ридвануллахи теала алејхим еџмаин“ треба да ги сметаме за смртоносен отров.

Превод на персиската песна:

Треперам како лист од врба затоа што ќе ја нападнат мојата вера.

Нека Возвишениот Аллах ја зголеми љубовта кон Неговите сакани во нашите срца.

Не дозволувајте да падне во катастрофа да ги сака своите непријатели! Знакот на постоењето на верата во срцето е да се сака она што Аллах Теала го сака и да не му се допаѓа она што Тој не го сака.]

Во практиката постојат четири мезхеби (школи) на мислата: школите на Имам-и Азам, Имам-и Шафии, Имам-и Малик и Имам-и Ахмед ибн Ханбал (рахметуллахи алејхим).

Неопходно е да се имитира кој било од овие четири мезхеби. Сите четири нивни школи на мислата се вистинити и точни. Сите четворица се Ехл-и суннет. Ние сме од училиштето на Имам-и Азам. Луѓето кои ја следат оваа школа на мислата се нарекуваат **(ханефи)**. Школата на мислата на Имам-и Азам е доблесна и правилна. Постои и можност да е грешка. Останатите три секти се во грешка. Велиме и дека постои можност да бидеме наградени.

А условите и причините верата да остане во нас и да не отстапи од нас се шест:

1- Ние веруваме во невидено. Нашата вера е во невидливото, а не во очигледното. Затоа што не можевме да го видиме Великиот и Славниот Аллах, со свои очи. Но, ние верувавме и имаме вера како да сме виделе. Апсолутно не се сомневаме во ова.

2- Нема никој на земјата или на небото, меѓу луѓето, џините,

ангелите и пророците „алејхимуссалавату веттеслимат“ кој го знае невидливото. Само Возвишениот Аллах го знае невидливото и Он го известува кого сака за тоа што сака. [Гаиб (невидливото) значи нешто што не може да се разбере преку сетилните органи или преку пресметка или искуство. Само оние што Тој ги информира го знаат невиденото.]

3- Да веруваш во она што е харам (забранетото) и да го сметаш за харам.

4- Да се смета она што е халал (дозволеното) за халал и да се верува соодветно.

5- Не биди сигурен во казната на Семоќниот Аллах и секогаш плаши се.

6- Дури и ако некој е грешник, не треба да ја губи надежта од милоста на Семоќниот Аллах.

Дури и ако човек нема едно од овие шест работи, но има пет, или ако има едно, но нема пет, верата и исламот на тој човек не се валидни.

Постојат четириесет [40] работи што може да предизвикаат човек да ја изгуби верата во иднината, дури и ако има вера сега:

1- Да се биде личност од Ехл-и бидах (припадник на ересот). Односно да има корумпирани убедувања. [Секој што отстапува дури и малку од правилното верување што го пренесуваат научниците на Ехл-и суннет, станува еретик или неверник. Ако некој не верува во нешто во што треба да верува, веднаш станува неверник. Да се негира нешто во што не е неопходно да се верува е или **(Бидах)** или **(Далалат)**. Тоа предизвикува некој да умре без вера на последниот здив.]

2- Слаба вера, односно вера без дела.

3- Да ги одведе своите девет екстремитети од вистинскиот пат.

4- Продолжување со правење големи гревови. [Поради оваа причина, не треба да се пие алкохол, а муслиманските жени и девојки не треба да ги покажуваат главите, косата, телата и глуждовите на туѓи мажи.]

5- Да престане да биде благодарен за благословите на исламот.

6- Да не се плаши од одење во задгробниот живот без вера.

7- Да биде злосторен.

8- Неслушање на Мухаммедовиот езан што се чита според суннетот. [Ако некој не му придава важност на вака рецитираниот езан, тој веднаш станува неверник.]

9- Непослушност кон родителите. Да се отфрлат нивните наредби кои се дозволени и компатибилни со исламот со остри зборови.

10- Многу колнење (ветување), дури и ако е вистина.

11- Да не се прави тадил-и аркан во намаз, руку, кавма, две сеџда и џелсе. Та'дил-и еркан значи да се застане во место со туманинет, односно да стои во место онолку долго колку што да се каже „Субханаллах" без воопшто да се помрдне.

12. Сметање на молитвата намаз за неважна, недавање важност на неговото учење или предавање на семејството и спречување на другите да извршуваат намаз.

13- Да се пие вино и каков и да е опоен пијалок, макар и малку. [Пиењето пиво е исто така харам.]

14- Мачење на верниците.

15- Продавање лага и религиозно знаење. Не учејќи го знаењето на Ехл-и суннет, туку претставувајќи се себеси како религиозен човек или проповедник. [Не треба да се читаат измислените верски книги напишани од такви лажговци. Тој не треба да ги слуша нивните проповеди и говори.]

16- Да се заборави својот грев и да се омаловажува.

17- Да се биде арогантен, односно да се гордее со себе.

18- Уџб, што значи дека моите знаења и дела се во изобилство.

19- Мунафиклак (Лицемерие), дволичност.

20- Да се биде љубоморен, да му завидува на верскиот брат.

21- Да не се прави она што го кажуваат владата и нејзините водачи што не е спротивно на исламот. Да не ги почитуваат наредбите на спротивната страна.

22- Да кажеш дека некој е добар без да го/ја доживееш.

23- Инсистирање на лажење.

24- Избегнување на научниците. [Да не се читаат книгите на научниците на Ехл-и суннет.]

25- Да се пораснат мустаќите подолги од износот на суннетот.

26- Мажите, ако носат свила. Дозволени се вештачка свила и свила со свилена ткаенина и памучна основа.

27- Инсистирање на заговор (озборување).

28. Мачење на ближниот, макар и да е неверник.

29- Да стане многу лут и раздразлив за световните работи.

30- Земање и давање камата.

31- Да ги прошири ракавите и здолништата на облеката за да се пофали.

32- Магија, правење магија.

33- Да се избегнува посета на блиски роднини кои се муслимани и побожни.

34- Не сакајќи некој што го сака Семоќниот Аллах и сакајќи ги оние кои се обидуваат да го расипат исламот.

35- Држење лутина на брат верник повеќе од три дена.

36- Продолжување со прељуба (неверство).

37- Да се изврши содомија и да не се кае. Содомија значи да се вметне зекерот во анусот на друго лице. Делот од телото каде што излегува уринатa кај мажите се нарекува зекер (машки полов орган), а кај жените ферџ (женски полов орган).

38. Да не се чита езанот во времето наведено во книгите на фикх и во согласност со суннетот, и да не се покажува почит кога се слуша езанот како се чита во согласност со суннетот.

39- Ако видите некој како прави зло (харам), не забранување да го прави тоа со сладок јазик, дури и ако сте во можност да го сторите тоа.

40- Дозволување на сопругата, ќерката и жените на кои има право да ги советува да излезат со непокриени глави, раце и нозе, со украси и парфеми и да се среќаваат со туѓи и лоши луѓе.

Да се исповедаат со јазик и да се потврдат со срце нештата што пророците ги донеле од Аллах, Големиот и Славен, се нарекува иман **(вера)**. Да се верува во Мухаммед „алејхисселам“ и да се постапува според она што тој го рекол се нарекува **(ислам)**.

И, исто така, религија и нација, двете се едно. Работите што пророците ги доведоа до верувањето во Аллах теала, односно верувањето во Аллах Теала се нарекуваат религија и нација.

Работите што нашиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ ги донесе од Аллах во однос на делата и работата се нарекуваат **(Ислам)** или **(Исламски правила).**

И, накратко, доволно е да се верува во иман-и иџмали. Не е неопходно детално да се објаснува или да се знае должината на верата. Верата на мукалид, човек кој верува без разбирање, е валидна. А на некои места дури и детали се неопходни.

Верата е од три дела: имитативна вера, дедуктивна вера и вистинска вера.

Иман-и таклиди (Имитативна вера) не познава фарз, ваџиб, суннет и препорачано. Тој верува како што слуша од мајка му и татко му и се поклонува како што гледа. Треба да се чуваме од верата на ваквите луѓе.

Иман-и истидлали (Дедуктивна вера) претставува верување кое знае фарз, ваџиб, суннет, мустехаб и харам и е во согласност со исламот. Тој и знае и нè информира за работите на кои треба да им се верува. Верата на ваквите луѓе кои научиле од Устадот (учителот) и од книгата на вероучење е силна.

Иман-и хакики (Вистинска вера), дури и ако целиот свет дојде до одредена точка и сите тие го негираат својот Господар, нема да го прифати тоа. И никакво сомневање или дилема никогаш не влегува во неговото срце. Неговата вера е како верата на пророците. Таквото верување е подобро од другите две верувања.

И, исто така, правилата на исламот се поврзани со делата. Тоа не е поврзано со верата. Само преку вера може да се влезе во Рајот. Меѓутоа, во рајот не може да се влезе само со дела. Верата без дела е прифатлива. Меѓутоа, делата без вера не се прифатливи. Богослужбите, добрите дела и милостињата што ги даваат оние што немаат вера нема да бидат од корист на Судниот ден. Верата не се подарува на некој друг, туку наградата за делото се дава. Верата не може да се остави во аманет. Сепак, се препорачува добрите дела да се прават за себе. Оној кој ги напушта делата не станува неверник, но оној кој ја напушта верата и не им придава вредност на делата станува неверник. Се простуваат делата на оние кои имаат изговор и не се способни. Верата никој не може да ја прости.

Верата што им ја пренеле Пророците на нивните народи е една. Сепак, има несогласување и поделеност во нивните пресуди, религија и дела.

И, исто така, верата е од два вида. Едното е верувањето во создавањето, а другото е верувањето во стекнувањето.

Иман-и хилки (Верата во создавањето) е слугите кои велат **БЕЛА (Да)** во времето на заветот.

Иман-и кесби е верувањето кое се стекнува по достигнувањето на пубертетот. Верата на колективните верници е една. Нивните дела не се исти.

Верата е трајна обврска. Амелот (делата) стануваат задолжителни, кога ќе дојде време.

Верата е задолжителна и за неверниците и за муслиманите. Амелот (делата) е задолжителна само за муслиманите.

Исто така, постојат осум видови вера:

Иман-и метбу (прифатената вера) е верата на ангелите.

Иман-и масум (невината вера) е верата на пророците.

Иман-и макбул (прифатлива вера) е верата на верниците.

Иман-и мевкуф (несовршената вера) е расипана вера на еретиците.

Иман-и мердур (отфрлена вера) е лажното верување кое лицемерите го откриваат.

Иман-и таклиди е верување на некој што го слушнал од мајка му и татко му, но не го научил од вештакот. Треба да се чува од верата на таквите луѓе.

Иман-и истидлали е верување она што го познава Севишниот Господ со тоа што го разбира преку докази.

Неговата вера е силна.

Иман-и хакики е вистинското верување што дури и целиот свет да дојде до точка и да го негира својот Господар, тој не го негира тоа и никогаш нема дилема или сомнеж да му дојде во срцето. Погоре кажавме дека ова е најдоброто од сите.

Правилото на верата е три:

Првиот е спасен.

Второ, неговиот имот е ослободен од џизија и харач.

Трето, неговото тело е спасено од горење (постојано) во пеколот.

(Аменту биллахи...) Ова се нарекува и особина на верата, суштината на верата и суштината на верата. Како признание за неговото величество и чест.

А, исто така, средствата за верата, односно времето кога е потребно да се верува, се две: да се биде здраво умен и да се достигне пубертетот.

А причините за верувањето се две: Создавањето на вселената и објавувањето на великиот Куран.

Исто така, постојат **два докази**: рационални докази и традиционални докази.

А исто така, **столбовите и основите на верата се два**: Исповедта е преку јазикот, а потврдата е преку небото. Постојат два услови за ова:

Состојбата на срцето е да не се сомневате, состојбата на јазикот е да знаете што вели.

И, исто така, дали верата е создадена работа? Тоа е несуштество, со достоинство на водство на Аллах, Велики и славни. Сепак, тоа е креација во однос на потврдата и исповедта на робот.

Вера; Дали е тоа колективно, целина или одвоено и расфрлано?

Тој е колективен во срцето и различен во екстремитетите.

Јакин, значи да се знае Суштината на Семоќниот Аллах со сето негово совршенство.

Хавф, значи страв од Семоќниот Аллах.

Реџа, значи да не се изгуби надежта во милоста на Семоќниот Аллах.

Мухаббетуллах (љубовта кон Аллах), значи да се сака Аллах, Неговиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“, религијата ислам и верниците.

Хаја (Скромноста), значи да се срамиш пред Аллах и Неговиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“.

Тевеккул (Довератa) во Бог значи доверување на престојните работи на Семоќниот Бог. Тоа е да му верувате кога започнувате работа.

А што значат верата, исламот и милосрдието?

Иман (вера), верувањето во она што го рекол Мухаммед.

Ислам, значи да се држат заповедите на Семоќниот Аллах и да се воздржуваат од Неговите забрани.

Ихсан, значи обожување на Аллах како да Се гледа Тој, Велики и славни.

Според речникот **иманот** има значење на верата како апсолутна потврда. Во исламот тоа го нарекуваат потврдување и верување во шест работи.

Ма'рифат, е да се познава Аллах, Големиот и Славен, како обдарен со својства на совршенство и ослободен од сите несовршени својства.

Тевхид, значи единството на Аллах, Велики и Славен. Тоа зчани дека никој не Му е рамен Нему.

Ислам значи **(Ахкам-и исламијје)**, односно наредбите и забраните на Семоќниот Аллах.

Религијата и нацијата треба да истраат до смрт во работите на кои мора да им се верува.

И, исто така, верата е зачувана во пет тврдини.

1- Јакин (страв).

2- Ихлас (Искреност).

3- Вршење на задолжителните и избегнување на забранетите дела.

4- Придржување кон суннетот.

5- Зачувување на честа и загриженост.

Кој ќе ги зачува овие пет работи, ќе ја зачува својата вера. Ако го остави макар и еден од нив, непријателот ќе биде победник. Има четири непријатели на верата: Злото друштво од десната страна, желбите на душата од лева страна, приврзаноста кон светот напред, а од позадина шејтанот (ѓаволот) сака да ја одзема верата; Лоши пријатели не се само оние кои ги мамат луѓето за да им го украдат имотот, парите или да им го одземат световниот живот. Најлоши и најштетни пријатели се оние кои се обидуваат да ја расипат религијата, верата, честта, скромноста и моралот на човекот и на тој начин да го напаѓаат неговиот световен живот, неговиот ахирет (оној свет) и неговата вечна среќа. Нека Семоќниот Аллах ја заштити нашата вера од злото на овие непријатели и измамите на непријателите на исламот.

Почесното значење на **Келиме-и тевхид (Збор на единство)**, односно кажувањето **Ла илахе иллаллах**, е дека нема никој достоен за обожување и заслужен, освен Аллах, Велики и Славен. Меѓутоа, Аллах е Семоќен и Славен. Тој секогаш постои и е еден. Тој нема партнер или врсник. Тоа е безвременско и без простор.

Значењето на велењето **„Мухаммедун ресулуллах“** е дека Хазрети Мухаммед Мустафа „саллаллаху теала алејхи ве селлам“ е слуга на Семоќниот Аллах и Пратеник на Вистината. И ние сме Негов народ, елхамдулиллах.

И, исто така, (келиме-и тевхид) зборот на единството има осум имиња.

1- Келиме-и Шехадет (сведочење за Аллах и Мухаммед).

2- Келиме-и Тевхид (единството на Аллах).

3- Келиме-и Ихлас (искреност).

4- Келиме-и Таква (страв кон Аллах).

5- Келиме-и Тајјибе (говорни пофалби кон Аллах).

6- Даветул Хак (повик кон вистината).

7- Урветулвуска (силно место/нешто за потпирање, пр.научник и сл.).

8- Келиме-и семерет-ул-Џеннет (слово за плодноста на рајот).

И, исто така, условот на искреноста е да се има намера, да се знае неговото значење и да се рецитира со почит.

А на оној кој споменува му требаат четири работи: потврда, чест, сладост и почит.

Тој што се откажува од потврдата е лицемер. Оној кој се откажува од почитта е еретик. Оној што ја напушта сладоста е лицемер, кој се покажува/се фали. Оној што ја напушта почитта е грешник. Ако го негира, станува неверник.

И, исто така, зикрот (споменување на Аллах) е од три вида:

1- Зикр-и авам (Зикр на народот).

2- Зикр-и хавас (Зикр на умот).

3- Зикр-и ехас (Зикр на најсовршените).

Зикр на обичните луѓе, зикр на неуки. Зикр на мудрите е зикр на научниците, а зикр на мудрите е зикр на пророците.

И, исто така, екстремитетите што треба да се споменат за зикрот се три:

1- Зикр со јазикот значи кажување на Калиме-и Шехадет.

2- Да се рецитира Тевхид, Тесбих и Светиот Куран.

3- Зикр со срце.

Зикрот на срцето е од три вида:

1- Да се размислува за знаците и доказите кои укажуваат на атрибутите на Семоќниот Аллах.

2- Да се размислува за доказите за правилата на исламот.

3- Да се размислува за тајната на суштествата.

Научниците на тефсирот, додека го толкуваа сто и педесет и вториот стих од поглавјето ел-Бекара, рекоа за Семоќниот Аллах дека вели: **(Слуги мои! Ако Ми се сетите Мене со послушание, Јас ќе ви се сетам со милосрдие. А ако Ми се сетите Мене со молитва, Јас ќе ви се сетам со прифаќање. И ако Ми се сетите Мене со послушание, Јас ќе ви се сетам со Моето блаженство [Рајот]. И ако Ми се сетите Мене во осаменост, ќе ви се сетам на вам во Големото друштво [на Судниот ден]. И ако Ми се сетите Мене во сиромаштија, ќе ви се сетам со Моја помош. И ако Ми се сетите Мене со прифаќање, Јас ќе ви се сетам со упатство. И ако Ми се сетите Мене со искреност и вистина, Јас ќе ви се сетам со спасение и ослободување. И ако Ми се сетите Мене со блажената Фатиха и божественоста во неа, Јас ќе ви се сетам со Мојата милост).**

А научниците наведоа околу сто придобивки од зикр. Дозволете ни да ви кажеме некои од нив:

Семоќниот Аллах е задоволен од оние кои се сеќаваат на Него. Ангелите се задоволни. Ѓаволот станува тажен. Неговото срце станува нежно и меко. Тој е подготвен и вреден во обожувањето. Ја отстранува тагата од срцето. Ви го освежува срцето. Го осветлува лицето. Тој станува храбар. Тој ја достигнува љубовта кон Аллах. За него е отворена врата на знаење за Аллах. Тој зема инспирација од светците. Собира околу осумдесет пофални морали.

Почесното значење на изреката **(Ешхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулуху)** е следново: Пратеникот од ахир-заман (последното време), Мухаммед Мустафа „саллаллаху

теала алејхи ве селлем“ е и слуга и е пророк на Семоќниот Аллах.

Јадел и пиел и се женел со жени. Имаа синови и ќерки. Целата работа ја раскажа хазрети Хатиџе „радијаллаху анха“. Само Ибрахим е роден од робинка по име Марије. И тој почина пред да биде одвикнат. Освен Фатима (радијаллаху анха), сите негови деца починаа пред него. Тој му го додели на хазрети Али „радијаллаху анху“. Хазрети Хасан и Хазрети Хусеин се децата на Хазрети Али и Хазрети Фатима „радијаллаху анхум“. А меѓу сите нејзини ќерки, Хазрети Фатима е најсупериорна. И тој е саканата ќерка на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“.

Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ имал единаесет жени: Хазрети Хатиџе, Севде, Ајше, Хафса, Умм-и Селеме, Умм-и Хабибе, Зејнеб бинт-и Џахш, Зејнеб бинт-и Хузејме, Мејмуне, Џувејрије и Сафије „радијаллаху анхума“.

Тој е вистинскиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ кој дојде да ги подучува науката за религијата, вистината и лагата, харамот и халалот, минливоста на овој свет и вечноста на ахирет и познавање на религијата.

Има четири **(Едилле-и шеријје)**: Книга, Суннет, Иџма-и уммет, Кијас-и муџтехид. Научниците добија религиозни информации од овие четири извори. Книгата се претставува збор на Семоќниот Аллах. Суннетот е збор на Пратеникот, дејство на Пратеникот и изјави на Пратеникот. Иџма-и уммет е едногласноста на муџтехидите во еден век, на пример сахабиите „радијаллаху таала анхум“ или четирите школи на мислата за некое прашање. Кијас е процес со кој муџтехидите споредуваат една работа со друга.

Па дури и зборот мезхеб (школа) се користи во речникот како патека. Имаме два патишта: Едниот е патот на верувањето, а другиот е патот на дејствување.

Нашиот имам, односно наш водич, на патот на верувањето е Ебу Мансур Матуриди (рахиме-хуллаху теала). Овој пат се нарекува **(Ехл-и суннет)**. На патот на амелите (практичните дела), наш водич е Имам-и а’зам Ебу Ханифе (рахиме-хуллаху теала). Овој пат се нарекува **(Мезхебот на Ханефи)**.

Името на Ебу Мансур-и Матуриди е Мухаммед, името на неговиот

татко е Мухаммед и името на неговиот дедо е Мухаммед, а името на неговиот учител е Ебу Наср-и Ијад (рахиме-хуллаху теала).

Името на учителот на Ебу Наср-и Ијади е Ебу Бекр-и Џурџани, а името на неговиот учител е Ебу Сулејман Џурџани, а името на учителот на Ебу Сулејман Џурџани е Ебу Јусуф и имамот Мухаммед Шејбани. Учител на овие двајца е Имам-и азам Ебу Ханифе (рахиме-хуллаху теала). Се гледа дека лидерот на нашата школа на мислата во верувањето и лидерот на нашата школа на мислата во пракса е секогаш Имам-и Азам.

Има три имами на целата вселена, и задолжително е да се знаат. Нашиот имам кој дава наредби и забрани е големиот Куран. Нашиот имам кој нè извести за овие, односно исламот, е нашиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“. Нашиот имам, кој го стори тоа со сила, е муслиманскиот лидер на државата кој го претставува Аллаховиот Пратеник.

Името на учителот на Имам-и Азам е Хаммад, а името на учителот на Хаммад е Ибрахим-и Нехаи, а името на неговиот учител е Алкама бин Кајс и тој е неговиот вујко по мајка. Неговиот учител се вика Абдула ибни Месуд (рахимехуллаху теала). Овој гениј, исто така, го примил и стекнал од Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“.

Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ исто така го примил од Габриел “алејхисселам“. А Семоќниот Аллах му заповеда на Габриел “алејхисселам“.

Возвишениот Аллах на синот на Адем му дал четири скапоцени камења: разум, вера, скромност и добро дело.

А, исто така, условот и причината за прифаќање на молитвите и секое дело се пет: вера, знаење, намера, искреност и некршење на туѓите права. Прво, потребно е да се има верувањето на Ехл-и суннет, а потоа да се знаат условите за валидноста на ибадетот што треба да се изврши.

[Важноста на чинот на ибадет (богослужба) е едно, а неговото прифаќање е друго. За да важат богослужбите, тие имаат свои посебни услови и обврски. Ако недостасува едно од овие, тоа обожување не е валидно. Тоа богослужение ќе се смета за неизвршена. Тој не може да ја избегне својата казна и маки. И покрај тоа што нема казна за валиден

чин на богослужба што не е прифатен, не може да се заработи наградата за тој чин на обожување. За да биде прифатен чин на богослужба, тој прво мора да биде валиден, а потоа да се исполнат петте услови наведени погоре. Во овие услови се вклучени и правата на другите слуги.] Имам-и Раббани (рахимехуллаху теала) вели во осумдесет и седмото писмо од вториот том, (Ако некој направи дело како пророкот, но има половина данк [т.е. многу малку] долг кон другите, тој не може да влезе во рајот освен ако не го исплати.) [Нивните молитви нема да бидат прифатени.]

Ибн Аџилакер-и Меки (рахимехуллаху теала), објаснувајќи го сто и осумдесет и седмиот грев во својата книга **(Зеваџир)**, вели: Во сто и осумдесет и осмиот стих од поглавјето ел-Бекара се вели: **(О верници! Не трошете си го имотот свој на лажен пат!).** Лажниот пат е камата, коцкање, изнуда, кражба, измама, предавство, давање лажно сведочење и измама со давање лажна заклетва. Во хадисите е наведено дека **(Муслиман кој јаде халал, прави задолжителни работи, избегнува харам и не им наштетува на луѓето, ќе оди во рајот“ и (Телото хрането со она што е харам ќе изгори во оган)** и **(Нема да му се примат религијата, молитвите и милостињата на човек чие зло и штета не се сигурни) и (Молитвите на оној чиј џилбаб (исламска облека) е од она што е харам нема да бидат прифатени)**. [Џилбаб значи широка марама за жени. Се нарекува и машка долга кошула. Според оние кои велат дека џилбаб значи дводелен чаршаф што го носат жените, во хадисот е наведено дека овој чаршаф го носат и мажите. Очигледно е дека ова не е точно и дека е неуко и смешно верување.] Во хадисот што го пренесе додека го објаснувал двесте грев, се вели: **(Оној што продава стока со измама не е од нас. Неговата дестинација е пеколот)**. Во хадисот е објавено за двесте и десеттиот грев, **(Човекот кој многу се моли, пости, дава милостина, но од друга страна ги повредува ближните со навредлив јазик ќе оди во пеколот)**. Неопходно е да не се повредува ближниот неверник, туку да се прави добро и да се покаже милост. Во хадисот за триста и тринаесеттиот грев е наведено: **(Оној кој неправедно ќе убие неверник за време на мир, нема да влезе во рајот)** и **(кога двајца муслимани ќе се борат за световни интереси, и покојникот и убиецот ќе одат во пеколот)** и во хадисот за триста и седумнаесеттиот грев, **(оној што ги угнетува луѓето, ќе го претрпи неговото мачење на Судниот ден)**. Суровоста

кон немуслиманите е исто така вака. Во хадисот во врска со триста и педесеттиот грев е наведено: **(Дефинитивно се прифатени молитвите на тројца луѓе: угнетениот, гостинот и родителите)** и **(Проклетството на угнетениот не се отфрла дури и ако е неверник)** во хадисот за четиристотини и вториот **грев (Оној што го убива својот пријател неверник не е еден од нас.)**, а во хадисот за четиристотини и деветтиот грев стои: **(Меѓу гревовите најбрзо ќе се казни е да се побуни против власта)**. Преводот од **(Зевацир)** е завршен. О муслиман! Ако сакаш да ја постигнеш Аллаховата согласност и да ти бидах прифатени делата, напиши ги горенаведените хадиси во твоето срце! Не напаѓајте ничиј имот, живот или чест, без разлика дали е муслиман или неверник! Не навредувајте никого! Платете го на секој што му следува! Право на човекот е и да ги плати парите од довератa на жената од која се развел. Ако не плати, казната е многу тешка и на овој свет и на ахирет. Најважното прекршување на правата на луѓето и она што резултира со најмногу казни е да се откаже од верското учењето на роднините и на оние што се под негова команда. Разбирливо е дека секој што ги спречува нив и сите други луѓе да научат религиозно знаење и да ги извршуваат своите религиозни должности со мачење или измамување е неверник и непријател на исламот. Таков е случајот со носителите на бидах (ерес) и оние без мезхеб што го менуваат знаењето за Ехл-и суннет и ја расипуваат религијата и верувањето со своите зборови и списи. Не им се спротиставувајте на владата и законите. Платете ги даноците. Во **(Берика)** пишува дека бунтот против власта е грев, дури и ако власта е сурова и грешна. Не покажувајте непочитување на законите и наредбите дури и во држава на неверниците! Не предизвикувајте раздор! Не се дружете со оние кои го напаѓаат исламот, оние кои се иноватори и оние кои немаат мезхеб! Не ги читајте нивните книги и весници! Не внесувајте радија и телевизори во вашиот дом! Правете им повик кон доброто **(Емр-и маруф)** на оние кои ве слушаат! Со други зборови, давајте совети со насмеано лице и слатки зборови! Не се расправајте со никого! Покажете им ја на сите славата и честа на исламската вероисповед со вашиот добар морал!

Ибни Абидин “рахиме-хуллаху теала” во првиот том вели: (Сев’етејн, односно кубул и дубур се гализ, односно груби интимни делови во сите четири мезхеби. Едногласно е задолжително да се

покриваат. Кој не придава значење на покривањето станува неверник. На човекот чии колена се изложени, му се наредува да ги покрие. Односно, се советува со слатки зборови. Ако оној со откриени бутови е тврдоглав, со него се зборува грубо. Ако личноста чија сексуалност е разоткриена опстојува, ќе биде принудена да го прикрие тоа со тоа што ќе му каже на судијата [и со тепање или затвор]. (Гревот на гледање во интимните делови на туѓ маж соодветно се зголемува.) Во сите четири мезхеби жените е фарз да не им ги покажуваат целото тело, нозе, раце и коса, освен рацете и лицето, на туѓите мажи и на жените неверници. Кај Шафии, задолжително е да не се покажуваат лицата. Ако тие и нивните татковци или сопрузи не обрнат внимание на ова, тие стануваат неверници. Голем грев е момчињата да си играат со откриени телиња и нозе, а девојчињата да си играат со откриени глави и раце и да ги гледаат овие работи. Муслиманот не треба да го троши слободното време играјќи игри или правејќи бескорисни работи, туку треба да го користи со учење на знаење и намаз. Наведено е во **(Кимја-и сеадет)**, (Како што на жените и девојките им е харам да излегуваат со непокриени глави, коса, раце и нозе, харам е и да излегуваат покриени со тенка, украсена, тесна облека и со пријатна миризба. (Во нивниот грев и маки ќе учествуваат и нивната мајка, татко, сопруг и брат, кои им дозволиле да излегуваат вака, биле задоволни од нив и им се допаднале.) Односно, заедно ќе изгорат во пеколот. Ако се покајат, ќе им биде простено и нема да бидат изгорени. Семоќниот Аллах ги сака оние кои се каат. Покривањето на жените е детално напишано во **(Корисни информации)** на страница 284.

СОПРУГИТЕ И БИТКИТЕ НА ПРОРОКОТ

Кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ имал четириесет години, ангелот по име Џебраил дошол кај него и го известил дека е пророк. Тој исто така изјавил дека е пророк три години подоцна во градот Мека. Оваа година се нарекува година на **(Би'сет)**. Тој направи џихад дваесет и седум пати. Учествувал како војник во девет од нив. Тој стана врховен командант на осумнаесет години. Имал четири сина, четири ќерки, единаесет жени, дванаесет чичковци и шест тетки. Се оженил со Хатиџетул-кубра кога имал дваесет и пет години. Кога имал педесет години, една година по

смртта на Хатиџетул-кубра, со наредба на Аллаху Теала се оженил со Ајше, ќерката на Ебу Бекр „радијаллаху анх“. Починал во својата соба во непосредна близина на џамијата во Медина, кога имал 63 години. Тој беше погребан во оваа соба. Во оваа соба се и Ебу Бекр и Омер „радијаллаху анхума“. Додека џамијата се прошируваше, просторијата беше вклучена во џамијата. Се оженил со Умм-и Хабибе, ќерката на Ебу Суфјан бин Харб, водачот на Курајшите неверници во Мека, во седмата година. Ебу Суфјан е татко на Муавија „радијаллаху анх“.Тој станал верник за време на освојувањето на Мека. Во третата година се оженил со Хафса, ќерката на Омер „радијаллаху анх“. Во петтата година од хиџра, тој ја купил Џувејрије, ќерката на нивниот водач и еден од заробениците на племето Бени Мусталак, ја ослободил и се оженил со неа. Тој се оженил со Умм-и Селеме, Севде, Зејнеб бинт-и Хузејме, Мејмуне и Сафијје „радијаллаху теала анхунне“ од религиозни причини. Семоќниот Аллах го склучил неговиот брак со ќерката на неговата тетка, Зејнеб.

Џебраил „алејхисселам“ дојде дваесет и четири илјади пати. На неговите педесет и две години го однесоа на мираџ. На педесет и три години се преселил од Мека во Медина. Со Ебу Бекр во пештерата на планината Севр останале три ноќи и тргнале во понеделник навечер. По еднонеделно патување, тие пристигнаа во селото Куба во Медина во понеделникот, на дваесетти септември. Тие влегоа во Медина во петокот.

Во втората година од хиџра, битката кај Бедр се одржа во петок во месецот Рамазан. Исламската војска се состоела од триста и тринаесет војници, од кои осум биле на должност на друго место. Курајшите броеле илјада луѓе. Тринаесет асхаби станаа шехиди (маченици). Убиени се Ебу Џехл (таткото на неуките) и седумдесет неверници.

Битката кај Ухуд се одржа во месецот Шевал во третата година од хиџра. Муслиманската војска броела седумстотини луѓе, а војската на неверниците три илјади луѓе. Седумдесет од асхабите станаа маченици. Четири месеци по битката кај Ухуд, седумдесет млади луѓе беа испратени кај жителите на Нејд за да ги поканат во исламот. Тие го нападнаа местото наречено **(Бир’ри Ме’уне)** и ги погубија сите освен двајца другари.

Битката кај Хендек се случила во петтата година од хиџра.

Неверниците беа десет илјади, а муслиманите три илјади. Тие ставија опсада на Медина. Муслиманите ископале ров околу Медина. Се бореше во Худајбија **(Биат-урридван)**, една година пред битката кај Хајбер во седмата година. **(Битката кај Муте)** е џихад против римскиот император Хераклијус. Имаше три илјади муслимани. Римската војска броела сто илјади луѓе. Во оваа битка загинал Џафер Тајјар „радијаллаху анху". Халид бин Велид ја доби битката. Мека била освоена во осмата година. **Хунејн** е познатата голема битка. Се заврши со победа. **Хајбер** е познатата тврдина на Евреите. Освојувањето беше постигнато, кога Аллаховиот Пратеник го испрати таму Хазрети Али. Овде му понудија отровна храна на Аллаховиот Пратеник, но тој не ја изеде. Враќајќи се од битката, на хазрети Ајше ѝ била направена грда клевета. Аллаховиот Пратеник беше многу тажен. Беше објавен стих (стих) и се разбра дека клеветата е лага. Позната е и победата на Таиф.

Ако сакаш среќа, о млад човеку,
Држи се за исламот, дете мое, секогаш.
Фарзот и вацибот, суннетот, мустехабот,
повикот кон доброто, збирката.
Секогаш настапувај и никогаш не напуштај,
Не кажувајте дека ова е мало, ова е големо.
Неопходно е да се избегнува она што е и мекрух и харам,
Посебно, треба да бидеме многу внимателни за правата на луѓето.
Учете од Ехл-и суннетот,
Бидете ефективни со вашето знаење, не одложувајте.

ВО ОДНОС НА ДЕТАЛИТЕ НА ВЕРАТА

Објаснувањата на верата се дванаесет: Господарот мој е Аллах. Мојот доказ е сто и шеесет и третиот стих од поглавје ел-Бекара. Пратеникот е Хазрети Мухаммед „алејхисселам". Мојот доказ се дваесет и осмиот и дваесет и деветтиот стих од поглавјето ел-Фетх. Мојата религија е исламот. Мојот доказ е деветнаесеттиот стих од Аллаховото поглавје Ал-и Имран. Мојата книга е славниот Куран. Мојот доказ е вториот стих од поглавје ел-Бекара. Мојата кибла е

Кабе. Мојот доказ е сто и четириесет и четвртиот стих од поглавје ел-Бекара.

Мојата школа на мислата во верувањето е **(Ехл-и суннет вел џемаат)**. Мојот доказ е сто и педесет и третиот стих од поглавјето ел-Енам.

Јас сум потомок на пророкот Адем. Мојот доказ е сто и седумдесет и вториот стих од поглавјето ел-Араф.

Мојата нација е исламска нација. Мојот доказ е седумдесет и осмиот стих од Аллаховото поглавје ел-Хаџ.

Јас сум од Умметот на Мухаммед. Мојот доказ е сто и десеттиот стих од Аллаховото поглавје Ал-и Имран.

Јас сум вистински верник. Мојот доказ е четвртиот стих од поглавјето ел-Енфал. Елхамдулиллахи алет-тевфикихи вестагфируллахе мин кулли таксирин.

Од пет причини, знаењето е подобро од делото. Затоа што знаењето е супериорно и делото зависи од него. Потребно е знаење, неопходно е дело. Само знаењето може да даде здив, но делото без знаење не може да даде здив.

Знаењето е подобро од разумот. Зашто, тоа е постаро, а разумот е создаден.

Украсноста на човекот е неговата искреност. Украсувањето на искреноста е со верата. Украсувањето на верата е со Рајот. Орнаментите на рајот се хуриите и гилманите. И тоа е преку набљудување на убавината на Аллах.

И ако делата беа дел од верата, дневните намази немаше да бидат оправдани за жените со менструација. Зашто, верата не може да се прости.

Задолжително е да се сведочи еднаш во животот. Доказ за тоа е деветнаесеттиот стиход поглавје ел-Мухаммед.

Постојат четири услови за рецитирање на Келиме-и шехадет: Срцето мора да биде подготвено кога се рецитира со јазик. Знаејќи го неговото значење. Да се зборува со искреност на срцето. Да се кажува со почит.

Има околу сто и триесет придобивки од шехадетот (сведочењето).

Меѓутоа, ако се најде една од четирите работи, тоа нема никаква корист. Тие четири нешта се: многубоштво, сомнежот, да се припишува сличност на Аллах и изолирање на Аллаховата суштина од Неговите атрибути. Ширк значи здружување на нешто како партнер на Семоќниот Аллах. Да застане, да се одмори, да чека, во религијата, тесбих -вехмен- да се спореди Аллах со суштество, та'тил значи да се каже: "Аллах не се меша во универзумот. Сè се случува во свое време, според својата природа."

И, исто така, тука се спомнати триесет од сто и триесетте придобивки: пет од триесетте се на овој свет, пет во моментот на смртта, пет во гробот, пет во средниот свет, пет во пеколот и пет во рајот. Но, постојат пет придобивки во овој свет:

1- Неговото име се повикува убаво.

2- Правилата на исламот му стануваат задолжителни.

3- Неговиот врат е спасен од мечот.

4- Семоќниот Аллах станува задоволен од него.

5- Сите верници го сакаат.

Пет придобивки при смртта:

1- Азраил „алејхисселам" му доаѓа во убава форма.

2- Ја вади душата како да вадиш влакно од путер.

3- Се чувствуваат рајските мириси.

4- Ќе се појават Иллијјине, ќе дојдат ангелите кои носат добра вест.

5- Здраво, о вернику! Се вели дека си личност на рајот.

Пет придобивки во гробот:

1- Неговиот гроб е широк.

2- Мункер и Некир доаѓаат во прекрасни форми.

3- Ангел го учи на она што тој не го знае.

4- Возвишениот Аллаху теала на ум го потсетува она што тој не го знае.

5- Тој го гледа своето место во рајот.

Пет придобивки во средниот свет:

1- Прашањето и пресметките се лесни.

2- Книгата е дадена од десната страна.

3- Нејзината награда тежи потешка на Вагата.

4- Тој е засенчен под престолот на Семилостивиот.

5- Како молња минува преку Сират (мостот).

Пет придобивки во пеколот:

1- Ако оди во пеколот, неговите очи нема да станат како небото, како жителите на пеколот.

2- Тој не се судира со својот ѓавол.

3- Нема да му се стават огнени лисици на рацете или ќе му се стави синџир околу грлото.

4- Нема да му се даде да пие сирова вода.

5- Тој нема вечно да остане во пеколот.

Пет придобивки во рајот:

1- Сите ангели го поздравуваат.

2- Станува пријател со Сиддиките.

3- Засекогаш ќе остане во рајот.

4- Аллах теала станува задоволен од него.

5- Го гледа лицето на Семоќниот Аллах.

[Кади-заде Ахмед Ефенди во својата книга **(Толкувањето на Аменту)** именувана **(Фераид-ул-феваид)** вели: Пеколот има седум нивоа. Тие се еден под друг. Огнот на секој слој е поинтензивен од оние над него. Верниците чии гревови не се простени ќе бидат изгорени до степен на нивните гревови на првото ниво, а потоа ќе бидат извадени од пеколот и однесени во рајот. Во другите шест нивоа, разни неверници вечно ќе горат. Лицемерите ќе горат на седмото ниво, каде што маките се најтешки. Тоа се неверници со две лица кои го фалат и возвишуваат исламот со својот јазик, но не веруваат во тоа со своето срце. Кога неверниците ќе бидат изгорени до пепел, тие повторно ќе бидат создадени и изгорени, и тие ќе горат вака засекогаш. Рајот и пеколот постојат сега. Според некои научници, не се знае каде е пеколот. Според некои тоа е седум ката под земја. Овие зборови покажуваат дека тој не е внатре во сферата на Земјата. Бидејќи земјата, сонцето и сите ѕвезди се на првото небо [небото], без разлика каде сме на земјата, има небо под седумте слоеви на земјата. Разбирливо е дека пеколот се наоѓа на едно од седумте небеса.]

РАБОТИ КОИ ПРЕДИЗВИКУВААТ КУФР (НЕВЕРСТВО)

Куфрот [непријателството кон Аллах] е од три вида: куфр на тврдоглавост, куфр на незнаење и куфр на расудување.

Неверството е како неверството на Ебу Џехл, фараонот, Немруд и Шеддад. Неверување знаејќи ги религијата, верата, па за нив дозволено е да се каже дека се неверници.

Неуките неверници знаат дека оваа религија е вистина за обичните неверници и кога ќе слушнат како се чита езанот, тие велат: „Дојди да станеш муслиман“ и велат: „Ние така научивме од нашите предци и мајки и така ќе продолжиме“.

Куфр на расудување значи да се навредува онаму каде што треба да се почитува, и да се почитува онаму каде што треба да се навредува.

Ако наместо да ги почитува Аллаховите велики и славни светци, пророци и научници, ги навредува нивните зборови, книги за фикх и фетви, тогаш и тоа е неверување. Да се допаѓаат верските церемонии на неверниците, да се носи зуннар кога нема потреба за тоа и да се користат симболи на неверување како што се покривката за глава карактеристична за свештениците и крстот [два стапа забиени вертикално еден во друг]. А љубовта кон нив е богохулење.

Неверувањето има седум штети: ги уништува религијата и бракот. На тој човек не му се јаде животното што го колел за месо. Што и да прави со својот брачен другар е прељуба. Станува задолжително да се убие тоа лице. Рајот се одвраќа од него. Пеколот е блиску до него. Ако умре во таа состојба, молитвата за погребување нема да му се изврши.

Ако се заколне: „Со негова согласност, како говорна навика тој и тој човек има толку и толку нешто, или не, дозволете ми да бидам неверник или Евреин“, тогаш без разлика дали таа личност ја има таа работа или не, таа личност станува неверник по своја волја. Неопходно е обновување на неговата вера и брак.

Ако некој сака нешто што е забрането во секоја религија, како што е прељубата, лихварството и лагата, да биде халал за да може да го направи тоа, исто така е неверување.

Ако рече: „Јас верувам во Пратениците (алејхимуссалавату

веттеслимат), но не знам дали Адем "алејхисселам" е Пратеник, тој станува неверник. Секој што не знае дека Хазрети Мухаммед „алејхисселам" е пророк на последните времиња, станува неверник.

Тие рекоа дека ако некој каже дека ако она што го кажале пророците „алејхимуссалавату веттеслимат" е вистина и дека тие се спасени, тој би станал неверник. Покојниот Биргиви рекол: (Ако го каже овој збор со чувство на сомнеж, тоа е куфр. Ако биде принуден да го каже, тоа не е куфр.)

Рекоа дека ако некому му кажат да дојде да врши намаз, а тој рече дека нема да врши намаз, станува неверник. Меѓутоа, ако неговата намера е да каже: „Нема да се молам според твојата наредба, туку ќе се молам по наредба на Аллах", тој не станува неверник.

Ако некому му кажат дека не треба да ја пресече брадата пократка од грст, или дека треба да ја пресече повеќе од една шака и дека тоа е суннет на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем", а тој рече дека нема да ја пресече, станува неверник. Другите суннети се исто така вакви. Конкретно се знае и докажа дека е суннет, а се докажува преку таватур. Како мисвак. Покојниот Биргиви рекол: Ако ја каже оваа изјава со негирање на неговиот суннет, тоа е куфр. Ако рече: „Нема да го правам она што го сакаш по твоја наредба, туку ќе го направам затоа што тоа е суннет на Аллаховиот Пратеник", тоа не е неверување.

[Јусуф Кардави вели на осумдесет и првата страница од четвртото издание на неговата книга **(Ал-халал-у вал-харам-у фил-Ислам):** Во хадис е наведено во **(Бухари)**, **(Спротивставете се на многубошците! Растете ја брадата! Скратете ги мустаќите!)**. Овој хадис забранува бричење на брадата и одржување пократка од грст. Обожувателите на оган ја бричат својата брада. Имаше и такви што ја избричија. Во хадисот ни е заповедано да им се спротивставиме. Некои од јуриспрудентските научници рекоа дека овој хадис покажува дека пуштањето брада е задолжително, а бричењето е харам. Меѓу нив, Ибн Тејмије многу силно пишува против бричењето на брадата. Некои научници, пак, изјавиле дека пуштањето брада е обичај, а не обожување. Книгата Фетх, земајќи го својот знак од Ијад, пишува дека е макрух да се бричи брадата [без изговор]. Ова е вистината. Не може да се каже дека овој хадис покажува дека пуштањето брада е

задолжително. Зашто, во хадисот напишан во **(Бухари)** стои: **(Евреите и христијаните не ги бојат** [нивната коса и брада]. **Спротивставете им се!**) Со други зборови, беше наредено да го фарбате. Овој хадис не покажува дека е задолжително боење на косата и брадата. Тоа покажува дека се препорачува. Зашто, некои од асхабите си ја фарбаа косата. Повеќето од нив не фарбаа. Да беше задолжително, сите ќе фарбаа. Хадисот кој наредува пуштање брада е исто така вака во него се наведува дека пуштањето брада е препорачливо, а не задолжително. Ниту еден исламски научник не ја избричил брадата. Зашто во нивно време било обичај да се пушти брада. [Непочитувањето на обичаите на муслиманите ќе предизвика слава. Тоа е мекрух. Ако предизвикува раздор, тоа е харам.] Ова го завршува преводот на Кардави. Во предговорот на својата книга, Кардави пишува дека четирите школи на мислата го мешаат нивното знаење за фикх и дека не е соодветно да се следи една школа на мислата. Така, тој скршнува од патот на научниците Ехл-и суннет. Научниците на Ехл-и суннет (рахимехумуллаху теала) наведуваат дека секој муслиман треба да следи еден од четирите мезхеби и дека секој што меша мезхеби ќе стане безмезхебен или дури и еретик. Сепак, написот на Кардави за брадата се сметаше за соодветно да се земе како документ бидејќи го објаснуваше гледиштето на ханефиската школа на мислата. Хазрети Абдулхак-и Дехлеви во третиот том од **(Еши'ат-ул-леме'ат)** вели: (Исламските научници ги следат обичаите на местото каде што живеат во фарбање на косата и брадата. Затоа што, непочитувањето на обичаите на местото каде што живеат [во дозволени дела] предизвикува слава. Ова, пак, е мекрух). Мухаммед Хадими „рахиме-хуллаху теала" вели во својата книга **(Берика)**, „Наведено е во хадис-и шериф дека, **(Чувајте ги мустаќите кратки, а брадата долга!)**. Поради оваа причина, забрането е да се бричи брадата, да се сече или да се прави пократка од должината на обрежувањето. Суннет е да се пушти брада колку една шака. Не е дозволено да се има брада пократка од рачка. Исто така, суннет е да се отсечат повеќе од една рачка). Рачка значи да се биде широк четири прста од работ на усната. Кога султанот нареди нешто што е суннет, па дури и дозволено, станува вациб да се направи тоа. Тоа е наредба за султанот и сите муслимани да го направат тоа. На такви места задолжително е да се пушти брада со прстофат коса. Да се

направи пократок од штипкање или да се бричи значи да се напушти ваџибот. Тоа е недозволено за правење. Не е дозволено да биде имам во џамија. Меѓутоа, дозволено, па дури и неопходно е човек да ја избричи брадата за да биде во воен дом, да не биде угнетуван, да не биде без средства, да може да прави добри дела, да им служи на муслиманите и исламот и да ја заштити својата вера и чест. Мекрух е да се скрати или бричи без изговор. Бида е да се пушти брада пократка од грст и да се верува дека така го извршил суннетот. Тоа би значело промена на суннетот. Извршувањето на таква ерес е поголем грев отколку да се убие човек.]

Ако девојчето и момчето достигнат пубертет и разум, се венчаат меѓу себе, а ако прашаат за својствата на верата, а не знаат, тогаш не се муслимани. Ако ги научат на работи во кои треба да веруваат и потоа повторно се венчат, нивниот брак ќе биде валиден. Погледнете го делот педесет и четири задолжителни должности!

Ако некој си ги скрати мустаќите, а тој до него каже дека немало никаква корист, се стравува дека тој што ги кажал ќе не верува. Зашто, суннет е да се скратат мустаќите. Тој би го видел обрежувањето како лесно.

Ако некој се облече во харир од глава до пети, а некој друг рече „Нека е благословено“ за оваа негова состојба, се стравува дека ќе не верува.

Ако некој направи мекрух (гнасно) дело, како што е лежење со нозете кон кибла, или плукање, или мокрење кон кибла, а тие му кажат дека тоа што го направил е мекрух и дека не треба да го прави тоа, а тој човек му рече: „Кога би рекол дека сите наши гревови се вакви, би се плашеле дека ќе биде неверник.“ Односно, затоа што тој го смета мекрухот како нешто неважно.

И, исто така, ако некој слуга влезе низ вратата и го поздрави својот господар, а има некој со неговиот господар, ќути, безобразен човек, дали е во ред да го поздравиш господарот? Ако го каже тоа, тој што го кажува тоа станува неверник. Меѓутоа, ако се мисли да се научи на учтивост и бонтон и да се каже дека треба да се поздрави од срце, тогаш очигледно е дека тоа не е неверување.

Тие велат дека ако некој му каже нешто на некого во негово отсуство, а лицето до него му каже да не врши озборување, а тој каже: „Дали е ова нешто проблем?“, тој станува неверник. Затоа што со оваа

постапка го презре харамот и не го оцрни.

Велат дека ако некој каже: „Ако Аллах теала ми го даде рајот, нема да влезам во рајот без тебе“, или „Ако ми е заповедано да влезам во рајот со тоа и така, нема да влезам“, или „Ако Аллах Теала ми го даде Рајот, нема да го сакам, но сакам да му го видам лицето“, овие зборови се неверување. Рекоа дека ако некој каже дека верата се зголемува и намалува, тоа е неверување. Биргиви вели: Ако се каже дека се зголемува и намалува според **(принцип во кој мора да се верува)**, тоа е неверување. Меѓутоа, ако се заснова на сигурност и сила на верувањето, тоа не е неверување. Бидејќи многу од муџтехидите се оние кои се способни да ја зголемат или намалат верата.

Тие рекоа дека ако некој каже дека има две кибла, едната е Кабе, а другата е Кудус, тоа е куфур (неверување). Биргиви вели: Во сегашната ситуација, ако каже дека е два, тоа е куфр. Но, Светиот дом во Кудус беше кибла. Ако потоа каже дека кибла станала Кабе, тоа не е неверување.

Ако некој има лутина против некој исламски научник или го проколне без никаква причина, се стравува дека тој ќе биде неверник.

Ако некој вели дека ибадетите на неверниците и нивните дела кои не се компатибилни со исламот се убави и така верува во нив, тоа е неверување.

Тие рекоа дека ако некој каже дека не зборувањето додека јаде е еден од добрите обичаи на зороастријците или дека неспиењето со интимните делови додека има менструација или во пуерперална состојба е една од добрите работи на зороастријците, тогаш тој човек станува неверник.

Ако некој праша друг, дали си верник? Дури и да каже „иншаллах“ и да не е способен за толкување, тоа е неверување.

Речено е дека ако некој му каже на некој чие дете умрело: „Твојот син му бил неопходен на Аллах“, тој станува неверник.

Ако приватно лице му врзе црно јаже околу половината, што е ова? Ако кажат дека е зунар, тогаш тој станува неверник и тоа е харам за неговата сопруга.

Се вели дека ако некој каже Бисмилах после јадење харам храна, тој станува неверник. Хазрети Биргиви вели: (Ако тоа што овој сиромав

го разбира е харам ли ајнихи [како хамр, гнасно, мртво животинско месо и маснотии на тоа животно], тој станува неверник.

Меѓутоа, потребно е да се знае дека тоа е харам ли-ајнихи. Така, името на Аллах е олеснето. Бидејќи, тие самите се харам. Од нашите имами се пренесува дека кога човек ќе ја узурпира храната и ќе ја јаде; Ако каже Бисмилах, не станува неверник. Зашто, самата храна не е харам. (Изнудата е забранета). Ако некој опцу друго лице и рече: „Аллах да му ја земе душата со неверување“, научниците не се согласуваат околу тоа дали тој ќе стане неверник. Вистината е дека да се биде согласен со сопственото неверување е -едногласно-неверување. Меѓутоа, иако согласноста за неверување на другите е исто така неверување во очите на некои, согласноста за тоа е, по импликација, неверување во очите на другите. Меѓутоа, ако некој се согласи на угнетување и престап - за да биде маката трајна и тешка - тоа не е неверување. Биргиви (рахимехуллаху теала) рече: (Јасно ја разбираме оваа изјава. Затоа што, има докази за тоа во големиот Куран, во приказната за Хазрети Муса “алејхисселам“.

Ако некој рече: „Аллаху теала знае“, дека не сторив такво или такво нешто, но всушност знае дека го сторил тоа, тогаш тој станува неверник. Тој му припишува незнаење на Семоќниот Аллах.

Ако некој се ожени со жена [без сведоци] и мажот и жената речат дека Аллах Теала и Пратеникот се наши сведоци, и двајцата стануваат неверници. Зашто, нашиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ не го знаел невиденото додека бил жив. Да се каже дека Тој го знае невиденото би било богохулство.

Ако каже дека го знае украденото и невиденото, тој што го кажува и верува во тоа станува неверник. Ако каже дека веста му ја дава џин, тој сепак би бил неверник. Дури ни пророците и џините не го знаат невиденото. Само Семоќниот Аллах и она што Тој ни го кажа го знае невидливото.

Ако некој сака да се заколне на Аллах, дури и ако тоа е некој друг, не сакам да се заколнуваш на Аллах. Тие рекоа: „Ако некој рече „Сакам да се заколнеш во развод, послушност или чест и целомудрие“, тој станува неверник“.

Речено е дека ако некој му каже на друг дека твоето лице ми е

како спасител, тој станува неверник. Зашто, тој е врховен ангел кој е витален.

Ако некој каже дека неправењето намаз е пријатна работа, тој станува неверник. Тие рекоа дека ако некој му каже на друг да дојде да прави намаз, а тој му каже дека намазот е тешко, тој станува неверник.

Ако каже дека Аллах е негов сведок на небото, тој станува неверник. Бидејќи, тој му припишува место на Семоќниот Аллах. Аллаху Теала е надвор од просторот. [Секој што вели „Аллах е татко“ станува неверник.]

Некој; Ако некој каже дека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ би го лижел неговиот благословен прст после јадење, а некој друг каже дека тоа било неучтиво, тој станува неверник.

Одржувањето (храната-егзистенцијата) е од Аллах. Меѓутоа, ако тој рече дека се бара иницијатива од слугите, оваа изјава е припишување содружник на Аллах (непростлив грев). Затоа што и делото на слугите е од Аллах.

Ако некој каже дека е подобро да се биде христијанин отколку да се биде Евреин, [да се биде американски неверник е подобро отколку да се биде комунист], тој станува неверник. Треба да се каже дека Евреите се полоши од христијаните, комунистите и христијаните.

Ако рече дека е подобро да се биде неверник отколку да се врши предавство, тој станува неверник.

Ако некој дава милостина од извор на харам и очекува награда за неа, а сиромавиот што ја прима знае дека е харам и рече: „Аллах да ја прифати“, а давателот рече: „Амин“, и двајцата стануваат неверници.

Ако праша: “Каква работа имам јас во исламските научни собири? Или кој е способен да го прави она што го велат научниците?” Ако ја фрли фетвата и рече: „Што е од зборот на научниците?“, тој станува неверник.

Ако му каже на својот непријател дека треба да оди во лошо дело и рече: „Нема да одам ако не ме земе полицијата“ или „Што знам за исламот?“, тој станува неверник.

Ако едно лице изговори богохулење, а едно лице се смее, тој што се смее станува неверник. Ако смеењето е неопходно, тоа не е неверување.

Тие рекоа дека ако некој каже дека нема празно место покрај Аллах или дека Аллах е на небото, тој станува неверник.

Ако некој каже дека духовите на шеиците се секогаш присутни и знаат, тој станува неверник. Ако каже дека ќе биде готов, не е неверување.

Ако рече: „Не го знам или не го сакам исламот“, тој станува неверник.

Ако некој каже дека ако Адем „алејхисселам“ не јадел пченица, немаше да станеме грешници, тој станува неверник. Меѓутоа, ако тој рече: „Не би биле во светот“, тие се разликуваат во нивното неверување.

Ако некој каже дека Адем „алејхисселам“ ткаел ткаенина, а некој вели дека сме биле момчиња што плетеле ткаенина, тој станува неверник.

Ако некој направи мал грев и некој му рече да се покае, а тој рече: „Што направив за да се покајам?“, станува неверник.

Ако еден од нив му рече на другиот: „Ајде да одиме кај исламски научник или да прочитаме и научиме книга за фикх и наука за вероучење“, а другиот рече: „Што можам да направам со знаењето?“, тој станува неверник.

Затоа што, тоа е презир кон знаењето.

Секој што ги навредува, не сака или зборува лошо за книгите тефсир и фикх, станува неверник. Злобните неверници кои ги напаѓаат овие вредни книги напишани од научници од еден од четирите мезхеби се нарекуваат (научни фанатици) и (еретици).

Ако прашате некого: „Од чија лоза сте? Чија националност си? Кој е имамот на верската школа? Ако го прашаат кој е имамот на неговата школа на мислата во пракса, а тој не знае, станува неверник.

Тие рекоа дека ако некој каже дека нешто строго забрането - како сурово месо или свинско - е халал, или ако некој каже дека дозволното нешто е харам, тој станува неверник. [Опасно е за тутунот да се нарече харам.]

Куфр е да се посакува нешто што е харам во општеството и куфр е да се посакува нешто што е спротивно на мудроста да биде халал.

Како што се прељуба, содомија, јадење храна откако ќе се насити и земање или плаќање камата. Да сакаш виното да биде халал не е куфр. Затоа што виното не било харам во секоја религија. Неверување е ако се користи славниот Куран среде зборови и шегување. Ако некој му каже на личност по име Јахја, **(О Јахја! Еве ја книгата),** тој станува неверник. Тој би се исмејувал со Светиот Куран. Истото важи и за читање на Куранот среде музички инструменти, игри и песни.

Ако каже „дојдов сега“ во името на Аллах, тоа е катастрофа. Ако каже **(Ма халакаллах)** ако нешто гледа како многу и не го знае неговото значење, тој станува неверник.

Ако некој рече: „Нема да те пцујам сега, пцуењето го нарекоа грев“, тоа е катастрофа.

Ако некој рече: „Ти стана целосно гол како теле на Џебраил“, тоа е катастрофа. Тоа би било исмејување на ангелот.

Ако некој се заколне во нешто друго освен во Аллах Теала, тоа е харам. Оној кој прави харам не станува отпадник или неверник. Ако некој (Мансусун алејх) би рекол дека нешто харам е халал, тој би станал неверник.

А исто така, ако зборовите „за главата на синот“ или „за мојата глава“ ги припишува на заклетва од Аллах, на пример, ако каже „за Аллах, за главата на мојот син“, се стравува дека тоа би било неверување.

АХКАМ-И ИСЛАМИЈЈЕ (ИСЛАМСКИ ПРАВИЛА)

Заповедите и забраните што ги соопштува исламската религија се нарекуваат **(Ахкам-и Исламијје)** или **(Ислам)**. Постојат осум правила на исламот: **фарз** (задолжително), **вациб** (блиску до задолжително), **суннет** (сите постапки на пророкот Мухаммед „алејхисселам“ кои муслиманите треба да ги следат и зборовите што ги кажал на оваа или онаа тема, правилата што ги поставил пророкот Мухаммед „алејхисселам“ и патот што им го покажал на муслиманите), **мустехаб** (препорачано), **мубах** (добро е да се прави, ако не се прави не следува грев), **харам** (забрането), **мекрух** (блиску до забрането) и **муфсид** (нешто што го крши и укинува започнатото богослужение).

Фарзот е она што Аллах, Велики и Славен, го одредил. И стана

јасно со несомнените докази што Тој ги дал. Односно, јасно се разбира од куранскиот стих. Тој што не верува и не му придава важност е неверник. Како што се верата, Куранот, земање абдест, намазот, пост, давање милостина, одење на аџилак, гусл (капење на телото) откако ќе се биде во состојба на џунуп (нечистотија поради доживеан оргазм).

Постојат три вида фарз: Фарз-и даим (траен фарз), фарз-и муваккат (привремен фарз) и фарз-и алел кифаје (општ фарз). Целосно меморирање на **(аменту биллахи)**, познавање на неговото значење, верување во него и постојано верување се нарекува траен фарз. Задолжителните дејствија што ги извршуваме кога ќе дојде време за делото се нарекуваат привремен фарз. Како што е извршувањето на петте дневни намази (молитви), постот во светиот месец Рамазан и учењето верски и научни знаења неопходни за нечија уметност и интереси. Општиот фарз: Ако едно лице од педесет или сто го стори тоа, тој е ослободен од гревовите на другите. Како да го каже одговорот на поздрав. И како што е извршување на погребната молитва и миење на мртвите, читање верски рецитати, меморирање на Куранот, учење на науката вуџух и учење на религиозно и научно знаење како додаток на она што е неопходно за нечија уметност и трговија.

И, исто така, има пет фарзови во еден фарз. Овие фарзови се, научен фарз, фарзови на дело, фарзови на количество, фарзови на верување, фарзови на искреност, фарзови на неверство. Фарзови на неверство е неверување (куфр).

Ваџибот е она што Великиот и Славниот Аллах го заповеда тоа. Тоа што го кажа е докажано со сомнителни докази. Оној кој не верува дека тоа е задолжително, не станува неверник. Меѓутоа, тој што не постапува ќе ја заслужи маката во пеколот. На пример, читање на намазот од кунут во намазот на витр, жртвување животно по повод празникот аџилак, давање фитра по повод светиот месец Рамазан и извршување на **(сеџда-и тилавет)** кога се чита стихот за сеџда. Во рамките на ваџибот има четири задолжителни ваџиби и еден фарз. Научен ваџиб, ваџиб на дело, ваџиб на количество, ваџиб на верување, ваџиб на искреност. Лицемерното покажување во фарзот и ваџибот е харам.

И суннет е дека Аллаховиот Пратеник (салаллаллаху алејхи ве селлем) го напуштил еднаш или двапати. Нема да има казна за оние кои ќе го напуштат. Меѓутоа, оној кој постојано и без оправдување

го напушта, достоен е да биде казнет и лишен од нејзината награда. На пример, користење мисвак, извршување на езан, икамет и намаз во џемаат, хранење храна во брачната ноќ и обрежување на детето. Постојат три вида суннет: Суннет-и муеккеде, суннет-и гајр-и муеккеде и суннет-и алел-кифаје.

Оние кои се суннет-и муеккеда, како што се суннетот на утринскиот намаз, првиот и последниот суннет на пладневниот намаз, суннетот на вечерниот намаз и последниот суннет од ноќниот намаз. Тоа се суннет муеккеде. Има и научници кои велат дека суннетот на утринскиот намаз е задолжителен. Овие суннети никогаш не можат да се напуштат без изговор. Кој не го сака, станува неверник.

Оние што се суннет-и гајр-и муеккеде се суннетот на попладневниот намаз и првиот суннет на ноќниот намаз. Ако тие се напуштаат многу пати, ништо не е потребно. Ако целосно се напушти без изговор, тоа ќе предизвика лишување од посредување и послушание.

[**(Халеби)** и **(Кудури)** велат дека богослужбите се поделени на две: **(Фераиз)** и **(Федаил)**. Богослужбите кои не се задолжителни или вациб се нарекуваат **(Федаил)** или **(нафиле-обожувања)**. Суннетните намази од петте дневни намази се доброволни ибадети и ги надополнуваат недостатоците во задолжителните намази. Со други зборови, ги заокружува недостатоците на обврската што се извршува. Во спротивно, не може да се користи суннет намаз наместо фарзниот намаз кој не бил извршен. Вршењето на намазот суннет не го спасува од Џехеннемот (пеколот) оној што ќе го напушти задолжителниот намаз. Ако некој се откаже од фарз без изговор, неговите суннети намази не се валидни. Неопходно е да се има намера да се следи автентичниот (изведен беспрекорно) суннет. Ако некој нема намера, нема да добие награда од суннет. Поради тоа, оние кои со години не клањале намаз, треба при извршувањето на намазот суннет од четирите дневни намази, да имаат намера и да го надополнат првиот пропуштен фарз од тој намаз и да го извршат суннет намазот од тој намаз. Кога ќе го намери тоа, ќе изврши и намаз на каза и на суннет. Тој не се смета дека го напушта суннетот.]

Ако еден од пет или десет луѓе го изврши суннет-и алел кифаје, другите се ослободен од негово извршување. Како што е поздравувањето и кажувањето Бисмилла пред влегувањето во итикаф (духовно повлекување од светот) и пред извршување на легитимните задачи.

Ако некој не каже Бисмиллах (Во името на Аллах) пред јадење, има три штети: 1- шејтанот (ѓаволот) ја јаде храната со него. 2- Храната што ја јаде станува штетна за неговото тело. 3- Нема благослов во храната.

Ако каже бесмела (бисмиллах), тоа има три придобивки: 1- Шејтанот (ѓаволот) нема удел во храната. 2- Јадењето е лек за телото. 3- Ќе има изобилство во храна. [Ако некој заборави да го каже Бесмелата пред да почне да јаде, треба да го каже кога ќе се сети.]

Мустехаб значи дека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го направил тоа еднаш или двапати во својот живот. Нема да има казна или обврзување за оние што нема да постапат. Не постои такво нешто како да се биде лишен од посредување. Сепак, наградата за оние кои ќе го направат тоа е голема. На пример, доброволно извршување намаз, пост, вршење доброволен аџилак и доброволно давање милостиња.

И дозволено е да има награда за правење со добра намера и казна за правење со лоша намера. Нема маки, ако го напуштиш. Како што се одење, седење, купување куќа, јадење секаква халал храна, носење секакви облеки, под услов да се халал.

Харам е она што Семоќниот Аллах јасно го забранил во Чесниот Куран. Со други зборови, тој рече: „Не правете го тоа“. Оној кој не му дава важност на харамот и не верува во него, станува неверник. Оној кој верува во нешто и сепак го прави тоа не станува неверник, туку грешник. [Додека објаснува Ибн Абидин (рахимехулаху теала) за вршење намаз под водство на „има“м кој е грешник рекол: „Не треба да се врши намаз зад грешен имам. Грешник значи оној кој прави големи гревови како што се пиење вино, прељуба или примопредавање камата. [Да се продолжи со правење помали гревови е исто така голем грев.] На места каде што петочниот намаз се извршува во повеќе џамии, не треба да се врши петочен намаз зад грешен проповедник, туку треба да се врши во џамија чиј имам е побожен. Задолжително е да се напушта и да се критикува грешникот. И да е многу учен, не треба да се поставува за „имам“ (проповедник). Да се назначи имам значи да му се покаже почит. Секогаш е тахрим-и мекрух да се назначи грешник или безмезхебен за „имам“. Избегнувањето на она што е забрането се нарекува **(Таква)**. Избегнувањето на работи кои се сомнителни дали се халал или харам се нарекува **(Вер'а)**. Напуштањето на халал дело за да не се изврши сомнително дело се нарекува **(Зухд)**. Задолжително е лицето кое ќе

стане верник во Дар-ул-харб да мигрира во Дар-ул-Ислам.).

Постојат два вида харам: Едниот е **(Харам ли-ајнихи)**, а другиот е **(Харам ли-гајрих)**. Првото само по себе е харам и секогаш е харам. Тие вклучуваат убиства, прељуба и содомија, пиење алкохолни пијалоци и алкохол, коцкање, јадење свинско месо и жени и девојки кои излегуваат со непокриени глави, раце и нозе. Ако некој го каже басмелето или верува во она што е халал додека ги прави овие гревови, односно ако не му придава важност на фактот дека Аллах Теала ги направил харам, тој станува неверник. Меѓутоа, ако некој верува дека тоа се харам и ги прави од страв од Аллаховата казна, тој не станува неверник. Сепак, тој ќе ги заслужи маките во пеколот.

Дури и ако харам ли-гајрих не е самиот харам, тој е харам затоа што е добиен на харам начин. Лице што влегува во туѓа градина, бере и јаде овошје без дозвола од сопственикот, краде и ги троши неговите покуќнина и пари. Ако некој што го прави тоа, додека ги прави, каже басмеле или каже дека е халал, тој не станува неверник. Ако некој неправедно стекнал имоти да е колку јачмен пченка, на Судниот ден, Семоќниот Аллах ќе му ја земе наградата од седумстотини рекати намаз извршена со џемаат - која е прифатена. Избегнувањето на двата дела на харамот е поисплатливо од извршувањето на ибадети.

А нешто што ја одзема наградата на дело го нарекуваат мекрух. Постојат два вида несакани работи: Карахет-и тахримије и Карахет-и тензихије.

Карахет-и техримије е напуштање на задолжителен чин. Блиску е до она што е харам. Карахет-и тензихије е напуштање на суннетот. Тоа е блиску до халал. Ако некој што прави грев на техримије и тоа го прави намерно, тој станува бунтовен и грешен. Тој ги заслужува маките во пеколот. Ако е во молитва, станува задолжително повторување на таа молитва. Ако го направи тоа по грешка, прави сехиф-сеџда. Неговото враќање е ништовно. Нема да има казна за тој што ќе ја изврши карахет-и тензихије. Меѓутоа, ако инсистира, заслужува да биде казнет и лишен од наградата. Јадењето коњско месо и остатоци од мачки и глушец е како да продавате грозје на производител на вино.

Муфсид е некој што ги уништува делата од нивната основа. Како што се кршење на верата и намазот, бракот, аџилакот, милостината, купувањето и продавањето.

[Муслиманот кој врши фарз, ваџиб и суннет дела и ги избегнува харамот и мекрухот, ќе добие **еџр** (награда), односно **(севаб),** награда во ахирет. Муслиманот кој прави харам и мекрух, а не врши фарз и ваџиб, се запишува како **ѓунах** (грев). Наградата за избегнување на она што е харам е многукратно поголема од наградата за тоа што е фарз. Наградата за фарз е повеќе од наградата за избегнување на мекрух, што пак е повеќе од наградата за суннет. Меѓу дозволените дела, оние кои Аллах теала ги сака се нарекуваат **(Хајрат)** и **(Хасенат)**. И покрај тоа што наградата им се доделува на оние кои го прават тоа, оваа награда е помала од наградата на суннетот. Правењето нешто знаејќи дека ќе биде наградено се нарекува **(Курбет)**.

Бидејќи Аллаху Теала имаше голема милост кон Своите слуги, Тој испрати религии кои се извор на утеха и среќа. Последната од религиите е религијата на Мухаммед „алејхисселам“. Другите религии се сменети од лоши луѓе. Без разлика дали е муслиман или неверник, ако некој живее во согласност со оваа религија, свесно или несвесно, нема да доживее никаква неволја на овој свет. Живее во удобност и радост. Е сега, вака се неверниците кои работат во склад со оваа религија во Европа и Америка. Меѓутоа, на неверниците нема да им се даде никаква награда или заслуга во задгробниот живот. Ако човек кој работи вака е муслиман и има намера да го следи исламот, тој ќе постигне вечна среќа на задгробниот живот.]

СТРУКТУРАТА НА ИСЛАМОТ

Структурата на исламот е пет. Односно, исламот е изграден на пет работи. Првиот е да ја рецитирате Келиме-и Шехадет, да го научите неговото значење и да верувате во него. Второ, петте дневни намази да се извршуваат пред нивното право време. Трето, постот секој ден за време на светиот месец Рамазан. Четврто, да се плаќа зекат и ушр еднаш годишно, ако станал фарз. Петто, ако има средства, барем еднаш во животот да оди на аџилак. [Да се извршуваат овие пет заповеди на Аллах теала и да се држат настрана од она што е забрането се нарекува **правење ибадет (Обожување)**. Ако некое лице нема услови за обврска и извршување и веќе отишло на аџилак, повторното одење се смета за доброволен чин на ибадет. Не е дозволено да се вршат доброволни ибадети кои предизвикуваат правење бидах и харам. Имам-и Рабани

(куддисе сиррух), во неговите 29., 123. и 124. писма и во неговото 26. писмо **(Макамат-и Мазхерриje)** не дозволија доброволен аџилак и умра. Објаснувајќи ја положбата на подвижништвото од станиците од највисокиот ред во **(Нешр-ул-мехасин)**, тој вели: „Големиот ученик и светител, Имам-и Невеви, вели: „Вие се придржувате кон секој суннет. Објаснувајќи ја положбата на подвижништвото од станиците од највисокиот ред во Нешр-ул-мехасин, тој вели: „Големиот научник и светител, Имам-и Невеви, вели: „Вие се придржувате кон секој суннет. Но, кога тие рекоа: „Го напуштам големиот суннет на бракот“, тој рече: „Се плашам да направам многу харам дејствија додека извршувам еден суннет“. Имамот Јахја Невеви починал во Дамаск во 676 година. Хабиб-ур-рахман, декан на Универзитетот **(Џамиа-и хабибијје)** во Пакистан, бил професор во 1401 година [н.е. кога отишол на аџилак во 1981 година, бил затворен со лисици на рацете бидејќи го видел вахабистичкиот имам како се моли со разглас и се молел одделно, а на прашањето зошто, тој рече дека не е дозволено имамот да го води намазот со разглас. Тој бил спречен да изврши аџилак и бил вратен назад.

Без разлика каде во светот се наоѓа, првото нешто што секој човек треба да го направи е да ја научи својата религија и вера. Во минатото, религијата лесно се учела од исламските научници. Сега, бидејќи е крајот на времињата (ахир-заман), никаде не останаа вистински верски научници. Неуки и будали кои биле продадени на Британците се ширеле насекаде како религиозни луѓе. Сега, единствениот начин правилно да се научи религијата и верата е да се читаат книгите на научниците на Ехл-и суннет. Пронаоѓањето на овие книги е голема услуга од Аллах. Непријателите на исламот шират корумпирани верски книги за да ги измамат младите. Беше многу тешко да се најде и прочита вистинска религиозна книга. Младите се врзуваат за разни игри и се лишени од пронаоѓање и читање вистински книги. Гледаме дека многу млади луѓе не мислат на ништо друго освен на игри. Оваа болест се шири меѓу младите. Многу е неопходно муслиманските родители да ги заштитат своите деца од оваа болест. Поради оваа причина, тие треба да ги информираат своите деца за нивната религија и да ги навикнат да читаат верски книги. Поради оваа причина, тие треба да ги спречат своите деца да се вклучат во штетни игри. Гледаме дека децата на некои наши пријатели забораваат

да јадат затоа што играат штетни игри. Невозможно е такви деца дури и да читаат училишни книги и да положат тестови.

Мајките и татковците мора да ги контролираат своите деца и да ги навикнат да читаат книги. За ова треба да се прочита книгата **(Исламска етика)**. Човекот што ја чита оваа книга ќе научи за својата религија и вера, а исто така ќе разбере како работат непријателите на исламот. Ако мајките и татковците не ги исполнат своите должности, ќе се појави младина без религија и вера, а тоа ќе нанесе голема штета на нашата земја и нација.

Друго многу важно прашање на кое треба да обрнат внимание мајките и татковците муслимани е прашањето за (Сетр-и аврет). Меѓу оние кои играат штетни игри, гледаме млади луѓе со гола кожа од колена до препони. Во исламската религија, покривањето на интимните делови е важна обврска. Оној што не му дава важност на ова може да ја изгуби својата вера. Муслиманите одат во џамии за да заработат многу награда за нивните молитви и да слушаат проповеди. Одењето во џамија е многу корисно, дури и ако тоа не е поради оваа причина. Местото каде што одат оние чии интимни делови се изложени не е џамија, туку место за собирање на грешниците. Во сите книги пишува дека е забрането да се оди на собир на грешници. Оној што оди во такви џамии ќе отишол на собир на грешници и ќе направи грев. Човек кој оди во такви собирни места за да заработи награди и да слуша проповеди заработува гревови, а не награди. Кога оние чии интимни делови се откриени одат во џамија, тие ги предизвикуваат муслиманите да прават гревови. Како што откривањето на интимните делови е голем грев, гледањето во такви области е исто така голем грев. Поради оваа причина, муслиманите кои одат во такви џамии не заработуваат награди, туку гревови и предизвикуваат божествен гнев.]

ТЕМА ЗА НАМАЗОТ

Намазот поседува дванаесет фарзови: седум се надворешни и пет се внатрешни фарзови.

Надворешни фарзови се: Хадестен тахарет (прочистување на надворешниот дел од анусот веднаш после голема нужда), наџесеттен тахарет (прочистување од видливите материјални нечистотии), сетр-и аврет (покривање на интимните делови од телото), истикбал-и кибла (да

се биде свртено кон кибла во Мека), време (точното време за извршување на намазот), нијет (правење намера за почеток на извршување на намазот) и ифтитах текбир (воведен збор и дејство на намаз Аллаху Екбер). Внатрешни фарзови се: Кијам (стоечка положба); рецитирање (стихови од Куранот), во секој рекат по едно руку, две сеџда и седење во должина на тешехуд во последната положба. Внатрешните фарзови на намазот се нарекуваат **(Рукн)**. За време на правење сеџда фарз е за челото и прстите на нозете да се стават/да допираат на под/земја.

Хадестен тахарет е, ако некој нема абдест, земањето абдест, ако е џунуб (нечист поради доживеан оргазм), да земе гусл (голем абдест-капење), а ако нема вода кога е потребно за абдест и гусл, земање тејеммум. Хадестен тахарет може да се комплетира со три работи:

Со тоа што внимава на неговата истинџа и истибра и не остава простор на местата каде што е задолжително миење и правење месх (бришење) на главата.

Нецасеттен техарет може да се комплетира со три работи: Со прочистување на облеката од нечистотија, што ја носи при намазот. Со прочистување на телото при намазот. Со прочистување на местото каде што го извршува намазот. [За алкохолни течности, видете го крајот на делот за педесет и четирите фарзови!]

Покривањето на интимните делови од телото може да се комплетира со три работи: Во ханефиската школа (мезхеб), мажите ги покриваат своите делови од папокот до колената. На страница 419 е напишано дека е суннет мажите да ги покриваат нозете за време на молитвата.

Жените кои се кријат го покриваат целото тело и не ги покажуваат деловите, освен лицето, рацете и, според друга нарација, стапалата.

Жените кои се робови треба да се покриваат од грбот и градите надолу до под колената. [Жените кои шетаат со непокриени глави, раце и нозе или кои се покриваат со тесна, тенка облека и мажите кои ги гледаат, прават харам. Оној што не се грижи дека е харам, станува неверник и отпадник.]

Истикбал-и кибла може да се комплетира со три работи: Со свртување кон киблата.

Не одвраќање на градите од кибла до крајот на намазот.

Со духовно понижување на себе пред Аллах, Семоќниот.

Времето за намаз може да се комплетира со три работи: Познавање на првото и последното време на намазот. Со тоа што да не се одложи намазот до почетокот на временскиот интервал во кој е мекрух да се клања намаз.

Нијетот (намерата) се заокружува со тоа што знае дали намазот што го врши е фарз, ваџиб, суннет или мустехаб, со размислување за тоа во срцето и отстранување на световните грижи од неговото срце. Вршењето на витр намаз е ваџиб според Имам-и азам, суннет според двајцата имами и во школата на мислата Малики и Шафии. [Дозволено е лице кое го имитира училиштето Малики да се откаже од витр намазот, ако е во проблематична ситуација во тој миг.]

Ифтитах теквир (воведниот текбир) на намазот го завршуваат со тоа што мажите ги креваат рацете до ушите и се будни и подготвени во нивните срца.

Кијам може да се комплетира со три работи: стоење кон кибла, гледање на местото на сеџда и не нишање од страна на страна додека се стои.

Рецитирањето може да се комплетира со три работи: ако се рецитира гласно, со испуштање на звукот, ако се рецитира тајно, со правилно рецитирање на буквите, колку да се слушне;

Со размислување за значењето на Светиот Куран. Неопходно е да се чита текбирот што се чита додека стоите за намаз, сè што се чита за време на намазот и езанот на арапски. Треба да се научи нивниот арапски од хафиз кој ја знае неговата религија и се придржува до вероучењето на неговата школа. Куранот напишан со латински букви не може да се чита правилно. Тоа би било нецелосно и погрешно. Толкувањето на Светиот Куранот може да се прави. Но не може да се преведе токму како што е.

Не се точни книгите кои неверниците и оние без мезхеб ги нарекуваат турски Куран. Тие се погрешни и корумпирани. Секој муслиман треба да оди на курс по Куран, да ги научи исламските букви и правилно да го чита Куранот и молитвите. Намазот изведен со правилно читање на овој начин ќе биде прифатена. Во **(Тергиб-ус-салат)** е наведено: (Ако она што човекот го рецитира во намаз е погрешно според девет научници и точно според еден научник, не треба да се каже дека неговиот намаз е неважечки.)]

Руку може да се комплетира со три работи: Со потполно поклонување кон киблата. Со половината и главата заедно. Со стоење на туманинет [со сигурност на срцето]. Сеџда може да се комплетира со три работи: Со вршење на сеџда на начин по суннет.

Челото и носот се поставени на под/земја во линија со киблата. Да се биде врз основа на туманинет. [Иако е дозволено за здрав човек да се ниже височина до дваесет и пет сантиметри, тоа е мекрух. Затоа што нашиот пророк и никој од неговите асхаби не се клањале на високи места. Ако прави сеџда на повисоко, неговио намаз станува неважечки.]

Конечната седечка положба може да се комплетира со три работи: 1- Мажите со ставање на десната нога и седнување на левата нога, а жените со теверрук, односно ставање на задникот на земја и вадење на стапалото од десната страна. 2- Со рецитирање на тахијјат. 3- Со читање на салават и намаз во последниот рекат (дел) од намазот. Работите што треба да се прочитаат по намазот се напишани на страница 251.

ТЕМА ЗА ГУСЛ

Деловите на фарз на гуслот се три според Ханефи, пет според Малики, два според Шафии и еден споре Ханбели. Во Ханефи:

1- Да се полее устата еднаш. Фарз е да се навлажнуваат просторите помеѓу забите и внатрешноста на забниот отвор. [Личност во ханефиската школа не може да пломбира или имплантира заб освен, ако не е потребно. Има направени вештачки заби и кога зема абдест, ги вади нив за да се мие просторот под нив. Доколку е потребно, дозволено е да се пломбира или ипмплантира. Меѓутоа, кога прави гусл (се капе) или зема абдест и кога почнува да клања намаз, мора да има нијет (намера): „Јас го имитирам шафискиот или малики мезхебот“.

2- Еднаш да се става вода во носот.

3- Миење на целото тело еднаш. Фарз е миење на сите делови од телото освен деловите хараџ (тешка рана за која е забрането навлажување со вода и сл.). Ако дел од телото не се намокри од причина што е неопходна, односно не е направена од човекот, туку е својствена за создавањето, тоа се простува и гуслот е валиден.

Во **(Дур-ул-мухтар)** е наведено дека храната што останува меѓу

забите или во забната празнина не ја спречува валидноста на гуслот. Фетвата е ваква. Затоа што дното им се навлажнува. Беше кажано дека ако преостанатото нешто е цврсто, тоа станува пречка. Ова е точното. При објаснувањето на ова, **(Ибни Абидин)** „рахиме-хуллаху теала“ вели дека нема пречка во неговата книга **(Хуласа)**. Бидејќи водата е течна, таа навлегува под храната. Ако се сфати дека водата не истекла, тогаш, според овие научници, гуслот не е валиден. Книгата **(Хилје)** го наведува тоа јасно. Ако преостанатата храна се стврднала со дробење во устата, гуслот нема да важи бидејќи водата нема да истече. Затоа што, тука нема оправдана ситуација. [Тоа не е нешто што се случува спонтано. Нема харач (оправдана ситуација/пречка), односно тешкотија во нивното чистење.

(Халеби-и сагир) исто така вели дека ако некој направи гусл додека меѓу забите има остатоци од леб, храна или нешто друго, неговиот гусл важи дури и ако според фетвите мисли дека под него не навлегла вода. Бидејќи водата е течна, таа поминува одоздола. Во **(Хуласа)** пишува дека е дадена таква фетва. Според некои научници, ако тоа што останало е цврсто, гуслот не е валиден. Така пишува и во книгата **(Захире)**. Ова е она што е неопходно. Бидејќи водата не продира одоздола. Се нема должност или пречка.

Во **(Дур-ул-мунтека)** е наведено дека е валиден гуслот на човек кој прави гусл (капење) додека има остатоци од храна во шуплината за заби, а некои велат дека не е. Како мерка на претпазливост, остатоците од храна треба да се отстранат претходно. Во фуснотата на **(Мерак-ил-фелах)** од **(Тахтави)** е наведено дека ако има остатоци од храна во забната празнина или меѓу забите, гуслот е валиден. Бидејќи водата е течна, таа навлегува насекаде. Ако остатоците се стврднале како резултат на џвакање, тоа го спречува гуслот. Така пишува и во **(Фетх-ул-кадир)**.

Во **(Бахр-ур-раик)** е наведено дека ако остане храна во забната празнина или меѓу забите, гуслот е валиден. Бидејќи водата е суптилна, таа продира насекаде како што е напишано во **(Теџнис).** Садр-уш-шехид Хусамедин, неговиот гусл не е валиден. Тој рече дека мора да го извади и да ја исцеди водата од внатрешноста на забот. Би било разумно да го извадите и да го измиете дното.

Во **(Фетава-и Хиндијје)** е наведено дека е поточна изјавата дека е валиден гуслот на личност чија забна празнина или меѓу забите има

остатоци од храна. Така пишува и во **(Захиди).** Сепак, разумно е да се отстранат остатоците и да се истури вода во дното. Во **(Кадихан)** исто така се вели: Во **(Натифи)** е напишано дека ако остане храна во забите, гуслот нема да биде целосен, потребно е да се извади и да се измие одоздола.

Во **(Ел-меџмуат-уз-зухдијје)** е наведено дека ако трошките од храната останати меѓу забите, без разлика дали се работи за калил или кесир, станат како тврдо тесто и го спречуваат навлегувањето на водата, тоа го спречува и гуслот. Така пишува и во **(Халеби).** Не може да се каже: "Нема харач или потешкотии во отстранувањето на остатоците од храната. Што се однесува до пломбите и облогите, тие не можат да се отстранат. Има харач во нивното отстранување". Да, има харач. Меѓутоа, кога нешто што едно лице го прави предизвикува харач, тоа станува изговор да се следи друг мезхеб (школа). Нема оправдување за изоставување на некоја обврска. За да биде неважечки фарзот, потребно е да не се имитира друг мезхеб и во овој случај неопходноста и харачот мора да ги има заедно. Ако се праша: „Пломбирање или имплантирање на забот е да се спречи забоболка и да се спаси забот да не пропадне. Зар тоа не е неопходност?", одговараме дека за да биде неопходно, услов е да не може да се имитира друг мезхеб.

На исламот не му прилега да каже: „При изведување на гусл, правилото за миење на забите се применува на надворешниот изглед на имплантот или пломбата". Тахтави во својата фуснота до **(Имдад)** вели: „Кога ќе му се расипе абдестот на човек кој ги облекол местовите (чорапите за абдестот), расипувањето на абдестот се пренесува на местовите, а не на стапалата". Во книгите на фикх, ако се каже ова, што го кажа само за абдест и само за чорапи, за имплантирање на заб и за гусл, тоа ќе значи за сам да дал лажна фетва. Не е точно да се споредува пломбиран или имплантиран заб со густа брада. Зашто, иако не е задолжително да се мие подлогата на густата брада при абдест, но за време на гусл е фарз да се мие кожата под неа. Оној што вели: „Бидејќи не е фарз да се мие кожата под густа брада при абдест, не е фарз да се мие кожата под густа брада кога се прави гусл", не ја мие кожата под густа брада кога се прави гусл. Така, гуслот на оваа личност и оние кои веруваат во него, а со тоа и нивните намази не се валидни.

Не е компатибилно со книгите на фикхот имплантот и пломбата да се споредуваат со мастата ставена во пукнатина на стапалото или со

штиците наречени џабира, гипсени калапи и завои ставени на рани и скршеници. Бидејќи, кога нивното отстранување од рани и скршеници би предизвикало пречка или штета, не е можно да се имитира друг мезхеб. Поради овие три причини, миењето на просторот под нив станува непотребно.

Ако некое лице не сака да има вадење на расипан заб што предизвикува силна болка, или наместо тоа да се вадат отстранлив вештачки заб или да се направат половина или полни заби на непцето, но има слобода да направи пломба или имплант, не е неопходно да се направи фиксиран заб наречен имплант, пломба или мост. Да се каже дека тоа е неопходност не може да биде причина за миење на просторот под нив. Затоа што е можно да имитираат друг мезхеб. Велејќи дека има потреба, никој нема право да ги критикува оние кои ги следат книгите на фикхот и ги имитираат Шафиите или Маликиите.

Света причина што го принудува човекот да направи нешто, односно причината што е надвор од контрола на човекот се нарекува **Зарурет** (Неопходност). Заповедите и забраните на исламот, ризикот од силна болка и губење на некој екстремитет или живот, како и неопходноста да не може да се направи ништо друго, се сите неопходни. **Харач** значи кога тешко е да се спречи нешто да попречи на фарз дело или да предизвика грев. Наредбите и забраните на Аллах теала се нарекуваат **(Ахкам-и исламијје)**. Кога треба да се донесе пресуда од Ахкам-и Исламијје, односно при извршување на заповед или воздржување од извршување на некоја забранета работа, се следат познатите и избрани зборови на научниците од сопствениот мезхеб (школа). Ако поради нешто што некој направил, станува пречка да се следат зборовите на научниците, тогаш ќе се следат нивните слаби и неизбрани зборови. Ако има товар во почитувањето на ова, оваа пресуда се спроведува со имитација на друг мезхеб. Ако и следењето на друг мезхеб резултира со харач, се проверува дали има потреба да се прави она што предизвикува харачот:

1- Кога има потреба да се направи нешто што предизвикува харач, вршењето на тој фарз станува ништовно.

2. Ако нема потреба да се прави она што предизвикува харач [како лак за нокти] или ако има потреба, може да се направат неколку

работи и ако сака да го направи она што предизвикува харач, тогаш тој ибадет не е валиден. Со правење на она што е харач, се обврзува да го извршува тој фарз. Без разлика дали е потребно или не, ќе се имитира според друг мезхеб само затоа што има товар и тешкотии, а тоа е напишано во **(Фетавел-хадисијје), (Хуласат-ут-тахкик)** и во фуснотата на Тахтави "рахиме-хуллаху теала" **(Мерак-ил-фелах),** а во Молла Халил Есирди "рахиме-хуллаху теала" **(Мафуват)**. Мола Халил, починал во хиџри 1259 г. [м. 1843 година]. Ханефијот кој не сака да му се извади болен или расипан заб и да се направи лажна протеза или палатален заб, но има пломба или облога, односно имплант, го имитира шафискиот или малкискиот мезхеб кога прави гусл. Зашто, во овие два мезхеби не е фарз миење на устата и носот при гусл (капење). Исто така, многу е лесно да се имитира мезхебот (школата) на Шафии или Малики. Кога се прави гусл, абдес, кога се почнува со намазот, или ако заборави, после намазот, кога ќе се сети, треба да намери, односно да го помине низ срцето, дека го имитира шафискиот или маликискиот мезхеб. Абдестот, гуслот и намазот на оваа личност мора да бидат валидни според шафискиот или маликискиот мезхеб. Според шафискиот мезхеб, за да биде валиден, треба да се земе абдест со допирање на кожата на друга жена, освен осумнаесетте жени кои се вечно харам да се венчаат, со сопствената кожа и дланката на интимните делови, и тивко да се чита Фатиха зад имамот. За да ја имитирате школата Малики, видете на страница 525! Имитирањето на друг мезхеб не значи менување на мезхебот. Ханефит кој имитира не значи дека го напуштил ханефискиот мезхеб. Тој само ги следи обврските и опструкциите на тој чин на богослужба во тој мезхеб. Тој го следи сопствениот мезхеб во неговите задолжителни дејствија, неговите несакања и неговите суннети.

Додека изјавите на научниците на фикхот за гуслот се очигледни, се слуша дека има и такви кои се обидуваат да го решат стоматолошкиот проблем со пишувањата на неовластени луѓе, дури и оние кои немаат мезхеб. Во списанието Себил-ур-решад е наведено дека е дозволено пломбирање на забите во 1332 година Тие велат дека дозволеноста за пломбирањето на забите била наведена во фатвата напишана во изданието на списанието Себил-ур-решад, од х. 1332 [м. 1913] година. Најпрво да констатираме дека ова списание е преполно со пишувања

на реформисти и неконфесионални луѓе. Еден од неговите автори, Манастирли Исмаил Хакки, е подмолен масон. Меѓу нив, Измирли Исмаил Хакки, муфтија од Каиро, масон и реформатор, Мехмед Абдуха, еден од првите што бил измамен. Гимназиското образование го завршил во Измир, а дипломирал на учителско училиште во Истанбул. Верското образование и верската култура му се слаби. Тој се засили со унионистите и стана наставник во медресите и се обиде да ги шири реформистичките и сепаратистичките идеи на Абдух во неговите предавања и книги. Евлогијата што ја напиша за книгата насловена (Телфик-и мезахиб) од Ахмед Хамди Аксеки, еден од неговите ученици кои ги отру идеолошки и ги одведе на погрешен пат, а која беше преведена од безмезхебскиот Египќанец Рашид Риза, го открива внатрешното лице на Исмаил Хакки.

Еве, Исмаил Хакки во споменатата збирка напиша за тоа дали е дозволено да се врзуваат забите со златна жица, кој нашироко пишуваше за несогласувањата на научниците по фикх и ги предложи книгите, како што е коментарот на **(Сијер-и Кебир)**, во кој беше наведено дека е неопходно да се врзат забите со златна жица наместо со сребро, и рече дека прашањето за забите е неопходност. Меѓутоа, она што му беше поставено беше ова прашање; Не е работата дали забите се врзани со злато или сребро, туку дали е валиден гуслот на човек со пломба или имплант. Измирли Исмаил Хакки детално напишал за нешто што не му било побарано, а сите го знаат, а резултатот го дал како одговор на прашањето. Оваа акција е измама во науката. Тој се обидел да ги напише сопствените ставови како фетва на исламските научници. Како ова да не е доволно, тој ги напишал списите на научниците на фикхот за абдестот во гусл и го споредил сопствениот поглед со нив. На пример, тој вели: (Според она што е објаснето во Бахр, не е неопходно да се доведува вода во допир со места до кои е тешко достапно). Меѓутоа, во книгата **(Бахр),** пишува (До деловите од телото до кои тешко се стигнува водата). Тоа е споредување на она што едно лице го прави од потреба со она што е неопходно за една личност. Тој не е во право кога го користи написот во **(Дур-ул-мухтар)** (Ако миењето на главата на жената би и наштетило, таа не треба да ја мие) како доказ дека е дозволено да се капе лице со пломба за заби. Ако контактот со вода предизвика оштетување на главата, тоа е болест која се наоѓа во телото. Имплантот или пломбата

на забот е нешто направено од луѓе. Поради оваа причина, во **(Дур-ул-мухтар)** посебно е напишано дали е дозволено или не да се капе, ако има оставена храна во забната празнина.

Измирли Исмаил Хакки не се задоволуваше со оваа измама и грешки и не се двоумеше да ги прикаже исламските научници како лажни сведоци, велејќи: „Не е неопходно да се остави водата да допре под позлатеното или среброто или пломбата, ниту да ги мие овие области. Тој рече: „Едногласно е наведено од научниците на фикхот дека постои неопходност во стоматолошкиот проблем и дека не е неопходно да допира вода до местата каде што има потреба“. Ниту еден од ханефиските научници по фикх не изјавил дека имплантацијата или пломбирањето на забот е неопходност. Всушност, за време на научниците на фикхот, не постоеше такво нешто како имплантација или пломирање на забите. На шеесет и четвртата страница од преводот на **(Сијер-и кебир)**, која ја изнесува како документ, пишува дека имамот Мухаммед Шејбани (радијаллаху анху) рекол дека е дозволено човек на кој му испаднал забот да го замени со златен заб или да ги врзе забите со златна жица. Да се има имплант за заб не е запишано. Ова го додаде Измирли Исмаил Хакки. Масонските свештеници, безмезхебистите и перверзните кои се појавија подоцна прибегнаа кон секој трик за да ги измамат муслиманите и да создадат поделби. Пишуваа погрешни и корумпирани работи.

Имам-и Мухаммед „рахимехуллаху теала“ изјавил дека лабавиот заб може да се врзе со златна жица, како и со сребро. Тој не рече дека е дозволено да се имплантира или да се пломбира со злато. Луѓето како Исмаил Хакки самите ги додадоа овие.

Тогашните муфтии и вредни религиозни луѓе одговорија на гореспоменатата лажна и измамничка статија на Измирли Исмаил Хакки и ја откриј вистината. Еден од овие вредни научници е болвадинскиот професор Јунус Заде Ахмед Вехби Ефенди „рахимехуллау теала“. Оваа личност, која имала широки религиозни познавања, докажала дека постои едногласна согласност меѓу научниците дека не е валиден гуслот на лицето на кое му се пломбирала забната дупка.

Списанието **(Себил-ур-решад)** констатираше дека пишувањето на Исмаил Хакки било случајно и погрешно, па затоа сметало дека е неопходно да се вклучи неговата фетва (Гусл е дозволен) во второто

издание на книгата фетва наречена **(Мецмуа-и Цедиде)** од хиџри 1329 [м. 1911] година како документ. Меѓутоа, оваа фетва ја нема во првото издание на оваа книга од 1299 година. Второто издание го додаде шејх-ул-исламот на унионистите, Муса Казим. Списанието Себил-ур-решад се обиде да го докаже пишувањето на реформаторот со пишување на масон. Ниту еден научник на фикхот никогаш не рекол дека да се има имплант или пломба за заби е неопходност. Ова го кажуваат и пишуваат само религиозните неуки кои биле продадени или измамени од религиозни реформатори, безмезхебистите луѓе и вехабистички еретици кои се масони.

Ахмед Тахтави (рахиме-хуллаху теала) вели во фуснотата **(Мерак-ил-фелах),** „За да биде валидно да се следи имам од друг мезхеб, имамот не треба да има ништо што го поништува намазот според мезхебот на следбеникот, а ако има, следбеникот не треба да знае за тоа. Ова е веродостојното мислење. Според второто мислење, ако намазот на имамот е валиден според неговиот сопствен мезхеб, валиден е тој да го следи, дури и ако се види дека не е валиден според мезхебот на оној што го следи.) Така пишува и во Ибн Абидин. Од овие зборови на Тахтави и Ибн Абиди (рахимехумуллаху теала) се разбира дека научниците имаат две различни мислења за тоа дали е валидно за Ханефи кој нема имплант или пломба да следи имам кој има имплант или пломба: Според првото мислење, не е валидно ханефит кој нема имплант или пломба да следи имам кој има имплант или пломба. Бидејќи, намазот на овој имам не е валиден според ханефискиот мезхеб. Според второто мислење, ако овој имам го имитира мезхебот на шафискиот или малики, важи за ханефи кој нема имплант или пломба да го следи. Имам-и Хиндувани „рахметуллахи алејх“ го направи овој иџтихад така. И мезхебот на Малики е ваков. Освен ако не се знае дека побожниот имам со имплант или пломба не ги следи мезхебите на Малики или Шафии, Ханафиите кои немаат имплант или пломба исто така треба да го следат тој имам. Не е дозволено да се прашува или да се запраша дали ги имитира Малики или Шафии. И покрај тоа што овој втор збор е слаб, погоре беше наведено дека кога е хараџ (пречка), потребно е да се постапи според слабиот збор. Во **(Хадика)** пишува и дека треба да се користат слаби зборови за да се спречи раздор. Разбирливо е дека

личноста која не придава значење на мезхебите и не се поклонува во согласност со книгите на фикх не е Ехл-и суннет. Личноста која не е од Ехл-и суннет е или еретик, девијант или неговата вера исчезнала и тој станал отпадник. Не велиме дека не треба да користите пломби или импланти. Го покажуваме патот за нашите браќа на кои им се изградиле намазите да бидат прифатени. Ние им олеснуваме.

Гуслот има петнаесет начела: пет се фарз, пет се ваџиб, четири се суннет и еден е мустехаб. Фарзниот гусл се прави кога на жената престанува менструалното или постнаталното крварење, кога мажот има сексуален однос со интимниот дел, кога сладострастие ќе истече сперма, кога ќе сонува сон и ќе види сперма на креветот или на гаќите и пред да заврши времето на намазот што не го извршил.

Ваџибите се: да се измие мртовецот, да се изврши обредно капење кога човекот ќе достигне пубертет, да се изврши обредно капење ако не се знае спермата пронајдена помеѓу машко и женско легнати заедно од кој извор доаѓа и обредно капење ако е намачкано на друг и не се знае кога се случило. А кога жената ќе роди дете, мора да се капе и да нема крварење (ако има крварење, капењето станува фарз).

Суннетите се: Да се изврши гуслот (капењето) во петок, во деновите на религиозниот празник, за време на ихрам - без разлика на намерата - и пред одење во Арафат. Мустехабниот гусл е кога неверникот ќе стане верник - ако е во неверување и нечист, тогаш гуслот станува фарз- а ако не е ненечист, тогаш станува мустехаб.

Постојат три работи кои се харам (забранети) во гуслот:

1- Да се покажат еден на друг, на мажите и на жените, интимните делови од папокот до колената, за време на гусл.

2- Правилото на муслиманките е да се гледаат од нивните немуслимански интимни делови кога земаат абдест (правилото е исто и во други времиња).

3- Непотребно трошење вода.

Во Ханефите има тринаесет суннети на гусл:

1- Да се изврши истиџа со вода. Односно да се измие анусот и машкиот полов орган.

2- Миење на рацете до зглобовите.

3- Да се отстрани секоја конкретна нечистотија од телото.

4- Да се претера во плакнење на устата и носот. Ако има дури и суво место, со големина на шипка, оставено немокрено во устата или носот, гуслот не е валиден. Земање абдест пред намаз.

5- Да се направи нијет (намера) за гусл.

6- Да се трие секој екстремитет додека се полева со вода.

7- Полевање вода три пати, прво на главата, потоа на десно и потоа на левите раменици.

8- Да се мијат прстите на рацете и нозете. Односно да се намокри меѓу прстите.

9- Да не се врти грбот назад или напред кон кибла.

10- Да не се зборува за световни работи додека се зема гусл.

11- Плакнањето на устата и носот да се прават по три пати.

12- Почнување од десната страна за секој екстремитет.

13- Ако уринатa се акумулира на местото каде што се прави гусл, не треба да се уринира. Има и други суннети освен оние што ги спомнавме.

Наведено е во **(Ел-фикх-у алел-мезахиб-ил-ербе'а),** (Харам е во сите четири мезхеби мажот или жената кои се во состојба на џунуб (нечиста состојба после сексуален однос) да прават некоја од верските дејствија што не се дозволени да се прават без абдест пред да се изврши гусл, на пример, не е халал намаз додека не е џунуб. Ако некој не може да најде вода или не може да користи вода поради причина како што е болест, мора да направи тејеммум. Валидно е да се запазат фарзните или нафиле (доброволните) пости додека се во состојба на џунуб. Харам е да се држи или чита Куранот. Не е халал да се држи на рака Куранот без абдес. Харам му е и влегувањето во џамија. Дозволено е да се прочита еден или два кратки стиха за да се заштити од непријателот (ѓаволот) или да се изведе пресуда, да се влезе во џамија, а потоа веднаш да се напушти за да се земе кофа, јаже или вода, или затоа што не може да се најде друг начин. Тој може да рецитира краток стих, како што е Бесмела, со намера да се моли. Треба да земе тејјеммум пред да влезе во џамија.)

МОЛИТВА НА ТЕВХИД (ЕДИНСТВО НА АЛЛАХ)

Ја Аллах, ја Аллах. Ла илахе иллаллах Мухаммедун Ресулуллах. Ја Рахман, ја Рахим, ја афувву ја Керим, фаафу анни верхамни ја ерхамеррахимин! Теveффени муслимен ве елхикни биссалихин. Аллахуммагфирли ве ли-абаи ве уммехати ве ли аба-и ве иммехат-и зевџети ве ли-еџдади ве џеддати ве ли-ебнаи ве бенати ве ли-ихвети ве ехавати ве ли-аамами ве аммати ве ли-ахвали ве халати ве ли-устази Абдулхаким-и Арваси ве ли каффетил муминине вел-муминат. „Рахметуллахи теала алејхим еџмаин.“

ТЕМА НА МЕНСТРУАЦИЈА И ПУЕРПЕРИУМ

Минималниот период на менструација е три дена, максимумот е десет дена. Нема ограничување за степенот на постналното крварење секогаш кога ќе престане, мора да се бања, да се врши намаз и да се пости. Најмногу е четириесет дена. Ако менструалното крварење престане за помалку од три дена, а таа мисли дека е менструација и не го изврши намазот, таа го надоместува не извршениот намаз/и. Гусл не е потребен. А ако престане кога ќе завршат трите дена, таа зема гусл (се капе) и гоизвршува секојдневниот намаз. Кога ќе се наполнат десетте дена, без разлика дали ќе престане крварењето или не, таа се капе и го извршува својот намаз. Кога ќе поминат четириесетте дена од постналното крварење и ќе се капе, таа го прави без разлика дали престанало или не. Во деновите на менструација и постнатално крварење, секој вид на исцедок се смета за крв. (Нека биде жолто, нека биде матно).

Ако не дојде до крварење еден или два дена во рок од десет дена од менструацијата или четириесет дена од постналното крварење, ако мисли дека крварењето престанало и изврши гусл и пост, а потоа повторно се појави крварење во пропишаниот рок, треба да ги надомести тие пости. Кога ќе престане, потребно е повторно да земе гусл. Ако престане пред менструацијата, но после три дена, треба да земе гусл и да врши намаз. Но, кога тоа не и е навика, таа има сексуални односи со сопругот. Ова е случај и со пуерпериумот. Ако престане повеќе од нормалниот период, но за десет дена или помалку, тоа е сепак менструација. Ако крварењето не престане и тече кога ќе се наполнат десет дена, денот надвор од нејзината навика не станува

менструален, а таа ги надополнува намазите од тие денови. Четириесет дена постнатално крварење се како десет дена од менструацијата.

Ако менструацијата и постналното крварење престанат по разденувањето на Рамазан, таа треба да пости тој ден без јадење или пиење. Сепак, тоа не е пост. Неопходно е да го надополни тоа. А ако се појави крварење по зората, а таа го види по попладневните часови, тогаш јадете и пијте тој ден тајно. Општо земено, ако интимниот дел види крв, треба да престане со намазот и постот. А ако престане во рок од три дена, бидете трпеливи до последното време на намазот, продолжете со намазот ако не дојде до крварење, абдестирајте се и вршете намаз повторно. Ако пак престане, почекајте до последното време на намазот, ако не дојде, направи абдест и врши намаз. Ако го правите тоа до три дена, гуслот не е потребно. Доволно е само абдест. Ако престане по три дена, повторно да почека до крајот на намазот, ако не дојде, тогаш да семе гусл и да врши намаз, ако дојде, да престане со намазот; Кога ќе достигне десет дена според Кијас, тогаш таа треба да се капе и да го изврши намазот, дури и ако има крварење. Ова е случај и во пуерпериумот. Сепак, гуслот е неопходен секогаш кога ќе се престане. Дури и да престане за еден ден. Во Рамазан, ако денот е пред зори, да се направи намера и да се постеи.

Ако повторно се појави крварење предпладне или после попладневниот намаз, тој пост не се смета за пост. Тој го надополнува тој ден подоцна. Ако жената има спонтан абортус и се гледа прст, коса, уста или нос, тоа е како целото бебе да е родено. Ако не се знае дел од него, нема случај на пуерпериум. Меѓутоа, ако тече три дена или повеќе, се смета за менструација. Ако поминале петнаесет дена или повеќе од крајот на менструацијата и испаднало, ако поминале помалку од три дена или ако не поминале петнаесет дена од крајот на менструацијата, не е менструација. Тоа е како крв од носот. Таа мора да го изврши својот намаз. И таа исто така пости. Не е неопходно да се капете пред да спиете со сопругот.

[Големиот исламски научник Мухаммед Биргиви „рахметуллахи алејх“ напишал многу вредна книга наречена **(Зухр-ул-мутеехилин)** која ги објаснува менструалните и постналните состојби на жените според ханефиската мисла. Книгата е на арапски јазик. Алламе-и Шами Сејјид Мухаммед Емин ибни Абидин „рахимехуллаху теала“

ја проширил оваа книга и ја нарекол **(Менхел-ул-варидин)**. Имамот Биргиви починал од чума во хиџри 981 [м. 1573] година. Тоа е во градот Бирги, Одемиш во Анадолија. Ибн Абидин починал во Дамаск во хиџри 1252 [м. 1836] година. Исто така, во **(Менхел)** е наведено дека научниците на фикх едногласно изјавиле дека е фарз за секој муслиман и маж да ја научи вероучењето (илмихалот). Поради оваа причина, жените и нивните сопрузи треба да ги научат информациите за менструацијата и постналните состојби. Мажите треба да ги учат жените, а ако не се познаваат себеси, да им дозволат да учат од жените кои знаат. Ако жената чиј сопруг не дава дозвола, таа мора да оди кај нејзиниот сопруг и да дознае без негова дозвола. Ова знаење, кое било специфично за жените, сега е заборавено, а се чини дека не останале проповедници кои го знаат. Религиозните луѓе од тоа време не можеле да разликуваат менструална, постнатална и истихаза (истихаза се однесува на крварење од женската матка, обично поради некоја болест, освен менструацијата и постпарталното крварење) крв. Нема книги кои детално ги објаснуваат овие работи. Дури и тој што има книга не е способен да чита и да разбере. Бидејќи оваа информација е тешко да се разбере. Сепак, неопходно е да се научат информации за крв за абдест, намаз, читање Куран, пост, итикаф (Престој во џамија со намера за богослужба), аџилак, достигнување пубертет, стапување во брак, развод, периодот на чекање на жените и истибра (периодот кога жената мора да чека по завршувањето на нејзиниот брак пред да може повторно да се омажи) и многу други религиозни работи. Потрошив половина од мојот живот за добро да ги разберам овие информации. Ќе се обидам да им го објаснам она што го научив на моите религиозни браќа накратко и јасно:

(Менструацијата) е крварење што се јавува пред менструацијата на здраво девојче кое има осум години или повеќе, или жена која е целосно чиста од последната минута од менструацијата, а тоа трае најмалку три дена. Ова се нарекува и **(Сахих крв)**. Ако не се забележи крварење во рок од петнаесет или повеќе дена по менструацијата и има менструални денови пред и потоа, овие денови на чистота се нарекуваат **(Сахих чистота)**. Ако има денови на валкано крварење пред или по петнаесет или повеќе дена на чистота или помеѓу два валидни дена на чистота, сите овие денови се нарекуваат **(Хукми чистота)** или

(Фасид чистота). Деновите помалку од петнаесет дена во кои не се забележува крварење се нарекуваат **(Фасид чистота)**. Хукми чистота и Фасид чистота се нарекуваат **(целосна чистота)**. Крварењето кое се јавува пред и по целосна чистота и продолжува три дена се сметаат за две посебни менструации. Секоја боја освен белата и секое заматено крварење се нарекува менструално крварење. Девојката станува жена во пубертет кога ќе почне менструацијата. Со други зборови, таа станува жена. Бројот на денови од моментот кога ќе се види крварењето до денот кога ќе престане се нарекува менструален период. Менструацијата трае најмногу десет дена. Најмалку три дена. Во мезхебите (школата) Шафии и Ханбели максимумот е петнаесет дена, а минимумот е еден ден.

Менструалното крварење не мора да тече постојано. Ако крварењето кое прво се појавува престане, а потоа се повтори неколку дена подоцна, периодот на чистота кој е помал од три дена е едногласно прифатен како крварење. Ако периодот на чистота што трае три дена или повеќе заврши пред десеттиот ден од менструацијата, се смета дека периодот продолжил десет дена, според она што го извести имамот Мухаммед (рахимехуллаху теала) од Имам-и а'зам Ебу Ханифе (рахимехуллаху теала). Исто така, постои уште една нарација пренесена од Имам Мухаммед. Според Имам Ебу Јусуф „рахиме-хуллаху теала" сите денови на чистота кои завршуваат пред петнаесеттиот ден се сметаат за крварење. Ако една девојка гледа крварење еден ден, тогаш четиринаесет дена чистота, па еден ден крвавење, или ако жената гледа крварење еден ден, десет дена чистота и еден ден крварење, или ако види крварење три дена, пет дена чистота и еден ден крварење, според Имам Ебу Јусуф, се земаат предвид првите десет дена од менструацијата на девојчето. Менструацијата на првата жена се смета за менструација, а сите наредни денови се сметаат за истихаза (истихаза се однесува на крварење од женската матка, обично поради некоја болест, освен менструацијата и постпарталното крварење). Кај втората жена менструацијата има сите девет дена. Според првото кажување на Имам Мухаммед „рахиме-хулаху теала", само на втората жена менструацијата трае девет дена. Според второто пренесување на Имам Мухаммед, само првите три дена од менструацијата на втората жена се сметаат за менструација, а другите не се. Ја преведовме нашата книга од **(Мултека)** и ги напишавме сите информации подолу според првата нарација на Имам Мухаммед. Еден ден значи точно дваесет и

четири часа. На невенчаните (девици) им се препорачува само за време на менструацијата и на маженитe постојано да ставаат парче ткаенина или памук наречено (курсуф) на устата на вагината и да нанесат парфем. Мекрух е да се вметне целиот курсуф во вагината. Девојка која со месеци гледа дамки од крв на курсуфот секој ден се смета дека има менструација првите десет дена, а истихаза следните дваесет дена. Ова продолжува додека не престане крварењето, наречено **(Истимрар)**. Ако една девојка види крв три дена и не ја види еден ден, потоа ја види еден ден и не ја види два дена, потоа ја види уште еден ден и не ја види еден ден, па повторно ја види еден ден, сите овие десет дена се сметаат за менструални. Секој месец, ако гледа крварење еден ден, а другиот не, и ако види крварење десет дена, а следниот не, се откажува од намазот и постот во деновите кога ќе види крварење. Во следните денови, тој врши гусл и ги извршува своите намази **[Месаил-и шерх-и викаје]**. Крварење кое трае помалку од три дена, односно седумдесет и два часа, дури и пет минути, и ако штотуку започнало, но трае повеќе од десет дена, ако е после десеттиот ден, и ако не е само ново, туку е повеќе од менструацијата и надминува десет дена, ако доаѓа во деновите по менструацијата, и ако доаѓа од трудници или стари жени и од девојчиња помлади од девет години, не се смета за менструација. Ова се нарекува **(Истихаза)** или **(Фасид крв)**. Жената е **(Ајисе)** околу педесет и пет години. Ако жената чија менструација е пет дена и види крварење кога ќе изгрее половина сонце и ќе престане кога ќе изгреат две третини од сонцето на единаесеттото утро, односно ако го надмине десет дена за неколку минути, крварењето што доаѓа по петте дена од менструацијата се нарекува истихаза. Зашто, надмина десет дена и десет ноќи, една шестина од времето на изгрејсонце. Кога ќе завршат десетте дена, таа се капе и ги надополнува намазите што ги пропуштила во деновите по менструацијата.

Жената во деновите на истихаза има изговор, како некој што не може да ја задржи урината или чиј нос постојано крвари. Неопходно е да се извршува намаз и пост, а ватјот (сексуалниот однос со сопругот) е дозволена и кога има крварење.

Според една од изјавите на Имам Мухаммед, ако една девојка види крварење првиот ден во нејзиниот живот, а потоа не гледа крварење осум дена, а потоа повторно гледа крварење на десеттиот ден, сите десет дена се сметаат за менструални. Меѓутоа, ако го види еден ден,

тогаш девет дена не, па единаесеттиот ден пак, ниту еден не се смета за менструален. Два дена од гледањето крв се сметаат за истихада. Зашто, погоре беше наведено дека деновите на чистота пред крварењето што настанува после десеттиот ден не се сметаат за менструација. Ако види крварење во десеттиот и единаесетиот ден, периодите на чистота меѓу нив исто така се сметаат за менструација, а десеттиот ден се смета за менструација и единаесеттиот ден е истихада.

Истихаза-крв е знак на болест. Ако тече подолго време, станува опасно. Неопходно е да се консултирате со лекар. Ако наутро и навечер се собере црвената гума за џвакање наречена братска крв (Сангдрагон) и се проголта со по еден грам вода, тоа ќе го запре крварењето. Може да се земаат пет грама дневно. Менструалниот циклус и периодите на чистота кај жената често се случуваат во ист број денови секој месец. Овде, месец значи време од почетокот на една менструација до почетокот на втората менструација. Секоја жена треба да го запамети бројот и часовите на менструалните и чистите денови, односно нејзините навики. Нивните обичаи не се менуваат многу години. Ако се промени, таа мора да ги запамети своите нови навики, односно новите менструални и чисти денови.

Книгата **(Менхел)** ја објаснува промената на менструацијата на следниов начин: Ако жената види крварење кое е во согласност со времето и бројот на нејзината претходна менструација, се подразбира дека нејзината менструација не е променета. Ако не е соодветно, се подразбира дека обичајот е променет, чии видови се објаснети подолу. Ако еднаш не одговара, се смета дека обичајот е сменет. И фетвата (одлука или одговор дадено од Шејх-ул ислам или муфтија во кое се објаснува решението на тема или проблем поврзан со исламското право според правилата на верското право) е ваква. Ако жената чиј менструален период е пет дена гледа крварење шест дена по валидна чистота, овие шест дена се сметаат за нова менструација и таа има нова менструација. Од време на време се менува и бројот на денови за чистење. Кога ова се менува, времето на менструацијата се менува. Ако нејзината навика е пет дена крварење и дваесет и пет дена чистота, а има три дена крварење и дваесет и пет дена чистота за време на менструацијата или пет дена крварење и дваесет и три дена чистота, бројот на крвавење на првиот ден и бројот на чистотата на вториот ден ќе се промени. Исто така, ако крварењето стане неважечко повеќе од десет дена, а последните три

или повеќе дена од истото се поклопуваат со претходните вообичаени денови, а преостанатиот дел од претходната менструација се совпадне со новата важечка чистота, деновите што се совпаѓаат со нејзините вообичаени денови стануваат нејзина нова менструација. Нејзината навика е променета. Ако крварењето започне седум дена пред крајот на периодот на чистота додека менструацијата е пет дена и трае единаесет дена, ова крварење се смета за неважечко бидејќи надминува десет дена. Повеќе од три дена од ова, односно четири дена, се во рамките на претходната менструација, а еден ден кој останал од претходната е во рамките на новата важечка чистота. Менструалниот период не е променет, нејзиниот број стана четири. Дозволете ни да ја објасниме дополнително промената на обичајот на овие два начина:

Ако бројот на следните денови на крварење, кој се разликува од претходниот број, надминува десет дена и три или повеќе од овие денови не се вклучени во претходната менструација, периодот на менструација се менува. Бројката не се менува и почнува од денот кога првпат ќе се види. Ако жената чија менструација е пет дена не види крварење во текот на петте дена од следниот месец, или ако не види крварење во првите три дена, а потоа единаесет дена, менструацијата ќе ѝ биде пет дена почнувајќи од првиот ден, а времето ќе се промени. Ако се појават три или повеќе дена крварење во претходната менструација, само тие денови се сметаат за менструација, а останатите се сметаат за истихада. Ако жената види крв пет дена пред менструацијата, не ја има на време и ја види еден ден по менструацијата, петте чисти денови меѓу нив се сметаат за менструација, според имамот Ебу Јусуф, и нејзиниот период не се менува. Ако забележи крварење во последните три дена од менструацијата, а потоа и осум дена, првите три дена се сметаат за менструација и бројот на крварења се менува. Ако следните денови на крварење не надминуваат десет дена, а потоа постои валидна чистота, сите тие се сметаат за менструални. Ако последователното чистење е неважечко, рутината не се менува. Ако менструацијата ѝ е пет дена и има крварење шест дена, потоа четиринаесет дена чистота, а потоа еден ден крварење, менструацијата не ѝ се менува. За подобро да го разбереме она што е наведено погоре, да дадеме единаесет примери за жена чиј менструален циклус е пет дена, а нејзиниот менструален циклус е педесет и пет дена на чистота:

1- Ако оваа жена има пет дена менструација, петнаесет дена чистота и единаесет дена крварење, нејзиното менструално крварење доаѓа педесет и пет дена подоцна, така што нема крварење во претходната менструација. Времето на менструацијата се менува, но бројот не. За менструација се сметаат и првите пет од единаесетте дена.

2. Ако има пет дена крварење, четириесет и шест дена чистота и единаесет дена крварење, бројот на менструации не се менува, дури и ако последните два од единаесетте дена се во рамките на претходната менструација, бидејќи се помали од три. Само времето се менува.

3. Ако има пет дена крварење, четириесет и осум дена чистота и дванаесет дена крвавење, седум од дванаесетте дена ќе бидат чисти, а пет ќе бидат во навика, и нема да има промена.

4. Ако има пет дена крвавење, педесет и четири дена чистота, еден ден крвавење, четринаесет дена чистота и еден ден крвавење, средниот ден на крварењето ќе биде последен ден на чистотата. Бидејќи четиринаесет дена се денови на несовршена чистота, тие се денови на крварење, од кои првите пет дена се сметаат за менструација. Времето и бројот на менструацијата не се менуваат.

5- Ако има пет крварења, педесет и седум е за време на менструацијата, четиринаесет е за време на периодот на чистота, три е за време на менструацијата; Бидејќи следните четиринаесет дена се сметаат за крварење и надминуваат единаесет дена, се менува само бројот на менструации.

6- Ако има пет дена крварење, педесет и пет дена чистота или девет дена крварење, а валидна чистота се појави по девет дена, тогаш девет дена се сметаат за менструација. Се менува само бројот. Таа е присутна за време на менструацијата, а исто така и повеќе од три дена потоа.

7- Ако има пет дена крварење, педесет дена чистота или десет дена крварење, тоа се смета за менструација. Обичајот за чистење стана педесет. Деновите на крварење се во нивното редовно време и број.

8. Ако има пет дена крвавење, педесет и четири дена чистота и осум дена крварење, таа се смета за менструација, а повеќе од три дена се смета дека е во менструацијата. Бројот на менструации и чистота се промени за еден ден.

9. Ако има пет дена крварење, педесет дена чистота или седум дена крварење, седум дена се сметаат за менструација, а нисабот (бројот/

количината) е пред менструацијата и помалку од три дена се во рокот. Времето и бројот на менструацијата, само бројот на чистота е променет.

10. Ако има пет дена крварење, педесет и осум дена чистота и три дена крварење, три дена се уште менструација, два од нив се во менструација, а еден е подоцна. Се промени бројот и времето на менструацијата и бројот на чистота.

11- Ако има пет дена крварење, шеесет и четири дена чистота, седум или единаесет дена крварење, првиот ден се смета за менструација, но бројот и времето се промениле. Во вториот случај, пет дена од првите единаесет дена се менструација, а шест дена се истихада. Се менува само времето на периодот. Бројката не се менува бидејќи надминува десет дена. Бројот на вообичаеното за чистење варира.

Имам-и Фахрудин Осман Зејлаи „рахиме-хуллаху теала“ во својата книга **(Тебјин-ул хакаик)** и Ахмед Шилби „рахиме-хуллаху теала“ во неговата фуснота вели: (Ако види крв еден ден пред менструацијата, десет дена чистота и еден ден крварење, според имамот Ебу Јусуф „рахиме-хуллаху теала“, нејзината менструација започнува со десетте дена во кои таа не гледа крв и продолжува колку што ѝ е менструацијата. Првиот и последниот ден од новата менструација се без крв. Бидејќи крварењето е забележано пред и десет дена по менструацијата, нечистата чистота помеѓу се смета за крварење. Според Имам Мухаммед „рахиме-хуллаху теала“, ниту еден од нејзините денови не се смета за менструален. Жена чиј менструален циклус е пет дена крварење и дваесет и пет дена чистота:

1- Ако еден ден има крварење, а следниот ден е чиста, а потоа искрвари и тоа надминува десет дена, според Ебу Јусуф, менструацијата ѝ се смета за пет дена. Претходните и следните денови се сметаат за истихада. Според Имам Мухаммед, три дена од крварење кои се совпаѓаат со нејзиниот менструален период се сметаат за менструација. Ова се вториот, третиот и четвртиот ден од менструацијата. Затоа што на првиот ден од менструацијата не видела никакво крварење. Петтиот ден од деновите што ги виде беше надвор од неговата навика.

2- Ако види крварење на првиот ден од менструацијата, потоа има ден на чистота, па крвари повеќе од десет дена, тогаш со консензус нејзиниот период се смета за менструален пет дена. Затоа што неговите први и последни денови се крвави.

3. Ако во првите три дена од менструацијата види крвавење, во другите два дена е чиста, а потоа со истимрар премине десет дена, според Ебу Јусуф, менструацијата ѝ се смета за пет дена. Според Имам Мухаммед, првите три дена од нејзиниот период се менструација. Затоа што, според Имам Мухаммед, првиот и последниот ден од менструацијата мора да бидат крварење.)

Во **(Бахр)** и **(Дурр-ул-мунтека)** е наведено: (Кога крварењето ќе ја надмине менструацијата и ќе престане пред десет дена, а ако воопшто не дојде во рок од петнаесет дена откако ќе престане, едногласно е наведено дека деновите кога ќе дојде прекумерно ќе се сметаат за менструација во овој случај, менструацијата ќе се промени. Ако крварењето дојде еднаш во петнаесет дена и ноќи, надвор од периодот на нејзината навика, тоа не е менструација, туку истихада. Кога ќе се разбере дека тие се истихада, тој ги надополнува намазите што ги пропуштил во тие денови.) По престанокот на периодот и пред да поминат десет дена, се препорачува да се почека да се наближи крајот на времето за намазот. Потоа зема гусл (се капе) и го извршува тогашниот намаз. Тогаш ватјот (сексуалниот однос со сопругот) станува дозволено. Ако додека се чека, се пропушти гуслот и намазот, ватјот без гусл станува дозволено кога ќе заврши времето на намазот.

Ако крварењето што првпат се јавува кај девојчето, а кај жената петнаесет дена по менструацијата престанува пред три дена, таа чека да се наближи крајот на намазот. Потоа, без да земе гусл (капење), зема само абдест и тој намаз и ги надополнува намазовите што претходно ги пропуштил. Ако по извршувањето на тој намаз повторно се појави крварење, таа не го извршува намазот. Ако пак престане, кон крајот на времето, таа само зема абдест и го извршува тој намаз и го надополнува пропуштениот намаз. Таа го прави ова додека не завршат трите дена. Но, и да земе гусл, во овој случај ватјот (сексуалниот однос со сопругот) не е халал (не е дозволено).

Ако крварењето траело повеќе од три дена и престане пред менструацијата, не е дозволено ајтот (сексуалниот однос со сопругот) додека не заврши менструацијата, дури и ако таа направи гусл. Но, ако до крајот на намазот не види дамки од крв, зема гусл (се капе) и го извршува тој намаз. Не ги надополнува пропуштените намази. Тој пости. Ако крварењето не дојде петнаесет дена по денот кога ќе престане,

денот кога ќе престане ќе биде крај на нејзината нова менструација. Меѓутоа, ако повторно започне крварењето, таа престанува да врши намаз. Го надополнува постот што го одржа по Рамазан. Ако крварењето престане, таа повторно се капе пред крајот на времето на намазот и го извршува својот намаз. Таа пости. Вака продолжува до десет дена. По десет дена, дури и да види крв, намазот го прави без повторно земање гусл, а вајтот е дозволено и пред земање гусл (капење). Сепак, се препорачува да се земе гусл пред вајтот. Ако крварењето престане пред зори и останува само доволно време пред зори за да се земе гусл и да се облече, но нема доволно време да се каже Аллаху екбер, тој ден се пости. Меѓутоа, не е неопходно да се надополни ноќниот намаз. Ако има доволно време да се каже текбир, потребно е да се надополни ноќниот намаз. Ако менструацијата започне пред ифтар, постот се расипува. Ги надополнува пропуштените денови по Рамазан. Ако за време на намазот започне менструацијата, нејзиниот намаз се расипува. Кога некој ќе се чисти, не мора да го надополнува фарзниот (задолжителниот) намаз. Таа ги надополнува намазите. Ако види крв на курсуфот (памук или крпа што се користи за абдест и за спречување на исцедок) кога ќе се разбуди по зори, во тој момент и добива менструација. Онаа што ќе го види нејзиниот курсуф чист кога ќе се разбуди, нема менструација додека спие. Фарз е и двете да го извршуваат ноќниот намаз. Зашто, обврската за намаз зависи од тоа да се биде чист во последната минута од своето време. Ако жената има менструација пред да го изврши дневниот намаз, таа не мора да го надополнува тој намаз.

Мора да постои период на **(целосна чистота)** помеѓу две менструации. Едногласно е наведено дека ако ова е целосно прочистување **(точно прочистување)**, претходното и следното крварење ќе бидат две различни менструации. Во рамките на десетдневната менструација, деновите на чистота меѓу деновите на крварење се сметаат за менструација, а деновите на истихаза по десетте дена се сметаат за чисти. Ако девојчето гледа крварење три дена, тогаш менструацијата и престанува петнаесет дена, потоа гледа крварење еден ден, потоа се прочистува еден ден, потоа гледа крварење три дена, првиот и последниот три дена во кој се забележува крварење се сметаат за две одделни менструации. Бидејќи менструацијата ќе ѝ биде три дена, втората менструација не може да

започне од крварењето на интервентниот ден. Овој еден ден го прави претходното целосно прочистување злобно. Молла Хусрев „рахиме-хуллаху теала“ вели во својот коментар **(Гурер)**, (ако девојката види еден ден крв, четиринаесет дена прочистување, еден ден крв, осум дена прочистување, еден ден крв, седум дена прочистување, два дена крв, три дена прочистување, еден ден крв, три дена прочистување, еден ден крв, два дена на прочистување, еден ден на крв, според Имам Мухаммед „рахиме-хуллаху теала“, од овие четириесет и пет дена, само десетте дена по четиринаесеттиот ден се сметаат за менструација, а останатите се сметаат за истихада. Зашто, по овие десет дена не се постигнува целосна чистота и не започнува нова менструација. Следните денови на чистота не се сметаат за постојано тече, бидејќи тие не се во рамките на менструалниот период. (Според Имам Ебу Јусуф „рахиме-хуллаху теала“, првите десет дена и четвртите десет дена, кои се чисти од двете страни, се сметаат за менструација.) Затоа што, според Имам Ебу Јусуф, следните денови на порочна чистота секогаш се сметаат за течни. Според првата точка подолу, по десет дена од менструацијата, се појавуваат дваесет дена чистота, а потоа десет дена [четвртиот десет дена] менструација.

Ако искрвари **(Истимрар)** без да има чисти денови во рок од петнаесет дена, тоа се пресметува според нејзината навика. Со други зборови, почнувајќи од времето на менструацијата, таа се смета дека е чиста онолку дена колку што има претходниот месец, а потоа менструацијата и се смета за менструација онолку денови колку и менструацијата.

Ако истимрар се јави кај девојка, во трактатот **(Менхел-улваридин)** е наведено дека постојат четири типа на ова:

1- Ако крварењето се смета за истимрар, првите десет дена се сметаат за менструални, а следните дваесет дена се сметаат за чистота.

2- Ако девојката направи истимрар откако виде валидна крв и валидна чистота, оваа девојка станува жена на која ѝ се знае менструацијата. На пример, ако гледа крварење пет дена, а потоа се чисти четириесет дена, пет дена од почетокот на истимрарот се сметаат за менструални, а следните четириесет дена се сметаат за чисти. Ова продолжува додека не престане крварењето.

3- Ако види и гнасна крв и нечиста чистота, ниту еден од нив не

се смета за менструација. Ако чистотата е помала од петнаесет дена и затоа е неважечка, првото крварење се смета како да е истимрар. Ако искрвари единаесет дена и е чиста четиринаесет дена, а потоа дојде истимрар, првото крварење е неважечко бидејќи надминало десет дена. Единаесеттиот и првите пет дена од крварењето се денови на чистота, а по овој петти ден продолжува како десет дена менструација и дваесет дена чистота. Ако чистотата е целосна, но периодот на крварење се меша со неа и периодот на крварење не надминува вкупно триесет дена, сепак се смета дека е доживеано првото крварење. Ова е случај кога таа прави истимрар по единаесет дена крварење и петнаесет дена чистота. Бидејќи првиот ден од шеснаесетте дена е крвав, се смета за злобно прочистување. Првите четири дена од истимрарот се чистота. Ако нивниот вкупен износ надминува триесет, првите десет дена се сметаат за менструација, а сите денови потоа до истимрар се сметаат за чисти десет дена, а дваесет дена се чисти. Ова е случај кога се прави истимрар по единаесет дена крварење, а потоа дваесет дена чистота.

4- Ако види валидно крварење и неважечка чистота, деновите на валидно крварење ѝ стануваат навика. Потоа, до триесет дена се смета за чист. На пример, ако направи истимрар по пет дена крварење и четиринаесет дена чистота, првите пет дена ќе бидат крвави, а следните дваесет и пет дена ќе бидат чистота. За да се завршат овие дваесет и пет дена, првите единаесет дена од истимрарот се сметаат за чисти. По ова, таа продолжува со пет дена менструација и дваесет и пет дена чистота. Исто така, ако има три дена крварење, петнаесет дена чистота, еден ден крвавење, а потоа петнаесет дена чистота и потоа истимрар, првите три дена се валидни крвавења, а потоа, сите денови до истимрарот се сметаат за неважечка чистота, три дена се менструални, а потоа триесет и еден ден се чисти. Во времето на итимрар; Три дена има менструација, па дваесет и седум дена е чиста. Кога вториот период на чистота би бил четиринаесет дена, според имамот Ебу Јусуф, тој би се сметал за континуиран тек и затоа првите два дена би се сметале за менструација, а потоа следните петнаесет дена би се сметале за чистота. Бидејќи важат првите три дена од крварењето и петнаесетте дена од чистотата, тие се сметаат за менструација.

Жената која заборава на менструацијата се нарекува **(Мухаjjире)** или **(Далле)**.

(Нифас) значи постпородување. Крварењето кое доаѓа од спонтан

абортус што е видливо на рацете, стапалата и главата исто така се смета за постнатално крварење. Нема помалку време за постнатално крварење. Кога ќе престане крварењето, таа се капе и почнува да врши намаз. Но, таа не може да има сексуални односи додека не помине бројот на денови што и се пропишани. Максималното времетраење е четириесет дена. Кога ќе поминат четириесетте дена, дури и да не престанало крварењето, таа се капе и почнува да врши. Крварењето кое се јавува после четириесет дена се смета за истихада. Ако жената стане чиста на дваесет и петтиот ден од раѓањето на првото дете, нејзиниот менструален циклус ќе биде дваесет и пет дена. Ако второто дете на жената крвари четириесет и пет дена, нејзиното постнатално крварење се смета за дваесет и пет дена, а дваесет дена се сметаат за истихада. Надополнува дваесет дена од пропуштените намази. Во тој случај, потребно е да се запамети денот на постналното крварење. Ако крварењето на второто дете престане пред четириесеттиот ден, на пример, на триесет и петтиот ден, тогаш сето тоа ќе биде постнатално крварење и нејзиниот период ќе се промени од дваесет и пет дена на триесет и пет дена.

Во Рамазан, по сахур [т.е. по зори], таа не јаде ниту пие на денот кога нејзиното менструално или постнатално крварење престанало. Сепак, тааго надополнува тој ден. Ако менструацијата и постнаталното крварење започнат после сахур, таа може да јаде и пие тој ден, дури и ако е после попладневниот намаз.

За време на менструалните и постналните денови, извршувањето на намазот, постот, влегувањето во џамии, читањето и држењето на Светиот Куран, тавафот и сексуалните односи се харам во сите четири мезхеби. Постот го надополнува. Не ги надополнува намазите. Нивните намази се простени. Ако зема абдест во секое време на намаз, седнува на својот молитвен килим за времето потребно за извршување на тој намаз и прави зикр и тесбих, ќе ја заработи наградата за намазот што најдобро го извршил.

Во книгата **(Џевхере)** е наведено: (Жената мора да го извести сопругот дека ѝ почнала менструацијата. Ако не го извести сопругот кога ќе праша, тоа е голем грев. Исто така, за неа е тежок грев да каже дека и почнала менструацијата додека е чиста. Нашиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Жена која крие од сопругот дека менструацијата почнала и завршила е проколната)**. Харам

е да ѝ се приближува на жената од анусот, без разлика дали е со менструација или чиста. Тоа е голем грев.) Оној што ѝ го прави ова на жена си е проклет. Да се биде копиле, односно да се оскверни момче е поголем грев. Ова се нарекува **(Ливата)**. Во поглавје ел-Енбија, се вели дека содомијата е **(зло чин)**. Во коментарот на Кади-заде, **(Биргиви)**, нашиот пророк „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако ги фатите на дело оние што вршат содомија како народот на Лот, убијте ги и двајцата!)** Некои научници рекоа дека и двајцата треба да се изгорат. Кога ќе направат содомија, и двајцата стануваат џунуби. Дури и ако некој не стане џунуб при ихтиканот, постот се расипува (Фејзијје).

Ако жената има менструација пред да го изврши намазот во тоа време, не е потребно да се надополни намазот од тоа време. [Прочитајте ја темата за гусл во книгата **(Сеадет-и Ебедијје)**!]

ТЕМА ЗА АБДЕСТОТ

Фарзните делови на абдестот се четири во ханефискиот мезхеб, седум во малики мезхебот и шест во шафиите и ханбелиите. Во Ханефи:

1- Миење на лицето.

2- Миење на рацете вклучувајќи ги и лактите.

3- Да се избрише еден од четирите делови на главата.

4- Миење на стапалата вклучувајќи ги и коските на петата.

Исто така, има четири вида на абдест: еден е фарз, еден е ваџиб, еден е суннет и еден е мендуб.

Фарзни се четири: земање абдест за да се држи светиот Мусхаф (тоа е името на печатената или репродуцираната копија на Светиот Куран.), за да се извршат петте дневни намази, за да се изврши погребен намаз и за да се изврши тилавет-сеџда (сеџда која треба да се прави при читање или слушање на стихот за сеџда во Куранот).

Она што е ваџиб: Да се земе абдест за да се изврши тавафот (посета на светата Кабе и шетање околу неа) на посетата.

Она што е суннет: Да се чита Куранот напамет, посетувањето на гробишта и земањето абдест пред да се изврши гуслот.

Она што е мендуб, кога одите да спиете, кога се будите, кога лажете или озборувате или кога слушате музика која буди страст, се

препорачува да се покаете и да побарате прошка за овие работи и да земете абдест.

Исто така, кога се оди на верски собир, се препорачува да се оди со абдест, а ако после земање абдест направил нешто што не е дозволено без абдест [на пример, ако извршил намаз], повторно да земе абдест додека има абдест. Ако не делува, мекрух е да се земе абдест додека има абдест.

ВО ОДНОС НА ВОДИТЕ

Постојат четири вида на води: Ма-и мутлак (вода регистрирана за употреба за пиење или чистење), ма-и мукаjjед (тие се води кои се промениле од нивната создадена состојба со мешање на која било супстанција и добиле посебно име), ма-и мешкук (буквално значи сомнителни води, а како правен исламски поим се подразбираат води за кои постои сомнеж дали се прочитувачи или не) и ма-и мустамел (вода која го напушта нашето тело по земен абдест или гусл).

1- Ма-и мутлак, дождовница, морска вода, проточна вода и вода од бунари. Овие води го прочистуваат она што е нечисто. Што и да правиш, во ред е.

2- Ма-и мукаjjед, сок од диња, сок од лубеница, сок од винова лоза, сок од цвет и слично.

Овие води го прочистуваат нечистот, но не можат да се користат за абдест или гусл.

3- Ма-и мешкук се нарекува преостанатата вода што ја пие магаре или мазга чија мајка е магаре.

Со оваа вода и абдест и гусл се дозволени. Што и да избере прв, тој го прави тоа, тоа е негов избор.

4- Ма-и мустамел, дали е онаа што паѓа на земја или онаа што се одвојува од телото. За ова има несогласување. Вистинскиот е онаа што се одвојува од телото. И има три збора во ова.

Според Имам-и Азам „рахиме-хуллаху теала“, тоа е груба нечистотија. Според имамот Ебу Јусуф, „рахиме хуллаху теала“, тоа е лесна нечистотија. Според Имамот Мухаммед „рахиме-хуллаху теала“ тоа е чисто. Ова е она што е неопходно.

За обврската за абдест има девет услови:

1- Да се биде муслиман.

2- Да се биде зрел возрасен.

3- Да се има памет.

4- Да се биде без абдест.

5- Водата за абдест треба да биде чиста.

6- Мора да има способност за абдест.

7- Да не се биде на период на менструација.

8- Да не се биде во состојба на пуерпериум.

9- Секој намаз треба да биде во своето време. [Оваа деветта е според личноста која има оправдание.]

СУННЕТИ НА АБДЕСТОТ: Наведени се околу дваесет и пет.

1- Читање на Е'узу (Барам засолниште кај Аллах од злото на проклетниот ѓаволот. Во името на Аллах, Семилосниот, Милостивиот).

2- Рецитирање на Бесмела (Во името на Аллах, Семилосниот, Милостивиот).

3- Миење на рацете.

4- Да се трие меѓу прстите.

5- Да се даде вода на устата.

6- Да се даде вода на носот.

7- Да прави намера. Во Ханефи, правењето намера при миење на лицето не е фарз, туку е суннет. Тоа е фарз во шафискиот мезхеб. Миењето на рацете е фарз во Малики.

8- Свртување кон кибла.

9- Триење-миење на брадата [ако е густа].

10- Да се избрише брадата.

11- Почнување со миење од десната страна.

12- Да се трие просторот меѓу прстите, еден по еден, со малиот прст од левата рака, почнувајќи од дното на малиот палец на десната нога.

13- За да се избрише главата опфаќајќи ја.

14- Да се избришат ушите и вратот со преостанатата вода од главата.

15- Да се запази редоследот.

16- Да не прекинува со редоследот, туку да продолжи последователно.

17- Кога се бришете главата, да се почне од предна страна.

18- Користење на мисвак (според суннетот, тоа е растителна гранка која се користи за чистење на забите и орална хигиена).

19- Да се нанесе вода на аголот на окото и на веѓата.

20- Да се трие, да се исчисти, триење на измиените места.

21- Да се земе абдест стоејќи на високо место.

22- Миење на органите за абдест по три пати.

23- Полнење на бокалот по абдест.

24- Да не се зборува за световни работи додека се зема абдест.

25- Секогаш стоење на оваа намера.

ТЕМА ЗА УПОТРЕБУВАЊЕ МИСВАК

И, исто така, има петнаесет придобивки од користењето мисвак. Овие се преземени од **(Сирацул вехацилак)** и наведени подолу:

1- Предизвикува зборот шехадет да се каже додека се умира.

2- Ги зајакнува непцата на забите.

3- Ги отстранува флегмата.

4- Ја средува жолчката.

5- Ја ублажува болката во устата.

6- Го елиминира лошиот здив.

7- Аллах теала станува задоволен од него.

8- Ги зајакнува вените на главата.

9- Ѓаволот станува тажен.

10- Неговите очи стануваат светли.

11- Употребувачот има многу добри дела и добротворни дела.

12- Употребувачот постапува во согласност со суннетот.

13- Неговата уста станува чиста.

14- Поседува добро зборуван јазик.

15- Наградата за дворекатен намаз што се извршува со мисвак е поголема од наградата за седумдесет рекати намаз што се извршува без мисвак.

МУСТЕХАБИ НА АБДЕСТОТ: Шестте од нив се следните:

1- Неискажување на срцевата намера со јазик.

2- Бришење на вратот со преостанатата вода од увото.

3- Немиење на нозете во свртена положба кон кибла.

4- Ако е можно, испијте ја преостанатата вода од абдестот додека стоите кон кибла.

5- Посипете малку вода по панталоните по абдест.

6- Бришење со чиста крпа.

Ибн Абидин вели за оние кои го расипуваат абдестот: (Ако нешто што не е мекрух во неговиот мезхеб е фарз во друг мезхеб, што е мустехаб да се прави). Имам-и Раббани вели во 286. писмо, (Бидејќи е фарз да се трие органот за абдест при земање абдест во мезхебот на Малики, ние дефинитивно мора да го извршиме). Додека го објаснува риц-и талак (разводот на рици: состојба кога не е прекината брачната врска меѓу сопружниците, му дава можност на мажот да се врати кај сопругата во периодот на чекање.), Ибн Абидин вели: (Подобро е Ханефит да го имитира мезхебот на Малики. Бидејќи, Имам-и Малик е како ученик на Имам-и Азам. Кога немаше мислење во ханефискиот мезхеб за некоја работа, ханефиските научници издадоа фетва според мезхебот на Малики. Меѓу мезхебите, најблизок до Ханефите е мезхебот на Малики.)

МЕКРУХИ НА АБДЕСТОТ: Осумнаесетте од нив се следните:

1- Премногу силно прскање на вода по лицето.

2- Дување во водата што се користи за абдест.

3- Миење помалку од три пати.

4- Миење повеќе од три пати.

5- Плукање во водата што се користи за абдест.

6- Дување на носот во вода.

7- Оставање вода да истече во грлото додека гаргарате.

8- Свртување на грбот кон кибла.

9- Мижење на очите.

10- Премногу отворање на очите.

11- Почнување од лево.

12- Дување на носот со десната рака.

13- Ставање вода во устата со левата рака.

14- Ставање вода во носот со левата рака.

15- Да се тупне со нога на земја.

16- Земање абдест со вода загреана на сонце.

17- Неизбегнување на она што се смета за неопходно.

18- Зборување световни зборови.

РАБОТИ КОИ ГО РАСИПУВААТ АБДЕСТОТ: Овде може да се набројат околу дваесет и четири:

1- Голема нужда или гасови од цревата.

2- Мала нужда.

3- Работи кои ќе излегуваат од предниот и од задниот интимен отвор на човекот.

4- Собирање крв.

5- Доколку се врати лекот што жените го вбризгувале во местото од телото што е за пораѓање.

6. Ако некој му истури лек во увото и му излезе од устата, тоа му го расипува абдестот. [Ако излезе од уво или нос, не го расипува **(Хиндијје)**.]

7. Ако некој стави памук во мочниот канал и тој се намокри и падне, [ако малку од памукот остане надвор, а надворешноста е сува, не му го расипува абдестот освен ако не падне.]

8- Ако памукот падне, а останатиот дел се намокри.

9- Повраќање на залак. Повраќањето шлајм, дури и да е многу, не го расипува абдестот.

Водата што доаѓа од устата на заспаниот човек е чиста, дури и ако е жолта.

10- Пролевањето солзи поради болест го расипува абдестот. Не го расипува абдестот ако се пролее со плачење или под дејство на работи како кромид.

11- Крв, гној или жолта течност што излегува од носот го расипува абдестот, дури и ако не излегува од носот. Маснотиите од носот не се нечисти. Не го расипува абдестот.

12- Ако има многу крв во плунката се расипува.

13. Ако касне нешто, а на каснатото има крв и крвта му се

проширила на устата или на забите, абдестот му се расипува. Ако не е проширена, нема да се расипе.

14- Гледајќи крв како излегува од кој било дел од телото или се шири макар и малку, го расипува абдестот кај мезхебот на Ханефи. Истото тоа не го расипува абдестот кај мезхебот на Малики и Шафии.

15- Ако отсутно заспие на голо животно и оди надолу.

16. Ако некој се сомнева дали земал абдест или не, преовладува претпоставката дури и да не зема абдест.

17- Ако мажите се прегрнат додека интимните делови им се голи.

18- Ако заборавил да измие еден екстремитет при абдест, а не знаел кој.

19- Ако од некое меурче излезе гној, крв или жолта течност, спонтано или при стискање.

20. Ако некаде има рана, ако на средина му се насобрала нечиста течност како жолта вода, крв или гној, или ако му го загадила здравиот дел или памукот или завојот, абдестот му се расипува. Кажано е дека безбојната вода што излегува од вриење не го расипува абдестот. Дозволено е за оние со шуга, сипаници [и егзема] да го следат ова мислење.

21- Ако заспие потпрен на нешто и ако нештото на кое се потпира му го одземат, му доаѓа да паѓа.

22- Во намазите кои вклучуваат руку (поклонување) и сеџда, да се смееш толку многу што ти и оние до тебе да те слушнат. Ако се смее толку многу што само тој може да го слушне, само намазот му станува неважечка, но абдестот не му се расипува.

23- Ако има епилепсија или се онесвести.

24- Ако од увото излезе гној, жолта течност или крв и дојде до делот од увото што треба да се измие при гусл.

Европејците научија како да се мијат во бањата од нас.

Пред ова беше невозможно да се влезе во нивните домови поради смрдеата.

Муслиманите ја шират чистотата низ целиот свет.

Така го спасил народот од големиот непријател.

МОЛИТВИ ЗА АБДЕС

Кога ќе се почне да се зема абдест, треба да се каже: **(Бисмиллахил-азим велхамду лиллахи ала динил-ислами ве ала тевфикил-имани елхамду лиллахиллези џеалел-мае тахурен ве џаалел-ислам нурен)**.

Кога се дава вода во уста **(Аллахуммескини мин хавди небиџџике кесен ла азмеу бадеху ебеден).**

Кога се дава вода во нос **(Аллахумме ерихни рајихател-Џеннети верзукни мин наимиха вела турихни рајихатен-нари)**.

Кога се мие лицето **(Аллахумме бејџид веџхи бинурике јевме тебјадду вуџухике евлијаике вела тусеввид веџхи бизунуби јевме тесведду вуџуху адаике)**.

Кога се мие десната рака **(Аллахумме атини китаби би-јемини ве хасибни хисабен јесирен).**

Кога се мие левата рака **(Аллахумме ла тутини китаби бишимали вела мин вераи захри вела тухасибни хисабен шедиден)**.

Кога се брише главата **(Аллахумме харрим шари ве бешери аленнари ве езиллени тахте зилли Аршике јевме ла зилле илла зиллуке)**.

Кога се бришат ушите **(Аллахумме-џални минеллезине јестемиунел кавле фе јеттебиуне ахсенех)**.

Кога се брише вратот **(Аллахумме атик рекабети миненнари вахфаз минесселасили вел аглал)**.

Кога се мие десната нога **(Аллахумме себбит кадемејје алессирати јевме тезиллу фихил акдам)**.

Кога се мие левата нога **(Аллахумме ла татруд кадемејје алессирати јевме татруду куллу акдами адаике. Аллахуммеџал саји мешкурен ве зенби магфурен ве амели макбулен ве тиџарети лентебуре)**.

По завршувањето на абдестот **(Аллахуммеџални минеттеввабине веџални минел мутетаххирине веџални мин ибадикес салихине веџални минеллезине ла хавфун алејхим вела хум јахзенун)**.

Гледајќи во небото **(Субханекаллахумме ве бихамдике ешхеду ен ла илахе илла енте вахдеке ла шерике леке ве енне Мухаммеден абдуке ве ресулуке)**.

После ова, се чита поглавје ел-Кевсер **(Инна Ензална)** еднаш или два или три пати, читајќи го **(Бесмела)** пред неа.

А исто така, да се научи и поучи за религиозните знаења неопходни за неговото семејство и децата, за на Судниот ден интимните делови да бидат испрашувани за нивните права.

ТЕМА ЗА ТЕЈЕММУМ

Во ханефискиот мезхеб, тејеммумот (тејеммум е, во случаи кога нема вода, или на места без вода, да се земе абдест со земја или песок наместо вода, со намера за вода) важи дури и пред да започне времето. Не важи во другите три мезхеби. Постојат три фарзови на тејеммумот: Тејеммумот потребен за абдест и тејеммумот потребен за гусл се исти. Само нивните намери се различни. Затоа, еден од овие два тејаммуми не може да се користи наместо другиот.

1- Да прави намера, а тоа е услов.

2- Удирање на чистата земја со раце, зафаќајќи го лицето со неа и да се избрише.

3- Повторно удирање на рацете на земја и бришење прво на целиот дел од десната рака со левата рака, а потоа на целиот дел од левата рака со десната рака.

Доказ дека тејеммумот е фарз е четириесет и третиот стих од поглавјето ен-Ниса и шестиот стих од поглавјето ел-Маида. Во мезхебите Малики и Шафии, тејммумот не е дозволен пред времето на намазот и не може да се врши повеќе од еден фарз намаз со еден тејеммум.

Не е дозволено тејеммум со шест работи. Очигледно на тие работи ако има прашина од земја. Тие работи се: железо, бакар, бронза, калај, злато, сребро и сите метали. Тејеммумот е дозволен со што било друго освен со овие метали што се топат кога е жешко, со стакло што омекнува кога е жешко и со застаклен порцелан. Сепак, тоа мора да биде од типот на почва.

Ако некој измочал на некоја земја, а потоа се исушил, таму може да се врши намазот. Меѓутоа, од тоа место не може да се врши тејеммум.

За да се врши тејеммум, услов е да се бара вода и да не може да се најде, и да се праша муслиман и праведен, а тој праведник да биде побожен.

Постојат пет услови за тејамум:

1- Правење намера. 2- Бришење. 3- Предметот на која се прави тејеммум мора да биде од типот на почвата. Ако не е од типот на почва, на неа мора да има прашина од земја. 4- Типот на предметот или прашината што се користи мора да биде чист. 5- Немање моќ да користи вода, ниту во реалноста, ниту во ефективно.

[По болест, слабост во рацете и нозете е исто така изговор. Истото важи и за слабоста на постарите. Тие ги извршуваат своите намази седечки.]

И, исто така, суннетите на тејеммум се седум:

1- Да се рецитира Бесмела. 2- Да се удира чистата почва со раце. 3- Да се движат рацете напред и назад еднаш на она што се удира. 4-Да се отворат прстите. 5- Тресење со рацете плескајќи ги заедно. 6- Најпрво да се избрише лицето. 7- За да се избришат сите делови на рацете, вклучувајќи ги и лактите.

Постојат четири услови за барање вода:

1- Местото каде што се наоѓа треба да биде просперитетно.

2- Доколку се извести дека е најдена вода.

3- Доколку постои силно претпоставка дека има вода.

4- Ако не е место од кое треба да се има страв.

Ако некое лице најде вода, но местото каде што се наоѓа водата е оддалечено повеќе од една милја, дозволен е тејеммум. Ако е помалку од една милја и нема време да помине, не е дозволено да се прави тејеммум. [Една милја е четири илјади зра', односно 0,48 x 4000 = 1920 метри растојание во ханефискиот мезхеб.]

А ако некој бара вода и не може да ја најде, направи тејеммум и намаз, а потоа види вода, дали треба да го повтори намазот или не? Ова е контроверзно. Оној што е буден не го повторува намазот што го извршил.

Ако човек се намокри, но не може да најде вода за да земе абдест или место за тејеммум, треба да суши малку кал и со неа да прави тејеммум. Ако неколку луѓе направиле тејеммум и само еден од нив гледа вода, на сите им се расипува тејеммумот.

Исто така, ако некој донесе малку вода и рече дека некој од вас треба да земе абдест, целиот тејммум им станува неважечки. Но, ако

им каже на сите да земат абдест, но донесената вода е доволна само за еден човек, важи тејеммумот на сите.

Ако некој е во состојба на џунуб и не може да најде вода никаде, туку ја најде само во џамија, тој прави тејеммум за гусл, а потоа влегува во џамија за да земе вода. Меѓутоа, ако некој не може да најде вода при влегувањето во џамијата, за намазот е неопходен уште еден тејеммум.

Ако некој сонува влажен сон (доживува оргазм додека спие) додека седи во џамија, тој прави тајеммум, а потоа ја напушта џамијата.

Ако на човекот му се отсечени рацете, тој може да направи тејеммум. Меѓутоа, ако тој има со кого да врши истинџа, истинџа не му е ништовна. Ако не е таму, станува ништовен и неважечки.

А ако му се отсечат и рацете и нозете, според Тарафејн, намазот му се расипува. Според имамот Ебу Јусуф, тој мора да го изврши својот намаз.

И, исто така, тејеммумот не е дозволен во петочниот намаз. Односно, ако нема доволно време за да се земе абдест и ако се направи избрзан тејеммум бидејќи петочниот намаз доцни, тоа не е дозволено. [Бидејќи замена за петочниот намаз е пладневниот намаз.] Во **(Дур-ул мухтар)** е напишано дека не е дозволено да се зема абдест со сок од урми наречен Небиз.

Ако некој сонува влажен сон (доживување оргазм при спиење) додека е на пат, прави тејеммум и го извршува утринскиот намаз. И продолжува до пладне. Кога ќе се наближи времето за попладневниот намаз и ќе заврши времето на пладневната, тој пладневниот намаз го извршува со тејеммум. Ако ова лице најде вода по попладневниот намаз, дали треба да ги повтори утринските и пладневните намази? Научниците се разликуваа по ова. Според едно гледиште се повторуваат, според друго гледиште не се повторуваат. Ова прашање најверојатно ќе се заснова на сопственикот на аранжманот.

Ако некој има вода на магарето, а потоа го загуби магарето, тој прави тејеммум и го извршува намазот. Ако го чуе звукот на магаре додека го извршува намазот, абдестот му се расипува.

Ако некој јава, а придружниците не го чекаат кога се симнува од коњот, тој прави тејеммум додека е на коњот и го извршува намазот со гестови.

Ако патот е страшен или времето е студено и се капе или ако е можно да се заболи, намазот го врши со тејеммум.

Човек кој оди на пат мора да има керамида или цигла во чантата. Зашто, кога би правел тејеммум, а околината е влажна, тогаш би правел тејеммум со цигла. Тој го извршува својот намаз.

Ако некој стане за бајрам намаз и му се расипе абдестот, ако знае дека нема да може да стигне до бајрам ако пак земе абдест или ако се плаши дека ќе има премногу гужва, прави тејеммум и се залага за намаз. Ова мислење е според Имам-и Азам. Според ставот на Имамот, тој зема абдест.

[Тахтави вели во фуснотата на **(Мерак-ил-фелах)**, (Болеста е оправдание за тејеммум. Не е оправдание за здравиот човек да се плаши дека ќе се разболи ако земе абдест. Научниците кои рекоа дека ако здрав човек пости и се плаши дека ќе се разболи, му е дозволено да ги надомести пропуштените пости, рекоа дека е дозволено човек кој се плаши дека ќе се разболи да прави тејеммум. Постојат четири типа на болести: Оштетување од вода. Движењето боли. Тој самиот не може да користи вода. Не може да прави ниту тејеммум. Штетата може да се разбере преку сопственото силно сомневање за тоа или преку известувањето на муслиман, праведен и стручен лекар. Доколку се утврди дека не е праведно, се прифаќа и зборот на докторот кој не покажува никаков привиден грев. Ако човек сам не може да користи вода или не може да најде со кого да земе абдест, тој прави тејеммум. Ако има дете, слуга или некој што ќе му помогне да земе абдест заради него, тие можат да го направат тоа. Ако овие не се достапни, тој прави тејеммум. Според Имам-и Азам, не е неопходно да ангажира платен слуга. Оној кој не може да направи тејеммум, исто така го одложува намазот за да се надополни. Дури и ако мажот и неговата жена не се обврзани да си помагаат меѓусебно со абдестот и намазот, тој треба да побара помош од сопругата. Ако некој што живее надвор од град или село и не наоѓа топла вода и се капе со ладна вода и се плаши дека ќе се разболи, тој прави тејеммум. Беше издадена фетва дека тоа е случај и во градови. Ако повеќе од половина од екстремитетот на абдестот или гуслот е ранет, тој прави тејеммум. Ако половина од неа е рана, ги мие здравите делови. Ги брише раните, а ако бришењето на раната предизвикува штета, го брише завојот. Ако и тоа предизвикува штета, тогаш тој воопшто не брише. Ако има болест на главата и бришењето предизвикува штета, бришењето станува неважечко. Ако човек има расекотини на двете раце и на двете стапала, каде што е фарз да се

измие, а лицето исто така му е рането, тој намазот го прави без абдест и не го повторува, бидејќи не може да прави тејеммум. Ако лицето му е здраво, ќе го измие лицето. Ако нема помошник, го трие лицето во земја. Ако една од здравите раце на човек е повредена, исечена или осакатена, тој зема абдест со другата рака. Ако двете раце се вака, тој ги трие рацете и лицето на земја. Ако завојот или штицата, маста или гипсот што е нужно завиткан на рана, фурункул или скршеница за да ги третира и да ги заштити од штета не може да се отстрани и раната не може да се измие или избрише, тогаш може да се избришат поголемиот дел од нивните површини и здравата кожа помеѓу нив. Ако е можно, треба да се отстранат, раната да се избрише и здравата кожа да се измие. Нема одреден период за нивно завиткување додека се има абдест. Дозволено е да се измие здравото стапало, а потоа да се избрише завојот на другата нога. Ако нештото што го носите падне пред да зарасне раната, тоа не ви го расипува абдестот. По бришењето, ако се смени предметот над кој се брише, не се расипува. Ако ноктот се скрши или има рана, а отстранувањето на мастата нанесена на него или на пукнатината на стапалото ќе биде штетно, површината на маста ќе се измие, бидејќи тоа ќе биде неопходно. Ако миењето предизвикува штета, тогаш се брише. Ако тоа предизвикува штета, тогаш тој не брише. [Бидејќи тоа е случај во другите три мезхеби, не е можно да се имитира друг мезхеб.] Во Ибн Абидин е напишано дека оваа маст е како џебире (дрвен завој врзан за скршена коска). Сепак, забните пломби и импланти не се вака. Затоа што е можно да се имитираат Малики или Шафии. Ако некој го изгуби умот или се онесвести без друга причина освен неговата, а поминале шест пати намаз, тој не мора да ги надополнува намазните што ги пропуштил пред да се вразуми. Разболеното лице не сака да го откаже бројот на намази што ги пропуштил, дури и со гест. Кога ќе оздрави, ги надополнува сите).

Ибн Абидин „рахметуллахи алејх“ рекол: (Мекрух е некој друг да ги измие или избрише екстремитетите за абдест на здрав човек. Дозволено е само некој друг да му донесе вода за абдест, а некој друг да истура вода додека се мие). Ако болниот секогаш ги извалка облеката и креветот или ако е тешко да ги менува нив, тој го извршува намазот додека се нечисти. Ако штиците наречени џебире, гипсови и мелеми

паднат по зараснување на раната под нив, абдестот се расипува. Ако раната зарасне, но облеката на неа не падне и може да се подигне без штета, абдестот и гуслот сепак се расипани).

Аллах теала им дава неволји и болести на своите сакани за да им ги прости гревовите или да им ги зголеми благословите во Рајот. Нивното обожување станува макотрпно и проблематично. За возврат, Тој им дава утеха, леснотија и изобилство во нивните световни работи. Тој не им дава утеха или благослов на оние што не прават ибадети (не се поклонуваат). И покрај тоа што заработуваат многу пари со одење во голема мера, изневерување и предавство и живеење во задоволство и уживање, ова задоволство не трае долго. По кратко време ќе тлеат по болници и затвори. Нивните маки во ахирет (оној свет) исто така ќе бидат многу тешки.]

ИСТИНЏА, ИСТИБРА, ИСТИНКА

Истинџа значи миење на интимното место со вода. Истибра значи поминување на времето со шетање или правење други работи додека влажноста на мочниот меур не исчезне по мокрењето. Истинка значи да се биде чист и да се има мирно срце.

Постојат шест видови на истинџа:

Ако има повеќе од еден дирхам нечистотија на облеката, телото или на местото каде што ќе се клања намазот, фарз е да се отстранува со вода. Исто така, истинџа е фарз и кога се врши гусл. [Овде, еден дирхам значи еден мискал, што е четири грама и осумдесет сантиграми.]

Ваџиб е да се отстрани и најмала количина на нечистотија од облеката и од местото каде што ќе се изврши намаз.

Ако е помалку од еден дирхам, суннет е да се отстрани.

Мустехаб (препорачано) е да се отстрани и најмалата нечистотија. Ако некое лице го дувало носот додека неговото место за седење е влажно, се препорачува да го измие.

Ако му излезе цревен гас анусот додека таа област е сува, бидах е да се измие.

Суннети на истинџа: Суннет е и чистењето со камен или земја, а потоа миење со вода.

Ако нечистотијата не може да се отстрани со камења и земја и

остане повеќе од дирхам или ако околу анусот се проширило повеќе од дирхам, миењето со вода станува фарз. По ова, треба да се избрише со чиста крпа, ако нема крпа, треба да се исуши со рака.

А препорачаниот начин на истинца е само еден: Да се држи каменот во единечна бројка. Односно, тоа е или три, пет или седум.

[За да спречи уринатa да му се качи на долната облека, мажот со уринарна инконтиненција треба малку да свитка агол од (12 x 12) цм крпа и да врзе на него крај од половина метар врвка. Платното се завиткува околу врвот на машкиот полов орган. Канапот се завиткува еднаш околу краевите на крпата, односно машкиот полов орган. Делот блиску до преливот се прави двојно преклопен, превитканиот дел се поминува под преливот и се влече и се компресира. Се прави јамка со јазол на слободниот крај и се прицврстува на гаќичката со заштитна игла. Кога сакате да уринирате, ја отворате иглата, ја симнувате јамката од конецот, а кога ќе ја повлечете врвката, таа веднаш се одврзува и ја вади крпата. Ако јамката на конецот не може лесно да се одвои од иглата, на иглата се прикачува жица за прицврстување и јамката е прикачена на неа. Кај некои постари луѓе половиот орган се намалува. Не можете да завиткате крпа околу неа. Тие треба да ги стават половиот орган и тестисите во мала најлонска кеса и да ја врзат устата на кесата. Лицето Ханефи кое има уринарна инконтиненција, но нема никакво оправдување за тоа, има намера да го имитира мезхебот на Малики, кога ќе почне да врши абдест, гусл и намаз. Во (Китаб-ул-фикх алел-меза-хибил-ербеа) подготвено од египетските научници под претседателство на Абдуррахман Џезири „рахметуллахи алејх“, еден од предавачите на медресата Џами'ул-езхер, кој почина во хиџри 1384 година, се вели: според второто мислење во мезхебот на Малики, ако на болен или постар човек му се случи нешто што го нарушува абдестот, неговиот абдест не се прекинува веднаш бидејќи има оправдание. Тој вели: „Ханефиите и Шафиите кои се во состојба на хараџ (пречка) го имитираат ова мислење“. Ханефит кој има уринарна инконтиненција за време на намазот го имитира ова мислење на Малики, кога неговата состојба не е соодветна. Тој го продолжува својот намаз со оправдание, со направена намера.]

КАКО СЕ ВРШИ НАМАЗОТ

Намазот треба да се започне со четири работи: со фарз, ваџиб, суннет и мустехаб. Во ханефиската школа, подигањето на рацете на ниво на ушите е суннет. Суннет е да ги свртите дланките кон киблата. На мажите им е мустехаб да ги допираат ушите со палците, а жените да ги креваат рамениците до нивото на ушите, а фарз е да се каже **(Аллаху екбер)**. По читањето на текбир, суннет е да се преклопат рацете. Ставањето на десната рака на левата рака е суннет. Суннет е мажот да ги стави рацете под папокот, а жената да ги стави рацете на градите. На мажот му е мустехаб за цврсто да го држи зглобот на левата рака.

Суннет е да се рецитира Субханеке во намаз - без разлика дали е имам, муктади или е сам. Ако имамот или самиот, суннет е да се чита Е'узу. Суннет е да се рецитира Бесмела. Ваџиб е да се чита Фатиха, а по Фатиха, ваџиб е да се читаат три стиха или стих долги колку три стиха, фарз е да се чита по еден стих од Куранот стоејќи во секој рекаат од суннет намаз и витр намаз, а при извршувањето на фарзните намази сам, фарз е да се чита стих од Куранот додека стоите во првите два рекати од фарзните намази.

Фарз е виткање на грбот во руку. Ваџиб е да се задржите доволно за да кажете **(Субханаллах)** три пати. Суннет е да се каже **(Субхане раббијел азим)** три пати. Мустехаб е да се каже пет или седум пати. Според имамот Ебу Јусуф, фарз е доволно да се задржаш да кажеш **(Субханаллах)** еднаш кога стануваш од руку и кога седиш исправено меѓу двата сеџда. И според гледиштето на Тарафејн, тоа е ваџиб, а некои го нарекле суннет, но она што е валидно е ваџиб.

Во сеџда фарз е да се стави главата на земја. Ваџиб е да се задржате доволно за да кажете **(Субханаллах)** три пати. Суннет е да се каже **(Субхане раббијел ала)** три пати. Мустехаб е да се каже пет или седум пати.

Ибн Абидин „рахиме-хуллаху теала" рече: (При извршувањето на сеџдата, прво двете колена, потоа двете раце, потоа носот и потоа челото се стават на земја. Палците се на ниво на ушите. Во шафиискиот мезхеб, рацете се стават на ниво на рамениците. Фарз е да се стави барем еден прст од секое стапало на земја. Земјата мора да биде тврда и главата не смее да потоне во неа. Вакви се теписите, душеците, пченицата и јачменот распослани на земја. Маса, софа и автомобил што стојат на

подот исто така значат под. Облеката на животното и седлата и слични предмети на животното не се сметаат за под. Лулашки и ткаенини, теписи или душеци врзани за дрвја или столбови и испружени во воздух не се сметаат за под. Не важи сеџда на лизгави работи како што се ориз, просо и ленено семе. Ако се во вреќа, важи. Ако местото на сеџда е половина зра, односно дванаесет прста ширина [дваесет и пет сантиметри] повисоко од местото каде што се стават колената, намазот е валиден, но е мекрух. При сеџдата, лактите се држат подалеку од телото, а стомакот се чува подалеку од бутовите. Врвовите на прстите се држат кон киблата. Суннет е да се држат коските на петата заедно при свиткување за руку, тие се чуваат заедно и за време на сеџда.

Кога жената стои за намаз, таа ги крева рацете до раменициte. Не ги вади рацете од ракавите. Ја става десната дланка на градите, над левата. Малку се наведнува во руку. Не ја држи половината исправена со главата. За време на руку и сеџда не ги отвора прстите. Ги спојува. Ги става рацете на колена. Ги свиткува колената. Не ги држи колената. Во сеџда ги става рацете на земја блиску до стомакот. Го залепува стомакот за бутовите. Во тешеххуд, седи на подот со кренати стапала надесно. Врвовите на прстите допираат до колената. [Мажите исто така не го фаќаат коленото.] Нивните прсти се спојуваат заедно. Мекрух е да го извршуваат намазот меѓу себе или со џемаат од мажи во придружба на имам. Не е фарз да се врши петочен и бајрам намаз. На денот на Курбан Бајрам, по фарзните намази, тој немо го чита **(Текбир-и тешрик)**. Не е мустехаб утринскиот намаз да го изврши доцна. Таа не рецитира гласно за време на намазите.) Преводот од Ибн Абидин е завршен. Хамеви „рахиме-хуллаху теала“ во својот коментар на **(Ешбах)** вели: Тахрими мекрух е жените да ги отстрануваат, односно да ги отстранат влакната на главата со бричење или сечење или со употреба на лекови. [Се разбира дека е дозволено да ја скратат косата до ушите, под услов да не личат на мажите.] Мекрух е жената да чита езан и икамет. Таа не може да оди на патување без сопругот или близок роднина. Таа не може да ја отвора главата за време на аџилакот. Таа прави сај помеѓу Сафа и Мерва дури и кога е оправдана ситуација. Таа врши таваф далеку од Кабе. Не рецитира проповеди. Затоа што важи нејзиниот глас да биде приватен. Таа носи чорапи за време на аџилакот. Жените не носат погребни трупови. Ако стане отпадник, не се убива. Нејзиното сведочење не се

прифаќа во случаи на казнување и одмазда. Не прави итикаф во џамија. Дозволено е боење на рацете и нозете со кана. [Таа не користи лак за нокти.] Таа е половина од одговорноста на мажот во наследството, сведочењето и обезбедувањето алиментација за сиромашни роднини. Чесна жена не се повикува на суд. Судијата или неговиот заменик оди кај неа дома. Младата жена не се поздравува и не изразува сочувство со туѓ човек, не му кажува ништо на оној што кива и не одговара кога ќе се зборува со неа. Таа нема да биде сама во соба со туѓ маж. Преводот од Хамеви е завршен.

Седењето на Каде-и ула е вациб. Фарз е да се седи во Каде-и ахире. Вациб е да се изговара тахијат во последниот ка'де.

Суннет е да се читаат молитвите салават во секој намаз од фарз и вациб, раните суннети од пладневниот и петочниот намаз, и последниот суннет од петочниот намаз - само во каде-и ахире - и во секој рекат од другите намази [како четирирекатни суннети од попладневните и ноќните намази]. Зборот „селам" е вациб. А кога се дава селам суннет е да се погледнат двете рамена. Мустехаб е внимателно да се погледне.

А, исто така, услов за да се прифати намазот како совршен е [да се воздржува од харамот (забранетото)] побожност и таква (страв кон Аллах), и да се откаже од суетните работи и да се откаже од безделничењето и иницијацијата на зла. Хушу значи да се плашиш од Аллах, Семоќниот, таква значи да ги заштитиш деветте екстремитети од она што е харам и несакано; Да напуштат тривијалните работи значи да се напуштат разговорите и работата што не се од никаква корист за нечиј свет или ахирет; да се откаже од мрзеливоста во извршувањето на побожните дела; и кога се чита повикот за молитва (езанот), тие велат: „Остави ѓаволсѐ зад себе и присуствувај на собирот".

Ова се шесте работи што е важно да се набљудуваат во намазот: искреност, контемплација, страв, надеж, размислување и борба (против егото и ѓаволот).

Ихлас (Искреноста) значи да се биде искрен во своите дела [да се прави само заради Аллах], а контемплација значи да се размислува за работите вклучени во намазот; страв значи да се плашиш од Аллах, Семоќниот; надеж значи да се надеваш на милоста на Семоќниот Аллах; размислување значи да се гледаш себеси како погрешен,

познавајќи се себеси како погрешен; борба против егото и ѓаволот.

Кога се чита езанот, како ангелот Исрафил „алејхисселам“ да дува во труба за крајот на универзумот; кога станувам да земам абдест, како да станувам од мојот гроб; кога одам во џамијата, како да одам во местото за собир пред Аллах (махшер); додека муезинот прави икамет (повик кон вршее намаз), а џемаатот е во редови, бидејќи на судниот ден ќе има сто и дваесет редови од овие луѓе, од кои осумдесет ќе бидат народите на нашиот пророк и четириесет реда ќе бидат народите на другите пророци; По вклучување за следење на имамот, додека имамот го рецитира поглавјето ел-Фатиха, од мојата десна страна како да е Рајот, а од левата страна Пеколот, а на тилот како да е ангелот Азраил „алејхисселам“, а пред мене како да е Бејтуллах (Аллаховата куќа), а пред мене како да е гробот, а под моите нозе како да е Сиратот (Тесниот мост изграден над пеколот, низ кој на Судниот ден можат да поминат само безгрешните и преку кој тие што ќе поминат ќе одат во рајот). Се прашувам ќе бидам сослушуван лесно? И дали богослужението што ќе го вршам ќе биде круна за мене, придружник во ахирет и светилка во мојот гроб? Или, нема да биде прифатено и ќе ми биде фрлено во лице како стар партал.

Неверен е секој твој благослов, о беден свет!

Бурите на смртта го уништуваат секое возвишение.

ЕЗАН-И МУХАММЕДИ

Следниот текст е преведен од **(Дурр-ул-мухтар)** и неговиот коментар од **(Ибни Абидин)**:

Кога интелигентен муслиман рецитира одредени зборови, кои се наведени во книгите на исламските книги на вероучење, на одреден начин, тоа се нарекува **(Езан-и Мухаммеди)**. Со други зборови, потребно е да се искачите на минарето и стоејќи да рецитирате арапски зборови. Читањето на неговите преводи на други јазици не станува езан, дури и ако се разбере неговото значење. Езанот се чита за да се објави дека пристигнале петте дневни молитвени времиња. Суннет е мажите да се качат на високо место надвор од џамијата и да го рецитираат. За жените е мекрух да читаат езан и икамет. На жените им е харам да го слушаат својот глас од мажите.

Муезинот мора на високо место и гласно да го чита езанот надвор од џамијата и да го објави на соседите. Не е дозволено да се вика премногу. Кога се кажува Екбер, се застанува со изговарање на последната буква. Не е халал да се чита или слуша со прекумерна мелодија, додавајќи хареке, букви или акцент на почетокот или крајот на зборовите. Суннет е да се сврти лицето десно и лево додека се кажува салат и фелах. Не ги одвојува стапалата и градите од киблата. Или рецитира додека се врти по минарето. Првото минаре го изградил Хазрети Муавије. Нешто високо беше изградено над џамијата на Аллаховиот Пратеник. Билал-и Хабеши ќе излезеше овде и ќе го рецитираше езанот. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ му наредил на Билал да ги стави прстите во ушите. Ако зборува во меѓу време, мора да го прочита повторно. Дозволено е повеќе луѓе да го читаат заедно. Ако некои читаат нешто, а други не го читаат, тоа не е валидно. Тахрим-и мекрух е да се чита езанот додека се седи. Суннет е муезинот да биде побожен, да ги знае суннетите и времето на езанот, да го чита непрекинато секој ден и да го чита бесплатно заради Аллах. Дозволено е да го чита со плаќање. Езанот на дете кое нема развиено здрав ум не важи. Затоа што неговиот звук е како звук на птици и инструменти. [Поради оваа причина, не е валидно да се чита езан или икамет преку звучник. Езанот на грешникот и неговото раскажување на текбирите на имамот не се сигурни. Мекрух е да се прочита ова. Неопходно е да знаат дека муезинот го рецитира езанот на време и дека другите го извршуваат намазот на време. Ако некој почне да се клања намаз од сомнеж дека е дојдено времето, неговиот намаз не е валиден дури и ако подоцна се разбере дека го извршил на време. Намазот изведен според календар подготвен од неверник или грешник не е валиден. Неопходно е да се научи точноста на календарот што се користи во Дар-ул-харб со тоа што ќе прашаме муслиман кој е доверлив дека е побожен и упатен.] Оние кои го слушаат само првиот од различните езани рецитирани во согласност со суннетот, мора да кажат дека го слушнале, а ако е езан на нивната џамија, тие мора да одат на џемаатот. Оние кои го читаат Куранот исто така мора да го кажат ова. Не е потребно човек кој врши погребен намаз, човек кој се одмара, јаде, во џамија или кој предава или учи верски знаења да го повторува езанот. Езанот кој не е на арапски и се

рецитира со прекумерна мелодија не е во согласност со суннетот. Се препорачува тој што го слуша езанот да стане ако седи, или да застане ако оди. При објаснувањето на заветот во темата на заклетвата, тој вели: (Задолжително е владата да изгради џамија во секој град и во секое маало. Таа е изградена со пари на Бејт-улмал. Ако владата не го нареди тоа, задолжително е муслиманите да го наредат.)

[Се гледа дека ако се изгради џамија во секое маало во согласност со исламот, во секое маало ќе се рецитира езанот и секој ќе го слуша езанот во своето маало. Нема да има потреба муезинот да вика гласно или да користи звучници. Звучниците се бидах кои предизвикуваат напуштање на суннетите на езанот. Голем грев е да се користи овој бидах додека се чита езан и се врши намаз. Тоа предизвикува и прекршување на овие обожувања. Токму затоа, во петнаесеттиот член од одлуката со број 737 и од 1.12.1954 година на Одборот за консултации и истражни работи на Претседателството за верски прашања, стои: „Ставувањето на звучникот на олтарот е апсолутно забрането. Се вели дека ако џемаатот е толку многу што не може да се слушне текбирот и тесмито на имамот, некој од муезините или некој друг подалеку ја извршува должноста на јавен намаз. Куранот и езанот рецитирани на радио, магнетофон и разглас не се човечки гласови, туку музички звуци произведени од магнетизмот и електричната енергија произведени од гласовите на луѓето што ги читаат и дека иако човечките гласови што предизвикуваат нивно појавување не се самите гласови, тие се сметаат дека се гласови на луѓето кои ги рецитираат бидејќи се многу слични на нив, ова е детално објаснето во поглавјето за рецитирање на сеџде-и тилавет во **(Ел-фикх-у алел-мезахиб ил-ербеа)** и во делот (песна и музика) од книгата **(Сеадет-и Ебедијје)**. Езанот **(Езан-и Мухаммеди)** наведен од исламот е глас на побожен муслиман. Звукот што излегува од цевка не е езан. Елмалили Хамди Ефенди, еден од вистинските религиозни научници на нашиот век, на страница 2361 од третиот том од неговиот тефсир вели: „Се гледа дека овие наредби „истима и инсат“ се вградени во рецитирањето. Рецитирањето, од друга страна, е чин на доброволен говор што го произведува устата на интелигентна и рационална личност, потпирајќи се на неговите посебни квалитети и пренесувајќи ја неговата свесна намера. И навистина, дејствието на Џебраил не е рецитирање туку икра, односно предизвикување

рецитирање. Божествениот чин е исто така смирение и рецитирање. Според тоа, како што звуците кои потекнуваат од умот и духовите не можат да се наречат рецитирање, така и дејството кое потекнува од звукот, односно одразот на звукот, не може да се нарече рецитирање. Поради оваа причина, фукахаите (исламските правници) изјавија дека за разновидноста како резултат наспроти рецитирањето нема да бид есогласно и нема да се смета за рецитирање како на пример: изјавија дека нема да е неопходно сеџде-и тилавет. Како што тивко проучување на една книга не значи рецитирање, затоа и слушањето звонење или одекнување на звук не значи слушање рецитирање, туку слушање звонење и одекнување. Во овој случај, звукот што доаѓа од грамофон или радио што го одекнува гласот на Куранот што го рецитира Куранот не е рецитирање, туку спротивното и спектарот на рецитирање, а наредбата за молчење и слушање не важи за нив. Со други зборови, Светиот Куран, за кој е ваџиб да се молчи и да се слуша, не е Куранот што е пуштено да се слуша од некој уред, туку Куранот што се рецитира во ќиво. Меѓутоа, бидејќи слушањето не е ваџиб или препорачана, не треба да се мисли дека употребата на слушањето е недозволена или е неопходно исклучување на слушањето. Затоа што свирењето на Куранот е едно, а слушањето на свиреиот Куран е друго дело. Очигледно е дека свирењето на Светиот Куранот и неговото поставување на жиците на инструментот е чин што не се смета за дозволен. Всушност, иако читањето на Светиот Куранот е грев, грев е да се чита на места кои се забранети. Меѓутоа, ако се утврди дека е веќе прочитано, нема да биде прекршок на слушањето, туку прекршок е да се рецитира. На пример, оној што го рецитира Светиот Куранот во купатило, прави грев. Меѓутоа, ако се рецитира, не е добро дело да не се слуша. Слично на тоа, само затоа што не е должност да се слуша рецитирање на Куранот кој одекнува со силно ехо, па дури и свири на грамофон или радио, не треба да се претпоставува дека е должност да не се слуша. Иако не е рецитирање, тоа е слично на рецитирање. Затоа што е потопен во зборовите на душата. И покрај тоа што не е ваџиб или препорачано, како рецитирање за слушање, минимално е дозволено, прифатливо е и дури негово непочитување е недозволено. Муслиман кој се наоѓа во таква ситуација е како да е пред страници од Светиот Куран кои се поставени на несоодветно место; верска

должност е тој да не биде непочитуван кон него и да го земе од таму колку што може и да го стави на место каде што заслужува.)]]

Во повеќето книги на фикх и фетва, на пример во **(Кадихан)** е наведено: (Читањето на езанот е суннет. Бидејќи е еден од знаците и симболите на исламската религија, ако езанот се напушти во некој град или населба, владата мора да ги принуди муслиманите таму да го рецитираат. Муезинот мора да го знае правецот на кибла и времето на намаз. Затоа што е суннет да се чита езанот свртен кон кибла од почеток до крај. Езан се чита за да се објави почетокот на времето на намазот и времето на ифтар. Ако некој што не ги знае овие времиња или грешник ги рецитира, тоа ќе предизвика раздор. Мекрух е дете без причина, пијаница, лудак, џунуб и жена да рецитира езан. Муезинот мора повторно да го рецитира. [Многу е наградувачко да се чита Мевлид, да се прочита и да се оди да се слушне. Меѓутоа, харам е на жената да ѝ се слуша својот глас до туѓи мажи, а тие да ја слушаат со рецитирање мевлид, езан, пеење или зборување повеќе од потребното. Жената треба да чита само на жените и не треба да го позајмува гласот на магнетофон, радио или телевизија.] Иако е мекрух да се рецитира седејќи, без абдест или на животно во градот, нивниот езан не се повторува. Езанот се чита на минарето или надвор од месџидот. Не може да се чита внатре во џамијата. Мекрух е да се рецитира мелодично со грешки, односно со истегнување на зборовите на начин што ги искривува. Езанот не се рецитира на друг јазик освен на арапски). Во **(Хиндијје)** се вели: (Муезинот е мекрух да го крене гласот повеќе од неговата сила). **(Ибни Абидин)** „рахиме-хуллаху теала“ вели: (За да се слуша езанот од далеку, суннет е муезинот да се качи на високо место и да го изговара. Дозволено е неколку муезини заедно да го рецитираат езанот). Од овие пишувања на научниците се разбира дека е бидах да се чита езан, икамет и да се води намаз преку звучници. Вршењето бидах е голем грев. Во хадисот е наведено: **(Нема да се прифати ибадет на човек кој прави бидах).** Иако гласот на звучникот звучи многу слично на човечкиот глас, тоа не е самиот човечки глас. Тоа е звукот произведен од делови што ги поместува магнетот. Тоа не е глас на човек кој се качува на високо место и стои. Исто така, грев е да се постават звучниците на десната, левата или задната страна на минарето или покривот, така што нема да излегува звукот кон кибла.

Нема потреба звукот да патува далеку и нема потреба од чешачки, метален звук на звучникот. Затоа што е потребно да се изгради џамија во секое маало. Во секое маало ќе се рецитира езан, а од секоја куќа ќе се слуша езанот на неговото маало. Освен ова, дозволен е и **(езан-и џавк - рецитирање езан заеднички со повеќе луѓе)**. Кога неколку муезини заедно рецитираат езан, тоа се нарекува **(езан-и џавк)**. Емоционални човечки гласови се слушаат од далеку, кои влијаат на срцата и душите и ја обновуваат верата. [Муезинот го рецитира езанот, а имамот го рецитира со природни гласови кои се доволно гласни за да ги чуе собирот во џамијата и околу џамијата. Мекрух е да се напнат за да се слушнат од далеку. Од ова се разбира дека нема потреба да се користат звучници.] Накратко, звукот што излегува од цевката наречена звучник не е езан. Звукот што излегува од устата на муезин е **(Мухаммедовиот езан)**. Хадисот во книгата **(Хилјет-ул-Евлија)** од големиот исламски научник Ебу Нуајм Исфехани се вели: **(Повикот за езанот што излегува од инструментот е ѓаволски езан. Оние кои го рецитираат ваквиот вид, претставуваат се ѓаволски муезини).**

Во светите хадиси е наведено дека: **(Кога се наближува судниот ден, Светиот Куран се чита од мизмарот)** и **(Ќе дојде време кога Куранот се чита од инструменти и друфи уреди. Се чита за задоволство, а не за Аллах)** и **(Има многу луѓе кои го читаат Куранот, а кои Куранот ги проколнува истите нив)** и **(Ќе дојде време кога најбедните од муслиманите ќе бидат муезините)** и **(Ќе дојде време кога ќе се чита Светиот Куран од инструментите. Аллах Теала ќе ги проколне нив).** Инструмент/Уред значи секаков вид инструмент или свирче. И звучникот е инструмент. Муезините треба да се плашат од овие хадиси и да не го кажуваат езанот преку звучници. Некои религиозно неуки велат дека звучниците се корисни и го носат звукот подалеку. Нашиот пророк вели, **(Правете ги ибадетите како што ме видовте мене и моите другари! Оние кои прават промени во ибадетите се нарекуваат (луѓе од бидах).** Не е правилно да се каже дека додаваме корисни работи на обожувањето. Ваквите изјави се лаги на непријателите на религијата. Само исламските научници разбираат дали промената ќе биде корисна или не. Овие длабоки научници се нарекуваат **(Муџтехид)**. Муџтехидите сами не прават никакви промени. Тие разбираат дали додавање или промена би било бидах. Рецитирањето

на езанот со инструмент едногласно се нарекувало бидах. Начинот на кој луѓето ги доведува до согласност и љубов кон Аллах теала е човечкото срце. Срцето е како чисто огледало во своето создавање. Обожувањето ја зголемува чистотата и полирањето на срцето. Бидахите и гревовите го затемнуваат срцето. Тој станува неспособен да ги прими благословите и светлата кои доаѓаат преку љубовта. Праведниците ја разбираат оваа ситуација и се чувствуваат тажни. Тие не сакаат да прават гревови. Тие сакаат богослужбата да биде изобилна. Наместо намазот да го извршуваат пет пати на ден, тие сакаат повеќе да го чинат. Вршењето грев е слатко и корисно за егото. Сите бидахи и гревови го хранат и го зајакнуваат егото, кое е непријател на Аллах теала. Така е да се рецитира езанот преку звучник. Рауф Ахмед, еден од калифите на Абдулла-и Дехлеви, во предговорот на **(Дур-ул ме'ариф)** вели: (Харам е да се рецитира Светиот Куран и други должности со музички инструменти (Мизмар)). Така е да се изговара езанот со звучник.

[Шафиии велат во своите книги **(Ел-мукаддимет-ул-хадремијје)** и **(Енвар)**: (За да биде валидно во мезхебот на Шафии, лицето кое е надвор од џамијата да го следи имамот во џамијата при изззршување намаз, тој мора да го види имамот и да го слушне неговиот глас и од последниот ред не треба да биде далеку приближно триста зра' (300 x 0.42 = 126 метри). Намазот што се извршува со следење на далечниот имам, чиј глас може да се види и слушне на телевизија, не е валидна ниту во ханефискиот ниту во шафискиот мезхеб. Вградувањето на работи кои не биле вклучени во богослужбите за време на праведните следбеници (Селеф-и салихин) во богослужбите подоцна би било правење **(бидах)**. Исто така, од сто и четиринаесеттиот стих од поглавје ен-Ниса се разбира дека оние кои ќе направат бидах да се мешаат со радио, телевизија и звучници во езанот и намазот, ќе одат во пеколот. Звукот што се слуша од звучникот или од радиото не е самиот езан, тоа е нешто слично. И покрај тоа што она што се гледа во огледалото и на хартијата изгледа точно како човечко суштество, но сепак, тоа не е човечкото суштество, туку неговата подобие.]

ВАЏИБИТЕ НА НАМАЗОТ: Во мезехбот Ханефи, ваџибите на намазот се: Да не се чита ништо друго освен субханеке зад имамот. Имамот и единствениот извршител мора да рецитираат Фатиха еднаш во два рекати фарз-намази и еднаш во секој рекат од другите намази. Да

се читаат дополнителни поглавија во двата претходни рекати од четири и три рекатни фарзни намази и во секој рекат од другите намази. Во фарзните намази со три и четири рекати, се доделува Фатиха во двата претходни рекати. Да преминеме од една на друга обврска. Читање ел-Фатиха пред поглавјето. Седење во каде-и ула (седечка положба по вториот рекат). Вршење сеџда еден по друг. Читање тахијјат во каде-и ахире (седечка положба по крајниот рекат). Завршување на намазот со зборот „селам“. Рецитирање на молитва кунут при намаз витр. Читање на текбирите што се неопходни додека се врши бајрамскиот намаз. Читање скришно на местата каде што треба да се читаат скришно. Читање гласно на местата каде што треба да се читаат гласно. Да се изврши намазот целосно точно и уредно. [Видете ја 185-та страница!] Да се изврши тилавет сеџда (сеџда на читање), ако некој го рецитира за време на намазот или го слушне од имамот. Да се изврши сеџде-и сехиф (сеџда за поправка). Да станете без да се забавувате откако ќе го рецитирате тахијјетот во четирирекатните фарз намази во каде-и ула. Во секој случај да се следи имамот. Ако нема изговор, според едно мислење, фарзните намази извршувајте ги со џемаат (групно). Да се рецитира **(текбир-и тешрик)** по дваесет и трите фарз намази, од утринскиот намаз во пресрет на Курбан Бајрам до попладневниот намаз на четвртиот ден.

СУННЕТИТЕ НА НАМАЗОТ: Во мезхебот на Ханефи, суннетите на намазот се:

За време на текбирот на ифтитах (почетниот текбир) и на текбирот на кунут, мажите ги креваат рацете до меките делови на ушите, а жените ги креваат рацете до рамениците. Се свртуваат дланките кон кибла додека се кажуваат текбирите на ифтитах и кунут. За врзување на палецот и тенките прсти од десната рака за зглобот на левата рака за време на кијам. Жените ја стават десната рака над левата рака. Се врзуваат интимните под папокот и интимните делови заедно со градите. Се чита **(Субханеке)** во првиот рекат од секој намаз - дали со имамот, со џемаатот или сам. Имамот и оној кој клања сам сами ги рецитираат Е'узу и Бесмела во секој претходен рекаат, по субханеке. Оној кој е имам и оној кој клања сам треба да го рецитира Бесмела во сите рекати, пред Фатиха. Кога имамот вели **(Веледдаллин)**, кога имамот и џемаатот и оној што клања сам ја завршиле Фатиха, се

вели - полека - [Амин]. Се чита текбир додека се спушта од кијам во руку. Се стават рацете на колена и се рашируваат прстите за време на руку. Кажува **(Субхане раббијел азим)** три пати на руку. Се прават во линија со половината и главата во Руку. Имамот и оној што се клања сам треба да кажат **(Семи Аллаху лимен хамидех)** додека стануваат од руку. Кога човек се клања во групно или сам, откако ќе стане од руку, тој вели: **(Раббена лекел хамд)**. Се кажува **(Аллаху екбер)** додека се спушта од кијам на сеџда. Се кажува **(Субхане раббијел ала)** три пати во сеџда. Се кажува **(Аллаху екбер)** при станување од првиот сеџ. При спуштање, се кажува **(Аллаху екбер)**. Спојување на рачните прсти при сеџда. При сеџда, мажите ги ставаат колената на земја и ги одвојуваат бедрата од стомакот, а жените ги лепат бедрата за стомакот. Се кажува **(Аллаху екбер)** при станување од втората сеџда. Мажи, ја застојуваат десната нога и седат врз левата нога. Читање на моитвата на салават при кадер-и ахире. Вртење главата додека се дава селам десно, па лево. Во тахијјат, држење на рацете заедно на краевите на колената и оставање на прстите сами. Свртување на рацете и прстите од нозете кон киблата за време на сеџда. При нижење на сеџда, држење на рацете во линија со ушите. Поклонување на земја врз седум екстремитети од телото. Рецитирање само Фатиха во последните два рекати од фарзните намази, кои се четири рекати. Да се рецитира Мухаммедовиот езан во согласност со суннетот. Без разлика дали се во собир или сами, мажите мора да присуствуваат на фарзните намази.

МУСТЕХАБИ (ПРЕПОРАЧАНИ) НА НАМАЗОТ: Во мезхебот на Ханефи, препорачаните во намазот се:

Кога муеззинот ќе каже **(Хајје алессаллах)** во неговиот икамет, џемаатот не се забавува и станува веднаш. За време на текбирите на ифтитах и кунутите од витр намаз, мажите ги допираат палците до мекиот дел од ушите. Цврсто да го држите зглобот кога рацете ви се врзани за време на кијам. Да се погледне местото на сеџда во кијамот. Да се чита зикр пет или седум пати во руку и сеџда. Гледање во нозете во Руку. Спојување на стапалата во Руку. Кога се стои за Кијам, да се отвори левата нога повторно од десната нога. Допирање со носот на земја, пред челото. Гледање на двете страни на носот во сеџда. Допирање преку рамо додека се дава селам. Лицето што се клања

од левата страна на имамот, додека дава селам, да прави намера кон имамот, ангелите заштитници и џемаатот. Лицето кое е од десната страна на имамот треба да прави намера на ангелите заштитници и на џемаатот. Ако нема никој десно или лево, се прави намера само на ангелите заштитници. Небришење на потта при вршење намаз. Некашлање. Незевање. Гледање во бутовите додека се седи во положба на тахијјат. Имамот по намазот треба да го сврти лицето кон џемаатот.

ПРАВИЛА НА НАМАЗОТ:

1- Оној што го извршува намазот сам или со имамот, по селамот треба да каже **(Аллахумме ентесселаму ве минкес-селаму тебаректе ја зел-џелали вел икрам)**. После ова, трипати да каже **(Естагфируллахел-азим еллези ла илахе илла хув елхајјелкајјуме ве етубу илејх)**. Ова се нарекува **(Молитва за истигфар)**. Дозволено е и читање без абдест.

2- По ова, читање **(Ајетел-курси)**.

3- Кажување **(Субханаллах)** триесет и три пати.

4- Кажување **(Елхамдулиллах)** триесет и три пати.

5- Кажување **(Аллаху Екбер)** триесет и три пати.

6- Кажување еднаш **(Ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерикелех лехул мулк ве лехулхамду ве хуве ала кулли шеј ин кадир)**.

7- Истегнувајќи ги рацете напред, отворајќи ги рацете кон престолот горе, кој е кибла на молитвата, и искрено молејќи се.

8- Ако со џемаат, чекање на молитвата.

9- Кажување **(амин)** на крајот од молитвата.

10- Да се тријат рацетена лицето на крајот од намазот.

11- Потоа, хадисот со кој се заповеда да се рецитираат единаесет **(Ихлас-и шериф)**, читајќи го Бесмела на секој, е напишан на последната страница од првиот том на **(Берика)**. Потоа се рецитира **(Кул'е'узу)** едно по едно, се кажува 67 **(Естагфируллах)**, кој се заокружува до седумдесет и кажување **(Субханаллах ве би-хамдихи субханаллахил'азим)** десет пати. Потоа треба да се прочита стихот **(Субхане Раббике)**. Овие се напишани во книгата **(Мерак-ил-фелах)**. Во светиот хадис е наведено: **(Молитвата направена по петте дневни фарзни намази е прифатена)**. Но, молитвата мора да се врши

со будно срце и тивко. Мекрух е да се молиш само после намазот или во одредено време и да запомниш одредени работи и да се молиме како да рецитираш поезија. Кога ќе заврши намазот, суннет е да се тријат рацете на лицето. Ресуллах „саллаллаху алејхи ве селлем“ се молел за време на тавафот, после јадење и додека си легнувал. За време на овие молитви, тој не ги истегнуваше рацете напред и не го допираше лицето со рацете. Подобро е молитвата и секој зикр да молчи. Се препорачува да се читаат молитви и да се бара прошка додека се има абдест. Танцувањето, предењето, плескањето со рацете, свирењето на дајре, тамбура, флејта или саз, како што прават членовите на тарикати, се едногласно харам. Како што се гледа, подобро е џемаатот тивко да се моли заедно со имамот. Дозволено е и да се молат одвоено и да стануваат и да заминат без да се молат. Во фетвата **(Хиндијје)** е наведено дека: (Во намазите кои имаат последни суннети, имамот е мекрух да седи по давањето селам. Тој мора да се движи десно, лево или малку назад и веднаш да го изврши последниот суннет намаз. Или, веднаш може да оди и да го изврши последниот суннет намаз дома. Оние кои се молат во џемаат или сами можат да останат таму каде што седат и да ги читаат своите молитви. Дозволено е и последниот суннет да се изврши седејќи, десно, лево или наназад. Во намазот што го нема последниот суннет, е мекрух и бидах имамот да остане свртен кон кибла додека седи. Мора да стане и да замине, или да се сврти кон џемаатпт, или да се сврти надесно или лево и да седне.)

МОЛИТВА ПО НАМАЗОТ: Елхамдулиллахи Раббил-алемин. Ессалату весселаму ала ресулина Мухаммедин ве Алихи ве Сахбихи еџмаин. О Господи! Прифатете го намазот што го извршив! Направи ми ги крајот и судбината добро. Дај ми можност да го кажам Келиме-и Тевхид со последниот здив. Прости ги моите умрени предци. Аллахуммагфир верхам ве енте хајрур-рахимин. Тевеффени муслимен ве елхикни биссалихин. Аллахум-магфир-ли ве ли-валидејје ве ли-устазијје ве лилму-минине вел му-минат јевме јекумул хисаб. Господи! Заштити ме од злото на ѓаволот, злото на непријателот и злото на моето заповедничко его! Дарувај му добрина, халал и благотворно хранење на нашиот дом! Дај им мир на луѓето од исламот! Направи непријателите на муслиманите да бидат уништени и мизерни! Помогни им на муслиманите кои се борат против неверниците со Твојата божествена помош! Аллахумме

иннеке афуввун керимун тухиббул афве фа-фу анни. Господи! Дај им исцеление на нашите болни и лек на нашите вознемирени! Аллахумме инни ес-елукессиххате вел-афијете вел-еманете ве хуснелхулки верридае билкадери би-рахметике ја ерхамер-рахимин. Господи, дарувај им на мајка ми, на татко ми, на моите деца, на моите роднини, на моите пријатели и на сите мои верски браќа, добар живот, здрав ум, здравје и благосостојба, водство и стабилност! Амин. Велхамду-лиллахи раббил-алемин. Аллахумме салли ала..., Аллахумме барик ала..., Аллахумме Раббена атина... Велхамду лиллахи Раббил-алемин. Естагфируллах, естагфируллах, естагфируллах, естагфируллах-ел азим елкерим еллези ла илахе илла хуве ел-хајјел-кајјуме ве етубу илејх.

МЕКРУХИТЕ НА НАМАЗОТ:

1- Свиткање на вратот и гледање на двете страни.

2- Играње со нешто на себе.

3- Метење со раце на местото на сеџда, без никаков изговор.

4- Мажите, да ги држете рацете на градите кога стојат и на ниво на градите кога се на положба на сеџда.

5- Пукање на прстите.

6- Седење со скрстени нозе без изговор.

7- Кревање на едната нога при сеџда.

8- Намаз со валкана облека до која не може да дојде некој од постарите.

9- Вршење намаз пред лицето на човекот.

10- Вршење намаз кон оган.

11- Имање слика во телото и облеката.

12- Зевање без изговор.

13- Вршење намаз без тргање на рацете од ракавите.

14- Да седи со подигнати потколеници, како кучињата.

15- Мижење на очите.

16- Одвраќање на рацете од кибла.

17- Додека се клања намаз со џемаат клањањето во задниот ред додека има празен ред напред. Ако има некој со него е непрепорачано да се прави, а ако е сам, недозволиво е да се прави. Во овој случај, тој ја напуштил вацибниот намаз и - за да го надомести недостатокот - тој

намаз треба да се повтори.

18- Намазот да се изврши свртен кон гробот, кога нема ништо пред него.

19- Да се извршува намаз свртен кон нечистотија.

20- Да се изврши посебен намаз на маж и жена, стоејќи рамо до рамо.

21- Вршење намаз при отежнато одење додека има можност да оди за нужда.

22- Ставање на рацете на земја прво при правење сеџда по станување од руку, без никаков изговор.

23- Двапати во еден рукн (положба) гребење дел од телото (ако трипати се гребе со кревање рака во еден рукн (положба), намазот ти станува неважечка).

24- Пристигнување на руку пред имамот.

25- Станување од руку пред имамот.

26- Пристигнување на сеџда пред имамот.

27- Станување од сеџда пред имамот.

28- Станување без никаков изговор.

29- Кога се станува од сеџда, кревање на колената пред рацете.

30- Бришење на прашината од лицето и очите.

31- Прескокнување на поглавјето по рецитаната во претходната во вториот рекат.

32- Читање на исто поглавје во првиот и вториот рекат или да се чита исто поглавје двапати во еден рекат. (Тоа е дозволено во нафиле (доброволни) намази.)

33- Во вториот рекат читање на поглавјето, што доаѓа пред поглавјето изречено во првиот рекат.

34- Во вториот рекаат читањето на дополнителни три стиха од дополнителното поглавје прочитано во првиот рекаат.

35- Наведнување или станување додека при потпирање на нешто, дури и ако нема изговор.

36- Бркање муви.

37- Вршење намаз со засукани ракави и со отворени раменици и стапала.

38- Напуштање на предметот-стапче и сл. што е за користење како пречка да помине некој пред човекот додека врши намаз.

39- Клањање намаз на место каде што се преминува често.

40- Броење на тесбихите со прсти при руку и сеџда.

41- Да се биде во михраб на таков начин што ако имамот би бил внатре во михраб и се повлече завеса, тој целосно да остане внатре.

42- Ако имамот биде сам и повеќе од приближно половина метар под или над џемаатот.

43- Ако имамот стои на друго место освен во михраб.

44- Кажување Амин со глас за време на намазот.

45- Довршување во руку на она што се рецитира во кијам.

46- Довршување во кијам на она што се рецитира во руку.

47- Застанување на една нога без изговор.

48- Мавтање за време на намазот.

49- Убивање на штурците кои не гризат и слично.

50- За време на намазот да мириса нешто.

51- Клањање намаз со непокриена глава. Аџиите се клањат во ихрам со непокриени глави.

52- Вршење намаз со отворени раце.

53- Вршење намаз со боси нозе. (Според едното мислење, за жените е мекрух да го извршуваат намазот со непокриени стапала. Според второто мислење, тоа го расипува намазот.) На страна 439 од Ибн Абидин пишува дека е мекрух да се остават чевли и слично назад во џамијата. На крајот од **(Берика)** пишува дека е суннет да се стави на левата страна, а не напред и десно.

Во **(Тергиб-ус-салат)** е напишано дека е мекрух да се читаат молитви и одредени молби помеѓу фарзот и последните суннет намази.

РАБОТИ КОИ ГО РАСИПУВААТ НАМАЗОТ: Постојат педесет и пет работи наведени во ханефискиот мезхеб кои го расипуваат намазот, без разлика дали е направена намерно или по грешка:

1- Зборување световни зборови.

2- Толку многу смеење што може да се слушне.

3- Правење нешто што може да се нарече многу движења.

4- Напуштање на еден од фарзните намази без изговор.

5- Откажување од фарзниот чин без никаква волја.

6- Плачење гласно за световните работи.

7- Исчистување на грлото и кашлање без изговор.

8- Џвакање џвака.

9- Избегнување дел од телото трипати во една положба или кревање на рацете и удирање меѓусебе.

10- Ракување со некого.

11- Некажување воведен текбир доволно гласно за да се слушне себеси.

12- Нечитање доволно гласно за да се слушне себеси.

13. Кога некој ќе повика некој, кажувањето **(Ла хавле вела куввете илла биллахил-алиј-јилазим)** или **(Субханаллах)**, **(Ла илахе иллаллах)**. Ако се каже со намера да се укаже дека е во намаз, намазот не се расипува. Ако се даде одговор некому, тогаш се расипува.

14- Примање поздрав со намера.

15- Да се вкусење нешто како бонбона во устата и неговите сокови, ако течат во грлото.

16- При вршење намаз на отворена просторија, ако ја отвори устата за воздух и во грлото му влезе нешто како дожд или град.

17- Трипати повлекување оглавник на животното.

18- Убивање болви, муви и слично со трипати кревање рака или трипати дробење.

19- Во една положба кинење три влакна.

20- Каќување јуф, пуф како три букви.

21- При вршење намаз при јавање на коњ во согласност со исламот, со едната нога да се клоца трипати на увозот.

22- Да се клоца еднаш со двете стапала на стреата.

23- Застанување пред имамот.

24- Одење колку еден ред при клањање без никаков изговор.

25- Чешлање на косата и брадата.

26- Ако прави имамот намера да биде имам на машкото и женското, а намазот да се изврши рамо до рамо, со машкото и женското во еден ред, следејќи го имамот. (Доколку не се во ист ред, односно рамо до рамо или ако има завеса меѓу нив, тоа е дозволено. Харам е жените и

девојките да излегуваат во џамија или од која било друга причина со непокриени глави, раце, накратко, интимни делови. Во овој случај, ибадетите што ги вршат не носат награда, туку стануваат голем грев).

27- Помагање на имамот, ако тој имам запре додека рецитира.

28- Ако една жена го следи имамот на земја, а редовите формирани од џемаатот, што доаѓа подоцна се рашири до местото каде што е таа жена, намазот на тројцата што го клањат намазот од нејзина десно, лево и зад неа станува неважечки.

29- Гушкање на свое дете.

30- Јадење или пиење нешто.

31- Голтање нешто со големина на наут што е заглавено меѓу забите.

32- Закопчување со двете раце за јаката, со раце да се симне покривката за глава или да се симне и да се облече.

33- Кажувањто: **(Инна лиллахи ве инна илејхи рациун)**, кога ќе се слушне несреќа.

34- Кажувањето **(Елхамдулиллах)** по добивање радосна вест.

35- Според едно гледиште, ако се кивне за време на намазот и ако се кажува **(Елхамдулиллах)**.

36- Кажување **(Јерхамукеллах)**, кога личноста до вас кива.

37- Кажување **(Јехдиикумуллах)**, кога некој друг кива.

38- Бакнување своја жена додека таа се клања.

39- Барање нешто поврзано со злато, сребро или други световни добра додека се врши намазот.

40- Оттргнување на градите од киблата. Постојат два начини да се најде насоката на кибла. 1- Со аголот кибла. 2- Со часовник за кибла. 1- Ако на картата се повлече линија помеѓу некој град и Мека, нејзината насока ќе биде **(линија на кибла)**. Разликата помеѓу ова и југот е **(аголот на кибла)**. 2- Оној што ќе се сврти кон сонцето во времето (часовникот на кибла) запишано во календарот, ќе се смета дека се сврте кон киблата. Кедуси во својата фуснота вели: (Рачна алатка за пресметување на времето на молитва, кога ќе се доведе до кибла, целиот степен што го покажува линијата на зората на небесните тела станува степен Н временска разлика од времето на кибла во Истанбул).

Кога часовникот е насочен кон небото, а стрелката на часовникот е насочен кон сонцето, средната линија на аголот помеѓу часовникот и 12 часот покажува кон југ. Погледнете на страна 568!

41- Подигнување на двете стапала од земја за време на сеџда.

42- Неправилно читање на Куранот до степен до кој неговото значење ќе се искривува.

43- Ако жена го дои своето дете.

44- Менување на своето местото слушајќи нечиј збор.

45- Камшикување животно трипати.

46- Отворање затворена врата.

47- Пишување до три букви.

48- Облекување на својата наметка.

49- Ако пропуштените намази се помали од шест, да се сети на нив.

50- При извршување на фарзниот намаз [на брод, во воз] или на животно - со изговор - свртување кон друго место освен кибла.

51- Правење товар на животно.

52- Станување отпадник по срце.

53- Да се биде во состојба на џунублк (нечистотија) или да се биде во состојба на менструација.

54- Имамот, ако мисли дека му е расипан абдестот при намаз и ако го замени своето место со друг .

55- Читање на Куранот со менување на буквите до тој степен што значењето ќе се искривува. [Кога Ибн Абидин „рахимехуллаху теала“ почна да ги објаснува суннетите на намазот, вели: (Намазот изведен со следење на упатствата освен намазот не е валиден. Мекрух е имамот и муезинот да прават врева што е погласна отколку што може да ја чуе џемаатот. Кога имамот и муезинот ќе кажат текбир за да почнат со намазот, тие мора да имаат намера да го започнат намазот. Ако имаат намера само да го објават тоа на џемаатот, нивните намази нема да бидат валидни. Намазите на оние кои ги следат нив нема да бидат валидни. Мекрух и грд бидах е муезинот да ги кажува текбирите за време на намазот додека се слуша гласот на имамот. Иако се препорачува да се каже кога е потребно, ако некој помисли да го пее, неговиот намаз станува невалиден.) Оттука се разбира дека ако

имамот и муезинот го чујат својот глас до џемаатот преку звучници, тоа ќе го наруши џемаатскиот намаз. Нивните намази не се валидни. Покрај тоа, тоа би било грд бидах. Вршењето бидах е голем грев. Со документите во дванаесетте нумерирани изданија на списанието **(Ел-Муаллим)** од Ребиул-еввел 1406 година и Дессембр [декември] 1985 година, што беше објавено од научниците од Индија во градот Малапурам, е напишано дека не е валидно да се следи имам чиј глас се слуша и гледа на телевизија додека тој го води намазот на друго место.

И, исто така, оние кои не го расипуваат намазот: Ако, кога има празен ред пред него, тргне еден или два чекори кон него, или рече амин, и ако оваа кажување не е одговор за некого, ако прими нечиј поздрав со веѓа или око, ако некој дојде и праша колку рекати сте извршиле и ако му покаже со прстите, ниедна од овие дејства не го расипуваат намазот.

Буквално, намаз значи барање милост од Семоќниот Аллах, барање прошка на ангелите и молитва за верниците. Терминологијата значи познати дејствија и посебни правила, што на турски се нарекува вршење намаз. Познатите дејства, дејствијата што ги правиме надвор од намазот, посебните правила, столбовите во намазот се нарекуваат „специфични за намазот“.

И еден ден, кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ радосно му рекол на хазрети Али „радијаллаху анх“, **(о Али! Мора да ги почитуваш фарзот, вацибот, суннетот и мустехабите на намазите)**, а едно лице од Енсарите рече: (О Пратеник на Аллах! Хазрети Али ги знае сите овие. Објасни ни ја доблеста на почитувањето на фарзот, вацибот, суннетот и мустехабите на намазот. Па и ние да постапиме согласно тоа.) Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(О мој народ и асхаби! Намазот е она што го радува Семоќниот Аллах. Тој е саканиот на Семоќниот Аллах. Тоа е суннет на пророците. Тоа е светлината на знаењето. Најдобриот меѓу добрите дела. Тоа е силата на телото. Тоа е изобилството на издршката. Тоа е светлината на душата. Тоа е прифаќање на молитвите. Тоа е посредник на Ангелот на смртта. Тоа е светилка во гробот. Тоа е одговорот за Мункер и Некир. Тоа ќе ви биде сенка на Судниот ден. Тоа е завеса меѓу тебе и пеколот. Тоа е средство за мостот на Сират да се премине брзо како гром. Тоа е круна на вашата глава во рајот. Тоа е клучот за рајот.)**

ДОБЛЕСТИТЕ НА НАМАЗОТ СО ЏЕМААТ

Ако некој клања намаз два рекати со џемаат, а дваесет и седум рекати клања сам, наградата за двата рекати што ги клањал со џемаат е повеќе од тоа.

Според едно пренесување, дури и да клања намаз илјада рекати сам, наградата за извршување на два рекати со џемаат е уште поголема. Има многу награда за извршување на намаз со џемаат. Наведени се неколку од нив:

1- Кога верниците ќе се здружат, тие развиваат љубов еден кон друг.

2- Неуките ги учат прашањата за намазите од научниците.

3- Ако некои од нивните намази се прифатени, а некои не се, заради оние чии намази се прифатени, дури и намазите на оние чии намази не се прифатени ќе бидат прифатени.

Тоа е објавено во свет хадис, **(О мој уммет и асхаби! Јас ви пропишав два патишта: Едниот е Светиот Куран, а другиот е мојот суннет. Кој оди по друг пат освен овие, не е мој уммет!)**. [Абдулгани Наблуси „рахимехуллаху теала“ вели на деведесет и деветтата страница на **(Хадика)**, (Исто како што Аллаху Теала објави дел од исламот преку Светиот Куран, Тој исто така објави дел од него преку Суннетот на Неговиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“. Суннетот на Аллаховиот Пратеник е неговите верувања, неговите зборови, неговите постапки, неговиот морал и неговото молчење против нечии зборови или постапки [така разбирајќи дека тој ги прифаќа]. Овој хадис го покажува вториот од (Едилле-и шеријје).]

ИМАМСТВО ВО НАМАЗОТ

И, исто така, оние кои го следат имамот се од четири типа. Тие се Мудрик, МуктЕди, Месбук и Лахик.

1- Лицето кое заедно со имамот го чита почетниот текбир за намаз се вика Мудрик.

2- Муктеди се однесува на некој кој не го стигнал почетниот текбир.

3- Месбук се вика лицето кое му се придружило на имамот откако еден или два рекати од намазот веќе се извршени.

4- Лахик е тој што го кажал почетниот текбир заедно со имамот, но потоа му се расипало абдестот, па тој земал абдест и повторно му се придружил на имамот. Овој човек го извршува својот намаз без читање, со руку и сеџда, како што правел претходно. Ако тој човек не кажал никакви светски зборови, тој е како да е зад имамот. Меѓутоа, по излегувањето од џамијата, треба да се земе абдест на многу блиско место. Има и такви кои велат дека ако претера, тој негов намаз станува неважечки.

Ако некој дојде во џамија и го најде имамот во руку и побрза да го стигне за руку и каже воведен текбир додека се поклонува на руку, не се смета дека го следел имамот. Ако, кога ќе го најде имамот во руку, ќе прави намера да го следи имамот, ќе го заврши текбирот стоејќи, а потоа ќе влезе во руку и ќе чита тесбих заедно со половината на имамот, тогаш го следел тој рекат. Меѓутоа, ако имамот го исправи грбот додека е на руку, тогаш не се смета дека го стигнал тој рекат.

ТА'ДИЛ-И ЕРКАН (ПРАВИЛНО ИЗВРШУВАЊЕ НА ПОЛОЖБИТЕ) ПРИ НАМАЗ

Ако свесно го прескокне та'дил-и ерканот на пет места од намазот, иако не го заборавил, неговиот намаз станува неважечки, според имамот Ебу Јусуф „рахимехулаху теала". Според страните тоа не е неважечки. Но, поради намерно напуштање на вацибнот се бара надоместување за недостатокот. Ако го испуштите поради заборав, Сацде-и Сехв **(сеџда за поправка)** станува неопходен. [Видете на страница 185!]

Има дваесет и шест штети од напуштањето на Тадил-и Еркан:

1- Предизвикува сиромаштија.

2- Побожните научници го мразат него.

3- Тој е посрамен и неговото сведочење не е прифатливо.

4- Местото каде што тој го извршува намазот ќе сведочи против него на Судниот ден.

5- Ако некој види некој како прави намаз без тадил-и еркан и не му каже, станува грешник.

6- Станува вациб повторно да се изврши тој намаз.

7- Тоа предизвикува умирање како неверник.

8- Станува крадец на намазот.

9- Намазот што го извршил ќе му биде фрлен на лицето како стара крпа - на Судниот ден.

10- Ќе биде лишен од Аллаховата милост.

11- Во молењето на Аллах ќе се смета како да постапува грубо и неучтиво.

12- Ќе биде лишен од поголемата награда на намазот.

13- Тоа предизвикува наградата за други ибадети да не се дава.

14- Тој го заслужува пеколот.

15- Кога го гледаат неуките, тоа ги тера да го напуштат неморалното однесување. Затоа, поради тоа што еден религиозен човек прави грев, тој претрпува повеќе маки.

16- Се смета дека се спротивставува на својот имам.

17- Се смета дека ги напушта суннетите кои се во важност.

18- Тој ќе биде подложен на гневот на Семоќниот Аллах.

19- Го израдува ѓаволот.

20- Тој ќе биде далеку од рајот.

21- Тој ќе биде блиску до пеколот.

2- Тој си прави неправда кон себе.

23- Го расипува своето его.

24- Ги измачува ангелите од десната и левата страна.

25- Го растажува Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“.

26- Им штети на сите суштества. Поради гревот на тој човек, не паѓа дожд, не растат посевите на земја, а дождот ненавремено паѓа, што предизвикува штета наместо корист.

НАМАЗ ПРИ ПАТУВАЊЕ

Во **(Нимет-и Ислам)** е наведено: Додека човек може да врши нафиле (доброволни) намази стоејќи, дозволено е да се врши седејќи во секое време и на кое било место. При намазот седечки го наведнува телото за руку. За сеџда, ја става главата на земја. Меѓутоа, на тој што доброволните намази ги врши седејќи без никаков изговор, ќе му се даде половина награда од оној што стоечки ги извршува. Намазот суннет од петте дневни намази и намазот теравих се исто така доброволни

намази. Дозволено е да се врши доброволен намаз врз животно додека е на пат, односно надвор од град или село. Не е потребно да се сврти кон кибла и да се прави руку и сеџда. Намазот го извршува со знаци. Односно за руку малку го витка телото. За сеџда се поклонува повеќе од ова. Преголемата нечистотија на животното не го спречува намазот. Ако некој се измори додека ги извршува доброволните намази на земја, дозволено е да ги извршува со потпирање на стап, личност или sид. Не важи намазот при одење. Може да врши фарз и ваџиб врз животно само ако има изговор, надвор од градот. Изговорите вклучуваат работи како што се неговите пријатели заминуваат кога тој ќе слета и тој останува сам, страв од крадци за неговиот живот, имот или животно, земјата е каллива и не може да јава животно. Ако е можно, тој го извршува намазот така што животното го насочува кон кибла. Ако тоа не е можно, тој го врши намазот во насоките на движење. Истото важи и за извршување на намазот во работи како што се градите наречени махмил на животно. Ако животното се запре и се стави директно под махмилот, тоа се нарекува **(Серир)**, што значи да се изврши намазот на подот, како маса или кауч. Неопходно е да се изврши намазот стоејќи кон кибла.

Вршењето намаз на брод, како што Аллаховиот Пратеник го поучил Џафер Тејјар кога одел во Етиопија, е следниов начин: На брод во движење може да се извршуваат и фарз и ваџиб намаз без никакво оправдување. Може да се изврши во џемаат на брод. Не е дозволено намазот да се врши со гест на брод во движење, туку треба да се поклони на руку и да се нижи на сеџда. Исто така, потребно е да се свртиме кон кибла. Кога го започнува намазот, тој застанува кон киблата. Како што се врти бродот, се врти кон киблата. Исто така, неопходно е да се исчисти од нечистотиите на бродот. Во ханефискиот мезхеб, фарзните намази можат и без изговор да се извршуваат седејќи на под.

Ако бродот закотвен сред морето многу се заниша, тоа се смета за брод како едреник. Ако малку се заниша, тоа е како брод што стои на брегот. Фарзните намази не се извршуваат седејќи на брод што е стационiран на брегот. Ако е можно да се оди на брегот, не е валидно да се изврши намазот стоејќи; потребно е да се изврши со одење на копно. Ако постои опасност за нечиј имот, живот или движење на бродот, дозволено е намазот да се изврши стоејќи на бродот. Написот со наслов **(Нимет-и ислам)** е завршен.

(Ибн Абидин) вели: (Извршувањето намаз додека стои или се движи на количка на две тркала која не може да стои на земја без да биде прикачена за животно е исто како да ја вршите врз животно. Кога стои количка на четири тркала, тоа е како серир. Кога се движи, може да му се задолжи на животното со изговорите напишани погоре, а може да се запре кон количката и да се изврши. Ако не може да го запре, го изведува како едреник.) Кога патникот кој не може да седне на земја во возилото или да се сврти кон кибла ќе се симнува од возилото, тој комбинира два намази имитирајќи го шафискиот или малики мезхебот. Недозволиво е болниот човек кој може да седи на подот да го извршува намазот со гестикулации додека седи на стол или фотеља. Правењето намаз во автобус или авион е исто како намаз во автомобил. Кога човек тргнува на пат и има намера да оди тридневно растојание, односно осумнаесет ферсах = педесет и четири милји [54 x 0,48 x 4 = 104 километри] од работ на градот или селото, тој станува патник кога ќе го напушти работ на градот. Ибн Абидин рече дека една милја е 4000 зра, а една зра е 24 прсти. [Еден прст е два сантиметри. Во Шафии и Малики, 16 фарса = 48 милји = 48 x 0,42 x 4000 = 80 км.]

Да се клањаме ајде, да ја избришеме 'рѓата од нашите срца,

Не може да се приближува до Аллах освен ако не се клања намаз!

Секаде каде што се врши намаз, гревовите секогаш се пролеваат,

Човек не може да биде совршен, ако не го врши намазот!

Бог многу го пофалил намазот во Светиот Куран,

Тој рече, не ми се допаѓа човек, освен ако не го врши намазот!

Во еден хадис: Знакот на верата е:

Тоа не се забележува кај човек, освен ако не го врши намазот!

Неизвршувањето намаз е голем грев,

Нема прошка преку покајание, освен ако не се надокнадува!

Кој го смета намазот за неважечки, веднаш излегува од кругот на верата,

Не може да биде муслиман доколку не го врши намазот!

Намазот го чисти црцето, штити од лошото,

не можеш просветлен да бидеш, без да го вршиш намазот!

ПРИДОБИВКИ ОД ТЕКБИР НА ИФТИТАХ (ВОВЕДЕН)

И, исто така, ако човек го изговара воведниот текбир заедно со имамот, гревовите ќе му паднат исто како што паѓаат лисјата на дрвјата кога дува ветер во есенските денови.

Еден ден, додека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го вршел утринскиот намаз, некој не можел да се приклучи на воведниот текбир на утринскиот намаз. Ослободил еден роб. Потоа, дојде кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и рече: (О Аллахов Пратеник! Денеска не можев да присуствувам на воведниот текбир. Ослободив еден роб. Се прашувам дали би можел да ја постигнам наградата на воведниот текбир?) Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го прашал хазрети Ебу Бекр „радијаллаху теала анху“: **(Што велиш за овој воведен текбир на намазот?)** Ебу Бекр ас-Сидик „радијаллаху анх“ рекол: (О Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“! Дури и да имам четириесет камили, четириесет од нив да бидат натоварени со накит и сите да ги дадам на сиромашните како милостина, сепак не би можел да ја постигнам наградата на воведниот текбир, што се чита заедно со имамот.) Потоа, кога прашавме: **(О Омер! Што велиш за овој воведен текбир?)** Хазрети Омер „радијаллаху анх“ рече: (О, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“! Дури и да имам камили полни со скапоцени камења меѓу Мека и Медина и да ги дадам сите на сиромашните како милостина, сепак не би можел да ја заработам наградата на воведниот текбир, што се чита заедно со имамот). Потоа, кога прашавме: **(О Осман, што велиш за овој воведен текбир?)**, хазрети Осман зин-нурејн „радијаллаху анх“ рече: (О Пратеник на Аллах „саллаллаху теала алејхи ве селлем“! Дури и ако навечер вршам намаз од два рекати и во секој од нив го читам целиот Куран, сепак не можам да ја заработам наградата на воведниот текбир, што се чита заедно со имамот). Потоа, кога прашавме: **(О Али! Што велиш за овој воведен текбир?»** Хазрети Али „керремаллаху веџхех“ рече: (О Пратеник на Аллах „саллаллаху теала алејхи ве селлем“! Ако сите неверници меѓу Западот и Истокот нападнат да ги уништат муслиманите, ако мојот Господ ми даде сила и јас отидам да се борам против нив и ги убивам сите, сè уште не би можел да

ја постигнам наградата на воведниот текбир на намазот, што се чита заедно со имамот.)

Тогаш Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ рече: **(О мој уммет и асхаби! Дури и ако седумте слоеви на земјата и седумте слоеви на небото беа хартија, а мориња та беа мастило, и сите дрвја беа моливи, а сите ангели беа книжници и да пишуваа до Судниот ден, повторно, не можат да постигнат да ја допишат наградата за воведниот текбир на намазор, што се чита заедно со имамот).**

Ако кажеш, толку многу ли се ангелите создадени од Семоќниот Аллах?, ноќта кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ се вознесуваше во мирај, рајот, пеколот и куќата мамур, ангелите ги обиколуваа и потоа заминуваа. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(О брат мој Џебраил! Ангелите кои ја обиколуваат оваа величествена куќа и заминуваат не се враќаат. Каде одат?)** Џебраил „алејхисселам“ рече: (О сакан Аллахов! Од денот кога сум создаден, никогаш не сум видел ниту еден од ангелите кои ја обиколија оваа благословена куќа, па да се вратиле назад. Ако некој направи таваф еднаш, никогаш повеќе нема да се врати до Судниот ден).

Кога некое лице го рецитира Е'узу Бесмела во намаз, Семоќниот Аллах му дава награди еднакви на бројот на влакната на неговото тело. И кога ја рецитира Фатиха, Семоќниот Аллах на тој слуга му дава награда еднаквовредна на прифатен аџилак. И кога ќе се поклони на руку, Возвишениот Аллах на тој слуга му дава награда од илјада златници како милостина, а кога тој трипати ќе го чита тесбих во положба на поклонување на руку според суннетот, Семоќниот Аллах на тој слуга му дава награда од илјада златници како милостина и награда како да ги прочитал четирите книги спуштени од небото и сто сухуф. Кога велиме: **(Семи-Аллаху лимен хамиде)**, Аллах, Велики и Славен, го заситува тој слуга во океанот на Неговата милост. Кога ќе падне на сеџда, Возвишениот Аллах на тој слуга му дава награда колку што е бројот на луѓе и џини. Кога го кажуваме тесбихот три пати во сеџда според суннетот, придобивките што Семоќниот Аллах му ги дава на тој слуга се многубројни. Сепак, тие наведоа неколку од нив:

Неговата претходна доблест треба да го награди исто колку и тежината на престолот. Второ, Семоќниот Аллах мора да му прости

на тој слуга. Третата доблест е кога тој слуга ќе умре, Микаил „алејхисселам“ треба да продолжи да го посетува гробот на тој слуга до Судниот ден. Четврто, на Судниот ден, Микаил „алејхисселам“ мора да го земе тој слуга на своето благословено крило, да се застапува за него и да го однесе во возвишениот Рај.

И кога ќе седне на намазната последна седечка положба, Семоќниот Аллах на тој слуга ќе му ја даде еднаквовредна награда на трпеливиот сиромав.

Трпеливите сиромавите треба да влезат во рајот петстотини години пред богатите кои се благодарни на Аллах и го трошат своето богатство во согласност со божествената согласност. Кога дарежливите богати ги видат нив, посакуваат велејќи „Што ако бевме меѓу трпеливите сиромави додека бевме на овој свет?“

Во гробот доаѓаат ангелите за прашување,
Ќе прашаат: „Дали правилно го извршуваше намазот?
Дали мислевте дека сте спасени веднаш, кога умревте?
Велат дека маките се подготвени за вас.

ВО ОДНОС НА ВОЗВИШЕНИОТ РАЈ

Рајот од осум вида има осум порти и осум клучалки. Првата е верата на верниците кои вршат намаз пет пати на ден. Вториот е светото бесмале. Шест од нив се во благословената Фатиха. Осумте видови на рајот:

1- Дар-и џелал. 2- Дар-и карар. 3- Дар-и селам. 4- Џеннетул-хулд. 5- Џеннет-ул-Мева. 6- Џеннет-ул-Адн. 7- Џеннет-ул-Фирдевс. 8- Џеннет-ул-Наим.

Дар-и џелал е од бела светлина.

Дар-и карар е од црвен рубин.

Дар-и селам е од зелен хризолит.

Џеннетул-хулд е од корали.

Џеннет-ул-Мева е од сребро.

Џеннет-ул-Адн е од злато.

Џеннет-ул-Фирдевс е и од злато и од сребро.

Џеннет-ул-Наим е од црвени рубини.

Верниците кои влегуваат во Рајот остануваат таму засекогаш и никогаш не излегуваат. Хуриите таму немаат никакви менстуации, пуерпериуми или непослушни навики. Секоја храна и пијалак што ќе посакаат е готова пред нив. Тие се држат настрана од работи како готвење и кубење. Над нивните глави летаат птици. Верниците ги гледаат овие додека седат во своите дворци. Во моментот кога ќе му текне дека да ми дојдеше толку блиску додека беше на светот, ќе те испечев, тој доаѓа кај тебе, свежо сварен, во светлосна чинија и почнува да го јаде. Ги натрупува коските и доаѓа до неговото срце, кое сега, да беше пак птица. Во моментот кога ќе ти дојде до срцето, се претвора во птица и одлетува, исто како порано.

Рајската почва е направена од мошус, а нејзините згради се изградени од тули од сребро и тули од злато.

Секој од жителите на рајот треба да добие сила од сто луѓе. И на секој од рајските жители треба да му се дадат најмалку седумдесет хурии и две световни жени.

И, исто така, четири реки течат во Рајот. Нивниот извор е ист, нивниот тек е различен, а вкусовите на секој од нив не се совпаѓаат еден со друг. Една од нив е чиста вода, едно е чисто млеко, едно е рајското вино, а едно е чист мед.

На рајот има високи дворци. Кога ќе се поклонат, верниците ги качуваат и ги носат каде сакаат. (Нивните сегашни примери во светот се ескалатори и авиони.)

На рајот има дрво Туба. Корените на ова дрво се горе, а неговите гранки и гранчиња висат надолу. Примери за тоа во светот се месечината и сонцето.

А исто така, жителите на рајот го чувствуваат вкусот и задоволството од јадење и пиење, но бидејќи не чувствуваат потреба за излачување, тие се ослободени од таквите човечки потреби и страдања.

Семоќниот Аллах им се обраќа на Своите верници во рајот и вели: **(Мои слуги! Што повеќе сакате од мене да ви го дадам? Бидете во задоволство и среќа!)** Дури и слугите, „Господи мој! Ти нè ослободи

од пеколот и нè однесе во твојот рај, давајќи ни толку многу убави хурии, благодат и елеганција. Освен овие, Ти ни дал благослови кои никогаш не ни паднале на ум, очите не виделе и ушите не слушнале. Кога велиме дека се срамиме да бараме нешто повеќе, Господарот на световите повторно му се обратил и кога рекол**:(О слуги Мои! Нема ништо друго што сакате од Мене освен овие работи).** Слугите, „Господи, немаме лице да бараме повеќе. Не знаеме што да бараме“. Господарот на световите заповеда, **(Мои слуги! Што би направиле кога ќе се бара некоја работа од вас во светот?)** Кога тие рекоа дека се консултиравме со научниците и тие ќе научат за проблемот и ќе го решат нашиот проблем“, наспрема тоа кога Семоќниот и славниот Бог рече, **(и сега направете го тоа и консултирајте се со научниците и информирајте се! И за што и да ме известат, ќе ве известам јас)**, па научниците исто така рекоа, „Дали го заборавивте Џемалула? Кога бевте во светот, велевте: „Нашиот Господ, иако е надвор од просторот во Рајот, треба да ни ја покаже својата убавина“. Велејќи: „Барајте го ова“, тие исто така сакаа да ја видат убавината на Аллах, тогаш Аллах, Големиот и Славниот, треба да ја покаже својата совршена убавина, иако Тој е надвор од место. Кога ќе ја видат чистата убавина на Семоќниот Бог, сигурно биле исполнети со чудење илјадници години.

И, исто така, додека човек седи во својата куќа во Рајот, има плодови околу него, пред прозорците. Кога слугите ќе ги видат тие плодови и ќе помислат: „Дозволете ми да ја подадам раката и да ја повлечам гранката, да го наберам плодот и да ја јадам“, тие веќе немаат потреба да станат од местото каде што седат и да ја влечат гранката. Веднаш доаѓа до гранката што ја сака кај што седи, го откинува плодот, го става во уста, го џвака и пред да дојде вкусот во грлото, никнува уште една од каде што ја откинал. Кога ќе го стави во уста, зрел е и вкусен. Така, Аллах, сопственикот на сета достоинството и честа, мора да го заврши свеж.

Ако си мудар, извршувај го намазот, зашто таа е круна на радоста. Знај го намазот на таков начин што тој е вознесение на верникот.

НАМАЗИ НА КАЗА (ПРОПУШТЕНИ)

И, исто така, доблестите на намазите извршени навреме се многу. Наведоа неколку од нив:

1- Неговата доблест е што лицето му станува светло.

2- Ќе има благослов за животот.

3- Молитвата се прифаќа.

4- Станува корисен за луѓето.

5- Сите верници го сакаат него.

И, исто така, има петнаесет штети во напуштањето на намазот, односно неговото извршување по одредено време без изговор. Пет од овие штети се на овој свет, три при смртта, три во гробот и четири во доменот на денот на пресметка.

Пет штети во светот:

1- Нема светлина на неговото лице.

2- Нема да има благослов во неговиот живот.

3- Неговите молитви нема да бидат прифатени.

4- Молитвата на верникот за својот брат муслиман нема да биде прифатена.

5- Нема да ја добие наградата за други ибадети што ги извршува.

Трите штети во моментот пред умирање:

1- Умира гладен.

2- Умира жеден.

3- Умира презрен. Колку и да јаде, не се чувствува сит, а колку и да пие вода, не се чувствува задоволен.

Три штети во гробот:

1- Неговиот гроб го стиска и неговите коски се испреплетуваат.

2- Неговиот гроб ќе биде исполнет со оган.

3- Змеј го прогонува. Името на тој змеј е Акра. Има камшик во раката. Кога еднаш ќе го удри со камшикот, тој потонува во земјата, повторно излегува и повторно го удира. Ваквата состојба продолжува вака до Судниот ден. Таа личност ќе ги трпи овие маки до Судниот ден.

Четирите штети на собирното место за пресметка пред Аллах:

1- Неговата/нејзината сметка е тешка.

2- Станува заслужен за гневот на Семоќниот Аллах.

3- Ќе биде вклучен во пеколот.

4- На челото му се напишани три реда вака:

Прво, оваа личност го заслужил гневот на Аллах.

Второ, оваа личностго руши Аллаховото право.

Третиот ред, ако си го срушил правото на Семоќниот Аллах, далеку си од милоста на Семоќниот Аллах на овој ден.

Намазот е столбот на религијата. Ако некој врши намаз, тој го подигнал столбот на религијата. На овој начин создава сенка над неа. И тој ќе биде безбеден под него.

Ако некој свесно се откаже од намазот и не го надокнади подоцна, се издава фетва за неговата смрт според трите мезхеби. Според ханефискиот мезхеб, неговото убиство не е неопходно. Меѓутоа, тој ќе направил голем грев, кој се смета за најголем од сите гревови. Неговото затворање е неопходно додека не почне да извршува намаз. Неверник станува оној кој не врши намаз затоа што не му придава значење и не верува дека намазот му е примарна должност.

Ако некој еднаш свесно го занемари намазот, а потоа надокнади, ќе мора да гори во пеколот во траење од една хукбе, односно осумдесет години. За да се спаси од ова мачење, тој мора и да се покае, да моли и да бара прошка.

(Еден ден од Ахирет е еднаков на илјада години од овој свет. Годините на Ахирет се пресметуваат соодветно тоа.)

[Мухаммед Амин ибни Абидин „рахметуллахи алејх“ вели во својата книга **(Ред-ул-мухтар)**: Во сите Аллахови религии се заповеда намазот. Беше кажано дека Адем „алејхисселам“ го вршел намазот на попладне, Јакуб „алејхисселам“ го вршел вечерниот намаз и Јунус „алејхисселам“ го вршел ноќниот намаз. Како што верувањето во сите фарзни и харамни дела е услов на верата, верувањето дека извршувањето на намазот е должност, а долгот е исто така, услов за верата. Меѓутоа, намазот не е услов за верата.

Фарз е секој муслиман и муслиманка кои се здрави и полнолетни да вршат намаз пет пати на ден, освен ако немаат изговор. Пет дневни намази станаа фарз во ноќта на мирацот (вознесението). Во хадисот во **(Мукаддимет-ус-салат), (Тефсир-и Мазхери)** и **Халеби-ји кебир)** е наведено: **(Џебраил „алејхисселам“ ми стана имам два дена во близина на вратата на Кабе. Ние двајцата го извршувавме утринскиот намаз додека се раздени, пладневниот намаз кога сонцето го напушти зенитот, попладневниот намаз кога сенките на сè се издолжија, вечерниот намаз кога сонцето зајде [кога нејзиниот горен дел стана скриен] и ноќниот намаз кога се раздени. Вториот ден го извршивме утринскиот намаз кога времето се разведри, пладневниот намаз кога сенките на сè беа двојно поголеми, попладневниот намаз веднаш потоа, вечерниот намаз кога беше прекинат постот и ноќниот намаз кога беше една третина од ноќта. Тогаш, о Муххамед, ова се твоите намази и оние на претходните пророци, рече тој. Тој рече: (Нека вашиот уммет го изврши секој од петте дневни намази помеѓу овие два намази што ги извршуваме ние).** Беше заповедано да се врши намаз пет пати секој ден. Задолжително е мајката или таткото да му наредат на своето седумгодишно дете да го изврши намазот, а да го тепаат со голи раце ако не го изврши намазот кога има десет години. Не е дозволено да се удира ученик повеќе од три пати или да се удира со стап. Детето се тепа на овој начин за да пости и да не пие алкохол. Оној кој не верува дека намазот е фарз, односно примарна должност, станува неверник. Оној што верува дека тоа е фарз, но не го извршува од мрзеливост, не станува неверник. Тој станува **фасик** (грешник). Тој е затворен додека не почне да врши намаз. Нема да се покаже толеранција или милост. Ако не почне да врши намаз, ќе биде затворен додека не умре. Има и такви кои велат дека треба да се тепа додека не тече крв. Во мезхебите Шафии и Малики, и покрај тоа што тој што не извршува намаз поради мрзеливост, иако не станува неверник, но тој се убива како за казна. Во мезхебот Ханбали се наведува дека тој станува неверник и дека ќе биде убиен. Во мезхебот на Шафии има и научници кои правеле таков иџтихад (едногласност). Човек кој навреме извршува намаз во џемаат се подразбира дека е муслиман. Затоа што, во другите религии, намазот се вршел сам, а не во џемаат. Би вршеле и аџилак. Бидејќи намазот е

чин на ибадет што се врши само со телото, не е можно да се изврши намазот во име на некој друг. Бидејќи зекат (милостина) е ибадет што се врши само со имот, некој друг може да даде зекат во име на лице кое нема изговор, со неговиот имот и по негова наредба. Бидејќи аџилакот се врши и со тело и со имот, некој друг може да изврши аџилак во име на лицето со изговор, со негови пари и по негова наредба. Многу стар човек кој воопшто не може да пости додека не умре, може да им даде пари наречени фидје (откупнина) на сиромашните за секој ден пост наместо свој пост. Исто така, не е дозволено да се плаќа фидје (откупнина) за намаз. Ако некој што не може да врши намаз направи тестамент, подобро би било да се плати од имотот што го остава зад себе за надокнадување на долговите за намаз по неговата смрт. Ако имотот што го оставил не е доволен за надокнадување, дозволено е да се изврши **(префрлување)**. Ваџиб за постење е надокнадувањето.

Во лето, во северните земји, на места каде што се разденува пред да се затемни, времето за ноќна и утринскиот намаз не започнува; затоа, во ханефискиот мезхеб не е потребно да се извршуваат овие два намази. Големиот муџтехид Имам-и Шафи „рахиме-хуллаху теала“ рекол дека иџтихадот (едногласност) е неопходен. Меѓутоа, според повеќето научници, не им е фарз да го извршуваат утринскиот и ноќниот намаз. Тие не мора да надокнадат за тоа. Затоа што времето за двете намази не е започнато. Не е фарз да се изврши намазот пред да му дојде времето. Но, постот не е таков. Кога ќе се види полумесечината во некоја земја, во секоја земја започнува Рамазан.

Според сопствениот мезхеб, ако ќе има **хараџ** (пречки**)** при вршење на фарз или избегнување на харам, треба да се избегне оваа пречка со имитација на друг мезхеб во кој нема пречка. Пречка значи да ја работиш работата со тешкотии или воопшто да не можеш да ја работиш. Ако не постои друг мезхеб кој не ја вклучува пречката, а она што предизвикува пречка постои поради неопходност, извршувањето на овој фарз и избегнувањето харам се простува. Ако не е достапно поради неопходност, треба да се напушти оваа работа и да се ослободи од товарот на пречка. Погледнете на страна 511!

Човек кој доцна на утринскиот намаз мора да го прескокне суннет намазот за да не го пропушти џемаатот. Потребно е да се напушти суннетот за да не се пропушти времето. Ако може да се приклучи на

џемаатот, тој го извршува суннетниот намаз надвор од џамија или зад столб. Ако нема такво место, тој не го извршува намазот покрај џемаатот. Тој го напушта тој суннет. Затоа што суннетот е напуштен за да не се направи мекрух.

Фарзните намази кои не можат да се извршат поради изговор се нарекуваат **(феваит)**, што значи пропуштени намази. Намазите кои не се извршуваат без изговор или поради мрзеливост се нарекуваат **(метрукат)**, што значи напуштени без изговор. Научниците на фикхот ги нарекоа пропуштените намази како пропуштени, а не како напуштени намази. Зашто, невршењето намаз навреме без изговор е голем грев. Овој грев не може да се прости со надокнадување. Исто така, потребно е да се покае или да се изврши аџилак со искреност. Кога ќе го надокнадите намазот, се простува гревот само да за напуштање или неизвршување. Покајанието направено без да се надокнади намазот, не важи. Зашто, откажувањето од гревот е услов за покајание.

Постојат пет изговори за одложување на намазот по неговото време: Ако не може да се изврши намазот седејќи свртен кон непријателот, вртејќи се во друга насока освен киблата или додека се јава на животно, ако гостинот го фати крадец, разбојник или грабливец на пат, или ако мајката или детето ќе претрпат мака, тоа ќе биде изговор за една акушерка да го одложи намазот. Четвртиот изговор е да заборавањето, петтиот е ако се заспие. Да се биде способен да се каже воведен текбир пред истекот на времето се смета за извршен намаз во мезхебот на Ханефи, а можноста да се изврши еден рекат се смета (**извршен)** во мезхебот на Шафии.

Фарз е да се надокнадат фарзните намази. Ваџибните намази е ваџиб да се надокнадат. Ако пак ги извршува суннетните намази, ќе ја заработи наградата на намазот суннет. Потребно е да се запази редот во петте фарз намази и во дејствијата на нивното извршување и надокнадувања. Но, на крајот на времето тоа не е потребно. Со други зборови, фарзниот дел од времето не може да се одложи за да се надокнади пропуштениот намаз. Ако заборави дека има пропуштени или ако бројот на пропуштените стане шест, извршувањето повторно е неважечки. Ако бројот на пропуштените падне под шест, извршувањето не се враќа. И покрај тоа што фарзните намази изведени без ред стануваат неважечки, ако нивниот број е шест, сите стануваат

валидни кога ќе помине петтиот пат. На пример, ако некој што не го извршил утринскиот намаз, се сети да ги изврши намазот на пладне, поладне, вечерен, ноќен и витр, ниеден од нив нема да важи, но кога ќе изгрее сонцето, сите ќе важат.

Неопходно е брзо да се надокнадат пропуштените намази, односно набрзина. Меѓутоа, дозволено е да се одложи доволно долго за да се заработи за егзистенција за своето семејство и да се извршуваат суннетните намази и на духа од петте дневни намази, тесбихниот намаз и намазот на тахиҷҷет-ул-месџид. Ибн Абидин вели во суннетите за абдест, (Дозволено значи дека не е забрането. Дозволено се нарекува и нешто што е тензих мекрух (не целосно дозволено). Потоа, неопходно е да не се прави она што се вели дека е дозволено и да не се одложуваат овие пропуштени намази за овие суннетни намази. Нема потреба да се брза за да се надокнади рамазанскиот пост.

Муслиман кој е во војна не ги надокнадува намазите, постовите и зекатите што ги пропуштил затоа што не знаел дека се фарз. Сепак, тоа не е оправдување за оние во исламската земја да не ги знаат фарзите и харамите. Ако отпадникот стане верник, тој не ги надокнадува намазите, што не ги извршил за време на неговото отпадништво. Затоа што неверниците немаат никаков контакт со исламот. Ако едно дете по извршувањето на ноќниот намаз стане џунб, а се разбуди по зората, мора да го надокнади ноќниот намаз. Зашто, она што го изврши беше доброволен намаз. Стана фарз при спиењето. Дозволено е некој да ги надокнади намазите, што се пропуштени кога беше здрав, со правење тејјемум или со знаци бидејќи сега веќе е болен. Четирите рекати од фарз намаз кои се пропуштени и се за надокнадување, се надокнадуваат како четири рекати дури и кога е на патување. За време на патување, пропуштените два рекати од пладневниот намаз се надокнадуваат дури и ако намазот е во состојба на седелец на свој реон. При извршувањето на фарзот на пладневниот намаз се кажува фарз на денешниот пладне или фарз на пладневниот намаз. Лицето кое пропуштило повеќе од еден намаз може да го надокнади ранопопладневниот фарз (оној што претходно е пропуштен) или доцна попладневниот фарз (оној што е последно пропуштен). Меѓутоа, кога се надокнадуваат неколку пропуштени денови од месецот Рамазан, не е потребно да се одредува редоследот на деновите.

Човек не треба да им дава до знаење на другите кога ги извршува пропуштените намази. Затоа што грев е да не се изврши намаз на време. Грев е и откривањето на своите гревови. Исто така, грев е да им кажуваш на другите преку ден за гревот направен тајно ноќе. Преводот од Ибн Абидин завршува овде.

Како што може да се види, во ханефискиот мезхеб потребно е набрзина да се надокнадат пропуштените намази. Така е и во шафискиот мезхеб. Шемсуддин Мухаммед Ремли „рахметуллахи алејх“, еден од научниците на мезхебот на Шафии, вели во својата фетва: (Оние кои имаат пропуштени намази поради изговор, не е грев ако вршат намаз на теравих во Рамазан, па потоа ги надокнадуваат пропуштените намази. Меѓутоа, грев е некој што пропуштил намаз без изговор да го стори тоа бидејќи пропуштените намази мора веднаш да се надокнадат.) Научниците на шафискиот мезхеб јасно кажуваат дека е грев прво да се извршуваат суннетните намази, како што е теравихот, а да не се извршуваат намазите кои се пропуштени без изговор, и дека е потребно да се надокнадат прво овие намази наместо суннетните намази. Вака е и ханефискиот мезхеб. Фактот дека во ханефискиот мезхеб е кажано дека е дозволено да се одложи надокнадувањето на пропуштените намази кои не можеле да се извршат поради изговор додека не станат колку суннет, покажува дека би било подобро да не се одложува надокнадувањето на пропуштениот намаз. Бидејќи изразот „дозволено“ значи дека не е забрането во исламот. Ибн Абидин „рахимехулаху теала“ изјавата „дозволено е безпотребното трошење на водата“ ја објаснува како недозволено. Кога е итно да се надокнадат пропуштените намази поради изговор, потребно е да се извршуваат намазите пропуштени без изговор наместо суннетните намази. Ибн Абидин „рахиме-хуллаху теала“ вели: (Муекден суннет (тоа е: Пратеникот „алејхисселам“ што постојано го вршел, но понекогаш го напуштал за да покаже дека не е обврзувачки) е да се мие три пати за време на абдест. Не е мекрух да се напушти овој суннет поради изговори како што се високата вредност на водата, нејзиното студенило или потребата од вода). Од ова може да се разбере и дека за што поскоро да се надокнади намазот што е пропуштен и да се спаси од голем грев, потребно е да се извршат пропуштените намази наместо суннетните намази, освен утринскиот намаз. Извршувањето на пропуштени намази наместо суннетните намази е напишано на страница 291.]

НАДОМЕСТУВАЊЕ НА НАМАЗИТЕ НА УМРЕНИОТ

[Надоместување на намазот значи ослободување на покојникот од долговите за намаз. За ова е се прави помирување на намазите. За да се исполни помирувањето, потребно е пред да умре да направи тестамент и да остави зад себе доволно имот за да го исполни помирувањето. Односно, [една третина] од имотот што го оставил не треба да биде помал од износот на помирувањето. Помирувањето се дава од страна на неговиот застапник. Застапник на умрениот е лицето кое тој го назначил. Или некој од неговите наследници. Во исламот има четири типа на полномошници. Застапник на умрениот, застапник на сиракот, застапник на жената што треба да се венча, застапник на на робот и наложницата. Овој последниот се нарекува и **(Мевла)**. Освен овие, Семоќниот Аллах има и полномошници. Овие се нарекуваат и **(Евлија)**. Тие се луѓето кои Семоќниот Аллах многу ги сака. За да се постигне оваа љубов, сите зборови, дела и моралот мора да бидат како што му кажал Мухаммед „алејхисселам“. Овие можат лесно да се научат од вистински научник. Оние кои не можат да најдат вистински научник треба да учат од книгите на научниците на Ехл-и суннет. **(Ибн Абидин)** „рахиме-хуллаху теала“ вели: (Ако некој што го пропуштил намазот поради изговор, а остава тестамент за да му бидах помирувани, за секој фарз и ваџиб намаз по половина са’ [2,1 литар], односно петстотини и дваесет дирхами [1750 грама] пченица или пченично брашно му се даваат на сиромавиот од една третиниот дел од имотот што го оставил. Исто така, можно е сето тоа да се даде на сиромашен човек. Подобро е да се даде неговата вредност [во злато или сребро]. Ако тој што го направил тестаментот не оставил никаков имот или една третина од имотот што го оставил не е доволен за помирување, или ако воопшто не направил тестамент, а неговиот застапник ќе направи помирување со донирање на мала сума на пари, тој позајмува 1750 x 6 = 10500 грама, односно 10 и пол килограми пченица за еден ден и 3780 килограми пченица за една година [или, бидејќи вредноста на 10 килограми пченица е секогаш приближно еден грам злато, 52,5 или 60 златни лири како мерка на претпазливост или нараквици, прстени или други златни парчиња еднакви на тежината на овие лири [432 грама]]. Со оглед на тоа дека и намазите што ги правел ако биле неисправни, тој од животот на покојникот пресметува дванаесет

години за маж и девет години за жена и така го наоѓа времето за кое е обврзан. Бидејќи во ханефискиот мезхеб е неопходно помирувањето на шест намази дневно, тој ја позајмува количината на пченица потребна за помирување на една соларна година намаз, [3780 килограми], или уште подобро, еквивалентна количина од [шеесет златници во вредност од една лира]. Го дава на сиромав со намера да го поништи помирувањето за неговиот намаз. Сиромашниот човек мора да биде разумен, зрел, побожен и маж. Сиромавиот го прифаќа и зема. Потоа му ја дава на наследникот како подарок. Откако наследникот ќе го прими, го дава нему или на друг сиромав. Така, се повторува онолку години колку што е одговорен. Ако се позајми повеќе злато, бројот на вртења се намалува соодветно. Ако нема златник, застапникот позајмува златни предмети како нараквици и прстени од едно ќенско лице. (Колку години не клањал намаз x 7,2) грама се мери од ова и се става во шамивче. Во шамивчето има златници онолку колку години не вршел намази. Кога ќе се подели со бројот на сиромашни луѓе, тој станува број на пренесувања. Ако има малку злато, тоа се мери половина од првото. Бројот на пренесувања е двојно поголем од бројот на првото. За маж кој ќе умре на 60 години, му се даваат на сиромавиот 60x48x7,2 = 20736 грама злато. Зашто, загубата на намазот за една година е 60 златници. Може да се направат 30 вртежи со 7 сиромашни луѓе и 100 грама злато. Или може да се направат 43 вртежи со 7 сиромашни луѓе и 70 грама злато. Кога завршува периодот, сиромавиот на крајот му го дава златото во раката на застапникот. Со ова се отплаќа долгот. Потоа прави периоди за пост, курбан и заклетва. Но, за помирување на заклетва потребно е да се даде на најмалку десет сиромашни, а на сиромав не може да се даде повеќе од половина са' во еден ден. Меѓутоа, на сиромашен човек може да му се даде од помирување на многу намази во еден ден или дури и наеднаш. Зекат не може да се задржи без тестамент. Неопходен е тестаментот на покојникот. Меѓутоа, бидејќи составувањето тестамент не е услов за постење, подобро е застапникот да донира и да направи пренос за зекат. Откако ќе се завршат сите преноси, наследникот им дава некој имот или пари на сиромашните.

Ако една третиниот дел од имотот што го оставил умрениот кој направил тестамент за помирување не е доволен за покривање на сите помирувања, застапникот не може да изврши помирување со повеќе од една третиниот дел на имотот без дозвола на наследниците. Една

третиниот дел е доволен за помирување, но ако има долг, дури и да го плати доверителот, долгот се плаќа пред помирување. По добивањето на својот должен, не е дозволено да се даде за дар како помирување. Зашто, помирувањето е можно само со имотот што го подарил наследникот. Ако не се знае животниот век на оној што дава тестамент за помирување на намазите на целиот негов живот, тестаментот станува неважечки. Меѓутоа, ако една третиниот дел е помал од проценетиот број намази во неговиот живот, тогаш тој ќе го оставил целиот една третини дел, а тој ќе биде оставина на одредена сума имот и ќе важи.

Дури и ако покојникот направил тестамент, застапникот [т.е. неговиот наследник или извршител] не е ваџиб да даде донација за да изврши помирување. Ваџиб е покојникот да остави зад себе доволно богатство за да го покрие една третиниот дел и да бара со овој една третини дел да се изврши помирувањето. Ако сака дел од една третиниот дел да се пренесе, а остатокот да им се подари на наследниците или на други, ќе се откаже од ваџибната должност. Ова е грев. Поради оваа причина, не е валидно да се остави тестамент дека преносот треба да се прави со една третиниот дел, а со остатокот да се прават хатими на Куран и зикр. Освен ова, не е дозволено да се чита Куран за возврат на плаќање. Грев прави и тој што прима плаќање и тој што врши плаќање. Иако е кажано дека е дозволено да се учи Светиот Куран за возврат за плаќање, никој не рекол дека е дозволено да се чита.

Не е важечки умрениот, да остави тестамент за својот наследник за тој да ги наследи намази на умрениот за да ги надокнади пропуштените намази. Меѓутоа, ако некој изврши намаз или пости и ја донира наградата на некој мртов, тоа е валидно. Недозволиво е смртно болен човек да плати откупнина за сопствените намази.) Ова е крајот на преводот на Ибн Абидин.

Ахмед Тахтави „рахметуллахи алејх“ вели во својата фуснота на неговата книга **(Мерак-ил-фелах)** дека е наведено во хадис дека постовите што не се одржувале треба да се укинат со плаќање на нивниот откуп. Бидејќи намазот е поважен од постот, нашите научници едногласно изјавија дека намазот е како постот. Религиозен човек кој вели дека не е од важност откажување на намазот, значи самиот го открива сопственото незнаење. Со оваа изјава тој оди против консензусот на научниците.

Ако болниот човек не може да врши намаз дури и со гестикулации со главата додека лежи, тој не мора да прави тестамент за овие намази, дури и ако тие се помалку од пет пати на ден. Слично на тоа, ако некој што не може да пости додека е на пат или е болен, нема доволно време да остане и да биде доволно здрав за да ги надокнади постите, тој не прави тестамент. Исто така, се препорачуваат за тестамент милостината фитр, алиментацијата на неговата сопруга, неговите гревови додека е во ихрам на аџилак, аџилак и милостина на заветни приноси. Дозволено е, ако даде Господ, наследникот или кој било друг да донира за починатиот кој не направил тестамент. Застапникот на лицето кое го направило тестаментот за аџилак мора да оди од градот на починатиот или од место каде што е доволна една третина од имотот што го оставил; Оној што донира може да врши аџилак од каде сака. Не е валидно некој да пости или да врши намаз за умрениот, без разлика дали е платен или неплатен. Хадисот во врска со оваа работа е укинат. Преку милосрдието дадено како помирување, Аллах Теала му ги простува долговите на покојникот. Во книгата **(Енвар)** Шафии вели: (Не е ваџиб покојникот да плаќа откупнина за намазите што не ги извршил, а ако се плати, нема загуба). Маликиите и Шафиите прават пренос имитирајќи ги Ханефиите.

Ако износот на имотот што го оставил покојникот не е доволен за помирување, или ако износот на имотот што го оставил не е доволен или ако воопшто не направил тестамент, се врши пренос за покривање на сите долгови со мал имот што го подарил некое лице. Се дава на сиромав со намера да се протера. Откако сиромавиот ќе го прими, го подарува на застапникот или на некој друг. Мора да го фати, односно да го земе во рака. Тој вели дека ова е за бришење на долгот на починатиот и го дава на сиромав како донација. Преводот од фуснотата на Тахтави е завршен овде.]

ВО ОДНОС НА ПЕТОЧНИОТ НАМАЗ

А исто така, условите за петочниот намаз да биде прифатен се седум:

1- Местото каде што ќе се врши намазот треба да биде доволно, односно да биде доволно големо колку еден град.

2- Да се прочита хутбе (проповедта).

3- Да се прочита проповедта пред намазот.

4- Да биде водителот некој имам или лидерот на државата.

5- Да се изврши напладне.

6- Да се има доволно џемаат. Според Имам-и Азам и Имам-и Мухаммед, „рахиме-хуллаху теала“ значи да биде имамот полнолетен, разумен и машко, а освен него значи да има најмалку три мажи, а според имам Ебу Јусуф „рахиме-хуллаху теала“е да има најмалку две мажи освен имамот. Точното е тврдењата и од двете страни.

7- Секој е слободен да присуствува на намазот.

Во фетвата **(Хиндијје)** е наведено: (Фарз-и ајн (индивидуален фарз) е за мажи кои се слободни, здрави и не се на пат да го извршуваат петочниот намаз. Не е фарз за оние кои се на пат, за болните или за жените да го извршуваат петочниот намаз. Не е фарз за оние кои се плашат од силен дожд или од угнетувањето на државниот орган. Претпоставениот, командантот или работодавецот не ги спречува оние што се под негова команда да го извршуваат петочниот намаз. Тој може да ја одбие платата за толку време. Беше речено дека ако имамот кој е грешник, а го води петочниот намаз, тој што не може да го спречи тоа треба да го послуша и не треба да го напушти петочниот намаз поради оваа причина. Во другите намази треба да се оди во џамијата каде што намазот го води благочестив имам и не треба да се врши намаз зад грешен имам. Мекрух е секоја жена да оди во џамија за да изврши каков било намаз во џемаат.)

Ако некој му се придружи на имамот во рукуто од вториот рекаат од петочниот намаз, според имамот Мухаммед „рахимехуллаху теала“, тој го извршува пладневниот намаз. Според Имам-и Азам и Имам-и Ебу Јусуф „рахиме-хумаллаху теала“, дури и ако пристигне на тешеххуд (последна седечка положба), тој го извршува петочниот намаз. А ако некој доброволно врши намаз додека проповедникот го чита хутбето (проповедта), тој го врши намазот од два рекати и потоа не врши друг намаз. А ако е суннетот на петочниот намаз, дали тој дава селам лево десно вршејќи два рекати намаз или пак, ги завршува во четири рекати? Ова прашање е контроверзно. Тој ги врши основните четири рекати.

Има пет вацибиби петочниот намаз:

1- Да се остави сè зад себе за време на езанот.

2- Да се оди во џамија пешачејќи.

3- Неизвршување на доброволен намаз додека имамот го држи хутбето (проповедта).

4- Незборување световни зборови.

5- Да се молчи.

Постојат шест мустехабни работи за петочниот намаз:

1- Пријатен мирис,

2- Мисвак (растителна гранка која се користи за чистење на забите и орална хигиена),

3- Чиста облека,

4- Тебкир, [Тебкир значи рано одење во џамија за петочен намаз. Во времето на блаженството, асхабите „радијаллаху теала анхум еџмаин“ не се растерале по утринскиот намаз, туку се растерале по петочниот намаз. Првото нешто што беше напуштено од овој Уммет беше Суннетот на Тебкир.]

5- Да се земе гусл.

6- Да се рецитира Салават (споменување на Пратеникот).

Има пет дела кои се мекрух (несакани) во петокот:

1- Да се поздрави додека имамот проповедник ја држи проповедта.

2- Читање на Светиот Куран.

3- Да се каже **(Јерхамукеллах)** на оној што кива.

4- Јадење и пиење.

5- Извршување какво било дело што е мехрух. [Исто така, за проповедникот е мекрух да ја пролонгира проповедта.]

Откако ќе се рецитира првиот петочен езан (повик на намаз) од минарето, проповедникот го изведува првиот суннет намаз од петочниот намаз до минберот (говорницата). Потоа доаѓа на говорницата, кажува кратка молитва стоејќи кон киблата, се качува на говорницата, седи свртена кон џемаатот и го слуша вториот езан. Потоа почнува да ја држи проповедта стоејќи.

[Луѓето наречени вехабисти не се од Ехл-и суннетот. Тоа се без мезхеб. Овие се нарекуваат **(Вехабисти)** или **(Нецди)**. Вехабизмот го основале Британците. Тие го основаа преку еден одвратен, неук религиски човек од Нецд по име Мухаммед, син на Абдулвеххаб.

Тие во своите книги муслиманите кои не се вехабисти ги нарекуваат многубошци и неверници. Тие пишуваат дека е дозволено да се убијат и да им се земат жените, ќерките и имотот како плен. Со давање многу пари, тие собираат неуки, неконфесионални религиозни луѓе, ги претвораат во вехабисти и ги испраќаат во вехабистичките центри наречени **(Рабита-тул алем-ил-ислами)** кои ги отвориле во секоја земја. Тие ги шират своите списи, кои не се компатибилни со исламот, во сите исламски земји [нарекувајќи ги фетви на Светската унија на исламски научници]. Секоја година бесплатно им го делат на аџиите. Во едно од овие списи стои: (Фарз е за жените да го извршуваат петочниот намаз). Ги тераат жените и девојките да одат на петочен намаз. Мажите и жените вршат намаз заедно. Во една од нивните написи тие велат: (Петочните и празничните проповеди се читаат на јазикот што го разбира џемаатот). Тој вели: (Не треба да се чита арапски). Вистинските верски научници во исламските земји на ваквите фетви одговараат со аргументи. Еден од овие точни одговори се фетвите на сунитските научници во различни делови на Индија. На пример, муфтијата на Мадрас, научник, хибруннихрир вел-феххаме сахибут-такрир веттахрир мевлана Мухаммед Темим бин Мухаммед Мадраси „невверaллаху меркадеху“ вели:

Мекрух е да се прочита целата проповед на јазик различен од арапскиот или да се прочита на арапски и со нејзиниот превод. Ваџиб е да се прочита целата проповед на арапски. Зашто, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ секоја своја проповед ја рецитирал само на арапски. Во книгата **(Бахрур-раик)** при објаснувањето на бајрамските намази се вели: (Освен намазот терави и кусуф, доброволните намази не се извршуваат со џемаат. Бидејќи бајрамските намази секогаш се извршуваат со џемаат, се подразбира дека тие не се доброволни, туку ваџиб). Како што може да се види, се подразбира дека ибадетот што Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го извршувал непрекинато е ваџиб. Научникот Зебиди „рахимехуллаху теала“ во својот коментар на **(Ихја)** вели: (Ибадетот што непрекинато го вршел Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ е ваџиб. Тоа не значи дека е фарз.) Научникот муфтија Ебусууд Ефенди „рахиме хуллаху теала“ вели во својата книга **(Фетх-уллах-ил-муин)**: (Фактот дека Аллаховиот

Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ тоа постојано го правел покажува дека тоа е ваџиб.) [Ибн Абидин „рахимехуллаху теала“ вели во врска со суннетите на абдестот: (Ако некој ибадет што Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ го извршувал редовно и никогаш не бил испуштен се смета за црст суннет. Ако не се откаже од него, туку го негира оној што го напуштил, тоа станува ваџиб. Затоа што, негирањето би значело стандардно напуштање. Ова е причината зошто Ебусууд Ефенди рече дека она што тој продолжува да го прави без откажување станува ваџиб.) На крајот од мекрухите на намазот е наведено дека е цврст мекрух да се напуштат и двете без изговор.] Фактот дека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ секогаш ги читал проповедите само на арапски, покажува дека читањето на арапски е ваџиб. Поради оваа причина, цврст мекрух е да се читаат проповедите на јазик различен од арапскиот или да се читаат и арапски и неговиот превод. Затоа што во првото читањето арапски е напуштено. Во вториот случај, условот проповедта да биде само на арапски е напуштен. И во двата случаи, нешто што Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ секогаш го правел се напушта. Исто така, кажувањето на текбир на арапски при започнување на намазот и изговарањето (Аллаху Екбар) помеѓу се две посебни работи. Напуштањето на кој било од нив е цврст мекрух. Бидејќи Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: Бидејќи тој секогаш вели Аллаху Екбар, стана ваџиб да се каже ова и стана цврст мекрух да се напушти. Ибн Абидин „рахиме-хуллаху теала“ вели во својата книга **(Редд-ул-мухтар)**: (Мекрух е напуштање на ваџиб или суннет. Првото е цврст мекрух, второто е лесен мекрух.) Во **(Халеби-ји кебир)** исто така вели: (Напуштањето на суннетот е лесен мекрух. Напуштањето на ваџибот е цврст мекрух.) Во **(Фетава-ји Сираџијје)** е наведено дека (е дозволено читање проповед на персиски јазик). Со оглед на оваа изјава, дозволено е да се чита проповедта на јазик различен од арапскиот, невалидно е да се даде фетва дека тоа не е цврст или лесен мекрух. Зашто, изјавата на Сираџијје е (автентичен). Тоа не значи дека не е мекрух. Ибн Абидин „рахиме-хуллаху теала“ вели во својата книга **(Редд-ул мухтар):** (Да се каже дека е валидно не значи дека не е мекрух.) (Мухаммед Абдулхајј Лукневи „рахимехуллаху теала“ вели во својата книга

(Умдет-ур-риаје): (Не е неопходно проповедта да се чита на арапски. Изјавата „Дозволено е да се чита на персиски или на друг јазик“ укажува дека намазот е дозволен на овој начин. Со други зборови, за да важи петочниот намаз, условот да се чита проповедта е исполнет. Инаку, не значи дека проповедта е без никакво несакање. Зашто, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и сите асхаби „радијаллаху анхум“ секогаш ја читале проповедта само на арапски. Спротивставувањето на нив се смета за цврст мекрух. Табиините и табаи табиините „рахимехумулаху теала“, исто така, секогаш и секаде ја читаат проповедта само на арапски. Не само што не го прочитале на друг јазик освен на арапски, туку никој никогаш не ги прочитал арапски и преводот заедно. [Меѓутоа, никој од оние што ги слушаа нивните проповеди во Азија и Африка не знаеше арапски и не разбираше што беше кажано во проповедта. Иако беше неопходно да се даде преводот за да можат да го разберат и да го научат исламот на новите муслимани, тие не сметаа дека е дозволено да читаат на јазик различен од арапскиот во проповедите. Тие им го објаснија исламот надвор од проповедите. Им наредиле да учат арапски за да можат да ги разберат проповедите и добро да го научат исламот. И ние треба да се однесуваме како овие научници.]

(Бидах) е да се оди против нив и да се читаат проповедите на јазик различен од арапскиот. Тоа е цврст мекрух. Невалидно е првиот да се нарекува цврст, а вториот лесен. Зашто, лесен мекрух значи напуштање на суннетот. Бидејќи Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ секогаш ја предавал целата проповед само на арапски, ваџиб е целата проповед да се предава само на арапски. Како може да биде лесно напуштањето на овој ваџиб? Ваџиб е да се напушти она што е цврст мекрух. Мевлана Бахр-ул-улум „рахиме-хуллаху теаала“ вели во **(Еркан-ул ербеа),** (Ваџиб е да се напушти нешто што е цврст мекрух. Правењето на овој мекрух значи напуштање на ова дејство, што е ваџиб.)

Личноста која секогаш прави нешто што е цврст мекрух не е праведна. При започнувањето на ваџибните намази во **(Редд-ул-мухтар),** Ибн Абидин „рахимехуллаху теала“ го зел следниов стих од Ибн Нуџејм „рахимехуллаху теала“: (Да се направи цврт мекрух е мал грев. Но, со продолжувањето со правење помал грев ја отстранува правдата.) Правдата на проповедниците кои ги читаат и преводите на

проповедите е уништена и тие стануваат фасик (грешници). Цврст мекрух е да се извршува намаз зад нив. Во **(Нур-ул-Изах)** и **(Ибн Абидин)** се вели: (Ако роб, селанец или прељубно дете е неук, за нив е мекрух, грешник или еретик да биде имам, макар и да се учени. Грев е да ги поставите за имами). Научникот Ибрахим Халеби „рахимехуллаху теала“ вели во **(Халеби-ји Кебир)** (Тие што поставуваат грешник за имам, прават грев. Зашто, поставувањето на грешникот за имам е цврст мекрух.) **(Мерак-ил-фелах)** исто така вели: (Мекрух е грешниот човек да се постави за имам, макар и да е научник. Затоа што тој е опуштен во усогласувањето со исламот. Ваџиб е да се предаде ова. Да се назначи имам значи да се покаже почит кон него. Ако не е можно да се спречи да биде имам, тој треба да го извршува петочниот намаз и секој намаз во друга џамија.) Додека го објаснувал ова, Научникот Тахтави „рахимехуллаху теала“ рекол: (Тахрими мекрух е да се назначи грешникот за имам).

Не треба да има причина проповедникот да ја чита проповедта на друг јазик освен арапски. Грев е да се предизвика ова. Затоа што да се помогне некому да направи грев е исто така грев. Ибн Абидин „рахимехуллах“ вели во **(Редд-ул-Мухтар)**: (Намазот не може да се врши зад фасик (грешник) имам. Неопходно е да се бара имам кој не е грешник. Петочниот намаз не е ваков. Ако петочниот намаз се извршува во неколку џамии во градот, мекрух е петочниот намаз да се извршува зад грешен имам. Затоа што, можно е намазот да се изврши зад друг имам. (Ова е напишано и во **Фетх-ул-кадир**.) Поради оваа причина, не треба да се врши намаз зад имам кој исто така го чита преводот на јазик различен од арапскиот. Треба да се бара имамот кој ја чита проповедта само на арапски и да се изврши петочниот намаз зад него. За повеќе информации, прочитајте ја книгата **(„Еттахкикат-ус сенијје фи керахет-ил-хутбет-и би-гајрил“ арабијје ве кираетиха бил арабијјети маа терџеметиха би-гајр-ил арабијјети)**! Преводот на статијата од научникот Мухаммед Темими Мадраси заврши овде.

Горенаведениот текст е напишан на арапски јазик во Индија во хиџри 1349 [м. 1931] година, а бил одобрен и потпишан од тринаесет од најголемите индиски научници. Заедно со оваа историска фетва, арапските фетви на научниците од **(Диобанд), (Бакијат-ус-салихат), (Мадрас)** и **(Хајдар-абад)** во Индија, беа отпечатени во

Истанбул во хиџри 1396 [м. 1976] година. Илјадници светски познати длабоки научници и исламски шеици „рахиме-хумуллаху теала“ во Отоманската империја бараа решение за да се осигураат дека народот може да ги разбере проповедите. Тие не можеа да сметаат дека е дозволено да читаат турски преводи во проповедите и не можеа да дадат дозвола за тоа. За да им се објасни значењето на проповедта на џемаатот, петочните проповеди се одржуваа по намаз во секоја џамија, а проповедите на луѓето им се предаваа шестотини години на овој начин, со што се спречуваа да се оддалечат од исламот.]

Намазот Бајрам има девет **текбири**: Едниот е фарз. Едниот е суннет. Седум од нив се ваџиб: Воведниот текбир е фарз. Текбирот од првото руку е суннет. Зеваид текбирите се ваџиб. А текбирот на руку од вториот рекаат станува ваџиб со тоа што е блиску до ваџибниот намаз.

ВРШЕЊЕ НАМАЗ

Во **(Нимет-и ислам)** се вели: Фарз е за секој муслиман кој има здрав разум и е полнолетен да врши намаз пет пати на ден. Никој не може да врши намаз во име на друг. Едно лице може да ја подари наградата за намазите и другите ибадети што ги извршил на други [живи или мртви]. [На секој од нив ќе му биде дадена награда онолку колку што му е дадена наградата нему. Својата награда никогаш не се намалува.] Не е дозволено да се изврши намаз, а потоа да се донира нејзината награда на својот непријател, односно доверителот, за тој да му ги прости правата. Оној што верува дека намазот е фарз, но не го извршува поради мрзеливост без изговор, не станува неверник. Тој станува фасик (грешник). [Се известува дека тој ќе гори во пеколот седумдесет илјади години за еднен намаз.] Ќе биде затворен додека не почне да врши намаз. Кога детето ќе наполни седум години, му се заповеда да изврши намаз. Кога ќе наполни десет години, ако не го изврши намазот, го тепаат со рака. Повеќе од трипати не е дозволено да се удира. Не можете да удирате со стап. Удирањето со стап е дозволено само за лице кое извршило убиство, со одлука на судија. Мажот не може да ја тепа својата жена со стап. [Не е дозволено да се удира ниту едно живо суштество по главата, лицето, градите, предниот дел или стомакот.] Фарз е болниот да извршува намаз колку што може.

ИМАЊЕ ВАЖЕЧКИ ИЗГОВОР

Ако она што го раскинува абдестот постојано излегува од телото, тоа се нарекува **(изговор)**. Кога мокрењето, секрецијата, надуеноста, крвавењето од носот, крварењето од рани, испуштањето жолта течност и солзите поради болка и оток се континуирани, оваа личност и жената која крвари стануваат **(иматели на изговор).** Тие мора да ги прекинат со затворање, употреба на лекови или со извршување на намази додека се седи или со гест. [Човек кој боледува од уринарна инконтиненција, внесува количина растителен памук со големина на јачмен во својата уретра. Ако се користи вештачки памук, неговите влакна може да отидат до бубрезите и да предизвикаат воспаление. Кога уринирате, супозиторијата сама излегува. Ако има многу протекување на урината, вишокот на урина истекува низ фитилот и го прекинува абдестот. Истекувањето на урината не треба да ги извалка алиштата. За ова, на местото каде што излегува урината се завиткува крпа, а на алката на крпата се врзува врвка и се врзува. Јамката на слободниот крај на конецот се прикачува на гаќите со ченгелна игла. Ако има многу урина, може да се стави памук внатре во крпата. Ако јамката на крајот на конецот е тешко да се отстрани од иглата, на иглата се прицврстува жица за прицврстување и јамката се поминува низ неа. Алката може лесно да се извади од ова и крпата се мие три пати под чешмата. Лицето кое боледува од уринарна инконтиненција треба да чува три до пет парчиња ткаенина во својот џеб. За да се подготви врвка, еден агол од крпа со димензии (12x15) цм се свиткува и на него се врзува канап 50 цм. Кај постарите луѓе и кај некои болни, тестисот се собира и излегува крпата завиткана околу него. Таквите луѓе ставаат парче ткаенина со големина на марамче во мала најлонска кеса и го ставаат својот полов орган и тестисите во торбата. Ја врзува устата на торбата. Ако во крпата се акумулира повеќе од дирам урина, крпата се менува додека се зема абдест. Кога ќе заврши времето на намаз, се прекинува абдестот на лицето со изговор. Пред да истече времето, абдестот повторно му се прекинува поради друга причина освен причината што го предизвикала изговорот. На пример, ако некој земе абдест додека од едната ноздра му доаѓа крварење, а потоа крвта почне да тече и од другата ноздра, абдестот му се прекинува. Во ханефиските и шафиските мезхеби, за да има изговор,

она што го прекинува абдестот мора да тече непрекинато за време на намазот. Ако не тече во време доволно за да се изврши фарзниот дел од абдестот, тогаш нема оправдување. Кога некој има изговор, макар и капка крв да падне еднаш, во следните намазни времиња, неговото оправдување продолжува во тие моменти. Ако некое лице никогаш не дојде на намаз на време, имањето изговор завршува. Ако нечистотијата што го предизвикала изговорот се навлезе на облеката повеќе од еден дирхам, неопходно е да се измие загаденото место ако е можно да се спречи повторно да се контаминира. **(Ел-фикх-у алел-мезахиб-ил-ербеа)** се вели: (Постојат две мислења за болниот да има изговор според мезхебот на Малики: Според првото гледиште, она што го раскинува абдестот мора да продолжи повеќе од половина од времето на намазот и времето кога почнува и престанува не смее да биде јасно. Според второто мислење, дури и да не се исполнети двата услова од првото мислење, кога ќе започнат овие испуштања, болниот добива оправдување. Не го раскинува абдестот. Ако се знае времето кога престанува, се препорачува да се земе абдест кога ќе стои да врши намаз. Во Ханефите и Шафиите, болните и постарите лица кои не можат да имаат оправдување го имитираат второто мислење на мезхебот на Малики)]

По земањето гусл, ако човек се плаши да не се разболи или да му се влоши или да му се продолжи болеста, тој прави тејеммум. Овој страв е познат преку сопствените искуства или преку она што го кажува муслиман или праведен лекар. Се прифаќаат и зборовите на лекар за кој не се знае дека направил гревови или неморални дејствија. Ако ви е ладно и не можете да најдете засолниште, нешто за загревање вода или пари за капење во градот, оваа ситуација може да предизвикува болест. Во мезхебот на Ханефи со еден тејеммум може да се изврши онолку фарз намаз колку што се сака. Во мезхебите Шафии и Малики, тој повторно прави тејеммум за секој фарз.

Ако повеќе од половина од екстремитетот на абдестот е ранет, тој прави тејеммум. Ако раната е помалку од половина, тој го мие здравиот дел и ја брише раната. Бидејќи целото тело се смета како еден екстремитет во гусл, ако повеќе од половина од целото тело е ранета, се прави тејеммум. Ако ранетиот дел е помал од половина, го мие здравиот дел и ги брише раните. Ако бришењето на раната

предизвикува штета, тој го брише завојот. Ако тоа му наштети на ова, тој не го прави со бришење. Ако бришењето на главата за време на абдест или гусл предизвикува штета, не се брише главата. Човек кој има осакатена рака [егзема, рана] и не може да користи вода, прави тејеммум. Ги трие лицето и рацете на земја [варовничкиот, земјен, камениот sид]. Ако на човек му се отсечат рацете и стапалата, а лицето исто така му е рането, тој намазот го прави без абдест. Ако човек не може да најде со кого да земе абдест, тој прави тејеммум. Неговото дете, неговиот роб и секој што го има како работник се должни да помогнат. Тој бара помош и од другите. Но, тие не се должни да помогнат. Мажот и жената не се должни да земаат абдест еден за друг.

Ако тој што ставил завој [гипс, маст на памук или газа] поради крварење, на неа се закачила пијавица, му настанала рана, фурункул, му е скршена коска или е повреден и не може да ја измие таа област со ладна или топла вода или да ја избрише, ќе избрише повеќе од половина од неа еднаш со абдест или со гусл. Ако одврзувањето на завојот предизвика оштетување, здравите места одоздола нема да се мијат. Здравите делови на кожата видливи меѓу завоите се бришат. Не е неопходно да се завиткува завојот додека се зема абдест. Ако по бришењето се смени завојот и се обвиткува друг, бришењето на новиот не е потребно.

НАМАЗ ПРИ БОЛЕСТ

Во **(Нимет-и ислам)** се вели:

Болниот кој не може да стои или мисли дека стоењето ќе му ја продолжи болеста, треба да врши намаз седечки и малку да го свитка телото за руку. Потоа стои исправено и се поклонува на сеџда. Седнува колку што може. Дозволено е да клечи, да седи со скрстени нозе, да поседи, односно да седне на задникот и да прави круг со рацете околу колената. Главоболката, забоболката, болката во очите се сметаат за болести. Стравот да не биде виден од непријателот е исто така изговор. Ако тоа се прави стоечки, намазот треба да го изврши седечки оној кому му е прекинат абдестот. Човек кој може да стои потпирајќи се на нешто, врши намаз потпирајќи се на нешто. Оној што не може долго да стои, треба да го кажува воведниот текбир стоејќи, а кога ќе се појави болката да продолжи со седење.

Човек кој не може да се поклони да прави сеџда, рецитира стоејќи, а гестикулациите ги прави со седење на руку и сеџда. Кога седи и се поклонува малку се наведнува, а при сеџда повеќе се наведнува. Кој не може да го свитка телото, ја витка главата. Не е неопходно тој да се ниже на сеџда на ништо. Ако додека прави сеџда на нешто што е подигнато, се поклонува повеќе од оние што се поклонуваат, се смета дека намазот го извршил со гест. Неговиот намаз е валиден. Во тој случај, непотребно е да се крева што било со рака. Додека е можно да се седи потпрен, не е дозволено да гестикулирате додека лежите. Кога нашиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ видел болен како се нижда на перница поставена пред него, ја зел перницата и ја фрлил. Болниот постави табла пред него. Тој го фрли и тоа, па рече: **(Ако можеш, намазот извршувај го на земја** [т.е. со ставање на челото на земја]**! Ако не можете да го направите ова, тогаш правете гестови и свиткајте се повеќе за сеџда отколку за руку (положба на поклонување)**. Како што е соопштено во **(Бахр-ур-раик)**, сто и деведесет и првиот стих од поглавјето Ал-и Имран, се вели (оние кои се способни, намазот да го извршуваат стоечки. Оние кои не се во можност, намазот да го вршат седечки. Тие што сè уште повеќе не можат, намазот да го вршат лежејќи). Кога Имран бин Хусеин се разболел, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ му рече: **(Врши намаз стоејќи! Ако не можеш, врши го намазот сè додека седиш! Ако дури и не можеш да го направиш тоа, врши го намазот сè додека лежиш на страна или на грб!)**. [Како што се гледа, болниот кој не може да стои, намазот го врши седејќи. Кој не може да седи, намазот го извршува лежејќи. Човек кој не може никако да седне, намазот го извршува лежејќи. Не е дозволено за болниот кој може да седи на под или за лице кое патува во автобус или авион да врши намаз со виснати нозе од седиште или стол. Ако некој не може да врши намаз стоејќи кога оди во џемаатот, може да врши намаз стоејќи дома. Една од следните дваесет работи е изговор за да не се оди во џемаат: Дожд, интензивна топлина и студ, страв од непријатели кои ќе го нападнат нечиј живот или имот, страв да се биде сам на патот кога пријателите си отишле, кога времето е многу темно, стравот на кутриот должник да не биде фатен и затворен, да биде слеп, да биде парализиран да не може да оди, да му се ампутираат едната нога, да

биде болен, да биде инвалид, кал, да не може да оди, старец што не може да оди, страв од пропуштање на ретка лекција за фикх, страв од пропуштање омилен оброк, страв да се биде во движење на патување, негувателка на која нема на кого да го остави болниот, силен ветер ноќе, кога го стиска да оди во тоалет. Болниот кој се плаши дека болеста ќе му се влоши или продолжи, негувател кој ќе остане без грижа за својот болен и некој што има тешкотии да оди поради старост се сметаат за изговори за неприсуство на петочен намаз. Подобро е одењето пешки до и од џемаатот отколку одењето со возило. Не е дозволено намазот да се извршува со гестови додека седите на стол или седиште во џамијата. Обожувањето на начин кој не е наведен во исламот се смета за **(бидах)**. Во јуриспрудентните книги е напишано дека извршувањето на бидах е голем грев.]

Болниот кој не може да се сврти кон кибла, намазите ги извршува во полесна насока за него. Под главата на лицето што лежи на грб се става нешто и лицето му е свртено кон киблата. Подобро би било, ако ги исправи колената. Дозволено е човек кој не може да направи гест со главата да го пропушти намазот. Човек кој е болен во периодот на намазот треба да продолжи да врши намаз колку што може. Ако болниот врши намаз седејќи на земја и е добро, може да продолжи да врши намаз стоејќи. Оној чиј ум и свест ги нема, нема да врши намаз. Ако се чувствува добро пред да поминат пет намази, тој ги надокнадува петте намази. Ако поминале шест намази, тој не надокнадува ниту еден пропуштен намаз.

Фарз е брзо да се надокнади пропуштениот намаз, макар и со гест. Ако некој умре пред да има време да ги изврши пропуштените намази, не е ваџиб да се бара да се плати откупнина од имотот што го оставил за пропуштените намази. Ако е доволно здрав за да ги надокнади пропуштените денови, тестаментот станува ваџиб. Речено е дека ако не направи тестамент, дозволено е неговиот застапник или дури и туѓинец да регулира со неговиот имот. Написот со наслов **(Нимет-и ислам)** е завршен.

И во светиот хадис е наведено: **(Сиромаштијата на човекот му доаѓа од дваесет и четири работи:**

1- Уринирање стоејќи без потреба.

2- Јадење храна додека е во состојба на нечистотија.

3- Газење парче леб со презир.

4- Фрлање на лушпи од кромид и лук во оган.

5- Одење пред постарите.

6- Повикување на таткото и мајката со нивните имиња.

7- Чистење заби со стапчиња од дрво и метла.

8- Миење раце со кал.

9- Седење на прагот.

10- Земање абдест на местото каде што се уринира.

11- Ставање храна во сад или тенџере без да се измие.

12- Шиење облека додека е облечена.

13- Јадење кромид кога сте гладни.

14- Бришење на лицето со здолниште.

15- Оставање пајаци во своја куќа.

16- Набрзина напуштање на џамијата по извршувањето на утринскиот намаз.

17- Рано одење на пазар и доцна враќање.

18- Купување леб од сиромав.

19- Клнење на својот татко и мајка.

20- Спиење гол.

21- Оставање сад непокриен.

22- Дување на свеќата од чиракот.

23- Правење сè без да се каже Бисмиллах.

24- Облекување на панталоните на нозе.)

Ако некој го рецитира поглавјето ел-Кевсер **(Инна атајна)** кога оди на спиење, а потоа рече: (О Господаре мој! Разбуди ме за утринскиот намаз на време), по Аллахова волја, тој човек ќе се разбуди за утринскиот намаз на време.

ВАЖНОСТА НА НАМАЗОТ

Во книгата **(Ешиат-ул-лемеат)**, има различни хадиси кои информираат за важноста на намазот. Оваа книга е персиски коментар на хадисската книга **(Мишкат-ул Месабих)**. Ја напишал Абдулхак бин Сејфуддин Дехлеви,

еден од големите исламски научници во Индија. Деветтото издание е отпечатено во градот Лукнов во хиџри 1384 [м. 1964] година. Се состои од четири тома. Книгата **(Месабих)** е напишана од Мухјиссунне Хусејн Бегави „рахиме-хуллаху теала“. Мухаммед Велијјуддин „рахимехуллаху теала“ го објаснил и го нарекол **(Мишкат-ул-Месабих)**. Абдулхак-и Далави починал во Делхи во хиџри 1052 [м. 1642] година.

На арапски, намазот се нарекува **(Салат)**. Намазот всушност значи молитва, милост и барање прошка. Бидејќи сите три од овие значења се присутни во намазот, намазот се нарекува салат.

1 - Пренесува Ебу Хурејре „радијаллаху анх“. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Петте дневни намази и петочниот намаз се прочитувачи на гревовите направени до од петок до следниот петок, а постот на Рамазан е прочистувач на гревовите направени од месец Рамазан до следниот Рамазан. Тие предизвикуваат да им бидах простени помалите гревови на оние кои се воздржуваат од големите гревови.)** Ги елиминираат помалите гревови направени во меѓувреме, оние кои не вклучуваат никакво кршење на туѓите права. Тие предизвикуваат маките на оние чии помали гревови се простени да бидат олеснети поради нивните големи гревови. За да се простат големите гревови, потребно е и покајание. Ако тој нема некои поголеми гревови, тие ќе предизвикаат да му се зголеми својот степен по вредност. Овој хадис е напишан во **(Муслим)**. Петочните намази се причина да се простат оние кои се неисправни во извршувањето на петте дневни намази. Ако и петочните намази се неисправни, причина ќе бидат рамазанските постови.

2 - Повторно, пренесува Ебу Хурејре „радијаллаху анх“. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако некој што има проточна вода пред вратата се мие во оваа вода пет пати на ден, дали ќе остане нечистотија на неговото тело?)** Чесните асхаби одговорија велејќи: (Не, нема да остане нечистотија, о Аллахов Пратеник). Тој рече: **(Истото важи и за петте дневни намази. Аллах Теала ги брише малите гревови на оние кои вршат намаз пет пати на ден).** Овој хадис е напишан во **(Бухари)** и **(Муслим)**.

3 - Абдуллах ибни Месуд „радијаллаху анх“ вели, некој бакнал туѓа жена. Односно, еден од Енсарите продавал урми. Една жена дојде да

купи урми. Неговите животински чувства кон жената биле активирани. Тој рече: „Дома има подобри. Дојди, да ти дадам малку од тоа“. Кога дошол дома, ја прегрнал и бакнал жената. Жена рекла, (Што правиш? Плаши се од Аллах!). И тој се покаја. Тој дојде кај Аллаховиот Пратеник и му кажа што направил. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ не одговори на ова. Тој чекаше објава од Семоќниот Аллах. Потоа, овој човек го изврши намазот. Семоќниот Аллах го испрати сто и петнаесеттиот стих од поглавје ел-Худ. Значењето на овој стих е следново: **(Извршувај намаз на двата краја од денот и кога ќе зајде сонцето! Добрите дела секако ги уништуваат лошите дела).** Двете страни на денот значат претпладне и попладне. Односно, утринскиот, пладневниот и попладневниот намаз. Ноќните намази кои се поблиску до дневните се вечерните и ноќните намази. Во овој стих се наведува дека вршењето намаз пет пати на ден предизвикува простување на гревовите. Оваа личност рече: о Аллахов Пратеник! Дали е ова добра вест само за мене? Или тоа е за целиот уммет?. Па Тој рече **(Тоа е за целиот мој уммет)**. Овој хадис е напишан и во двата сахиха.

4 - Енес бин Малик „радијаллаху анх“ вели: Едно лице дојде кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и рече: «Направив грев што заслужува казна, дајте ми казна!». Аллаховиот Пратеник не го прашал каков грев направил. Па дојде време за намаз. Го извршивме заедно. Кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го завршил намазот, овој човек станал и рече: (О Пратеник на Аллах „саллаллаху алејхи ве селлем“, направив грев кој заслужува казна. Дај ми ја казната што е наредена во Аллаховата книга!). Тој праша: **(Не ли вршеше намаз со нас?)** Тој рече „да, вршев“. Тој рече: **(Не биди тажен, Аллах теала ти го прости гревот!)**. Овој хадис е напишан во две главни книги. Овој човек мислел дека направил голем грев за кој заслужува казна. Простувањето на гревот при извршување на намазот покажува дека тоа е помал грев. Или, покрај очекувањето казна според Куранот, а всушност му следуваше **(Тазир -** казна според судија) бидејќи гревот беше мал. Тоа што не рече (спроведи ја казната според Куранот!) и во неговото второ прашање покажува дека тоа е така.

5 - Абдуллах ибн Месуд „радијаллаху анх“ вели: Го прашав Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ кое дело Аллах го сака најмногу: **(Намазот извршен навреме)** рече тој. Во некои

хадиси е наведено, **(Тој многу го сака намазот што се извршува во раното време)**. После тоа го прашав која најмногу му се допаѓа. Ни рече **(Правење добро на нашите родители**). После тоа го прашав која најмногу му се допаѓа. Тој ни рече **(правење џихад (да се бориме) по Аллаховиот пат)**. Овој хадис е напишан и во две сахих книги. Во друг хадис е наведено: **(Најдоброто дело е да им се дава храна на другите)**. Во друга, **(Тоа е да се шири селамот (поздравот).)** Во друг хадис се вели: **(Тоа е да се клања намаз ноќта додека сите спијат)**. Во друг хадис, **(Највредното дело е тоа што никој не е повреден од твоите раце или јазик.)** Во еден хадис е наведено: **(Највредното дело е џихадот)**. Во еден хадис, **(Највредното дело е искрено извршен аџилак.)** Со други зборови, се вели дека тоа е аџилак извршен без да се направат гревови. Има и хадиси како што се **(Тоа е да се сеќаваме на Аллах теала) и (извршување добри дела во континуираност)**. Беа дадени различни одговори според околностите на оние што го поставуваа прашањето. Или, даден е одговор соодветен на времето. На пример, во почетокот на исламот, најдоблесно и највредно дело беше џихадот (вложување труд во Аллаховиот пат). [Во наше време, најдоблесните дела е да се одговори на неверниците и оние без мезхеб и да се шири верувањето на Ехл-и суннет, преку пишување и публикации. Оние кои им помагаат на оние кои прават таков џихад со пари, имот или со нивните тела ќе учествуваат во наградите што ги заработуваат. Куранските стихови и хадисите покажуваат дека намазот е повредна од зекат и милостина. Меѓутоа, да му се даде нешто на некој што умира и да го спаси од смрт е повредно од намазот.]

6 - Џабир бин Абдуллах пренесува: Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Границата помеѓу човекот и неверувањето е напуштањето на намазот.)** Затоа што намазот е превезот што ги штити луѓето од паѓање во неверување. Кога оваа завеса е подигната, слугата се лизга во неверување. Овој хадис е напишан во **(Муслим).** Овој хадис покажува дека напуштањето на намазот е многу лошо. Многумина од асхабите рекоа дека секој што го напушта намазот без изговор, станува неверник. Во мезхебите Шафии и Малики, дури и да не стане неверник, ваџиб е да биде убиен. Во мезхебот на Ханефи, тој е затворен и тепан додека не изврши намаз.

7 - Убаде бин Самит „радијаллаху анх“ пренесува. Аллаховиот

Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Аллаху Теала ни нареди да вршиме намаз пет пати на ден. Ако некој правилно зема абдест, ги врши намазите на време и целосно ги извршува руку и во духовна мир, Аллах Теала ветил дека ќе му прости. Тој не даде ветување за оние кои не го прават тоа. Ако сака, му простува или ако сака, го казнува).** Овој хадис го пренесоа имамот Ахмед, Ебу Девуд и Несаи. Како што се гледа, потребно е да се внимава на условите на намазот, неговиот руку и сеџда. Семоќниот Аллах не се враќа на својот збор. Тој сигурно ќе им прости на оние кои ги вршат намазите правилно.

8 - Извести Ебу Емаме-и Бахили „радијаллаху анх“. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Намазот извршувајте го пет пати на ден! Постете еден месец! Платете го зекатот од своето богатство! Почитувајте ги претпоставените. Влезете во рајот на Господарот свој.)** Како што се гледа, муслиман кој врши намаз пет пати на ден, пости во месец Рамазан, плаќа зекат на својот имот и ги почитува наредбите на владетелите, кои се Аллахови застапници на земјата, во согласност со исламот, ќе оди во рајот. Имамот Ахмед и Тирмизи го објавија овој хадис.

9 - Бурејдех-и Еслеми, еден од познатите другари на Пратеникот „радијаллаху анх“, пренесува: Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Заветот меѓу вас и нас е намазот. Оној што го напушта намазот, станува неверник.)** Како што може да се види, се подразбира дека тој што врши намаз е муслиман. Неверник станува оној кој не и дава важност на намазот и не го извршува затоа што не го прифаќа како негова примарна должност. Овој хадис го пренесоа имамот Ахмед, Тирмизи, Несаи и Ибн Маџе.

10 - Ебу Зер-и Гифари „радијаллаху теала анх“ рече: Еден есенски ден излеговме со Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“. Лисјата паѓаа. Искршил две гранки од дрво. Листовите веднаш им паднаа. Тој рече: **(О Ебу Зер! Кога муслиманот врши намаз заради Аллах, неговите гревови паѓаат исто како што паѓаат лисјата од овие гранки).** Имамот Ахмед го објави овој хадис.

11 - Известува Зејд бин Халид Џухеми. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Кога муслиманот врши намаз**

два рекати правилно и со смирение, неговите минати гревови се простуваат.) Односно, ќе му бидах простени сите помали гревови. Имамот Ахмед „рахиме-хуллаху теала“ го пренесе овој свет хадис.

12 - Абдулах бин Амр ибни Ас „радијаллаху теала анхума“ пренесува. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол**: (Ако некој го изврши намазот, овој намаз ќе биде светлина и доказ на Судниот ден и ќе го избави од пеколот. Ако некој не ги зачува своите намази, нема да има светлина или доказ и нема да најде спас. Тој ќе остане заедно со Карун, фараонот, Хаман и Убеј бин Халеф.)** Се гледа дека, ако некој го извршува намазот во согласност со неговите фарзи, ваџиби, суннети и правила, овој намаз ќе го остава да биде во светлина на Судниот ден. Ако не продолжи вака да врши намаз, на Судниот ден ќе биде меѓу споменатите неверници. Односно, тој ќе претрпи тешки маки во пеколот. Убеј бин Халеф бил еден од бунтовните мекански неверници. За време на битката кај Ухуд, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го испратил во пеколот со својата благословена рака. Овој хадис го пренесоа имамот Ахмед, Бејхеки и Дарими.

13 – Абдуллах бин Шакик „рахиме-хуллаху теала“, еден од големите табиини, вели: (Асхабите „радијаллаху анхум“ на Пратеникот рекоа дека меѓу ибадетите, само напуштањето на намазот ќе се смета за неверување.) Тирмизи го објави ова. Абдулах бин Шакик раскажал хадиси од Омер, Али, Осман и Ајше „радијаллаху анхум“. Се упокои во сто и осмата година од хиџри.

14 - Ебуддерда „радијаллаху анх“ вели: Мојот сакан ми рече: **(Дури и да ве растргнат и изгорат во оган, не му придружувајте на Аллах ништо! Не ги напуштајте фарзните намази! Лицето кое свесно ги напушта фарзните намази престанува да биде муслиман. Не пијте вино! Виното е клучот за секое зло.)** Како што може да се види, оној што ги игнорира фарзните намази и ги напушта, станува неверник. Дури и ако тој што го напуштил од мрзеливост, иако не станува неверник, но сепак тоа е голем грев. Не е грев да не се изврши намаз со едно од петте изговори наведени во исламот. Виното и сите алкохолни пијалоци го одземаат умот. Човек без памет може да направи секакво зло.

15 - Али „радијаллаху анх“ ја дава веста. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(О Али! Не одложувај да правиш три работи: Кога ќе дојде време, намазот изврши го веднаш! Кога ќе се**

подготви погребот, извршете го вашиот погребен намаз веднаш! Кога ќе најдете соодветна девојка, веднаш венчајте ја!) Тирмизи „рахиме хуллаху теала“ го пренесе овој хадис. За да не се одложи погребниот намаз, треба да се изврши дури и во сите три времиња кои се мекрух.

[Како што се гледа, неопходно е да се даде жената или девојката на нејзиниот куфв, односно на нејзината рамноправна. Да се биде куфв не значи да се биде богат или да се има висока плата. Да се биде куфв значи дека човекот мора да биде побожен муслиман, да има верување во Ехл-и суннет, да врши намаз, да не пие алкохол, односно да се придржува кон исламот и да има работа што ќе му заработи за живот. Оние кои само сакаат нивните мажи да бидат богати и да поседуваат стан, ги влечат своите ќерки во катастрофа и ги фрлаат во пеколот. Девојката исто така треба да ги извршува своите намази, да не излегува со непокриена глава или раце и да не е сама дури и со своите махремски роднини.]

16 - Абдулах ибн Омер „радијаллаху анхума“ објави. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Аллаху Теала е задоволен со оние кои ги извршуваат своите намази веднаш штом ќе им дојде времето. Тој исто така им простува на оние кои ги извршуваат своите намази на крајот од времето.)** Тирмизи „рахиме-хуллаху теала“ го пренесе овој хадис.

Во шафискиот и ханбелискиот мезхеб, подобро е секој намаз да се извршува на почетокот на своето време. Блиску до ова е и мезхебот на Малики. Меѓутоа, при многу топло време, подобро е да го одложи тој што сам го извршува пладневниот намаз. Во ханефискиот мезхеб подобро е да се одложи утринскиот и ноќниот намаз и да се изврши пладневниот намаз, кога времето ќе се залади на топло време. [Меѓутоа, подобро и повнимателно е да се изврши пладневниот намаз пред да започне попладневниот намаз, според Имам-и Азам, а попладневните и ноќните намази да се извршуваат, кога ќе почнат нивните времиња, според Имам-и Азам. Оние кои се побожни се претпазливи во сè што прават.]

17 - Умм-и Ферве „радијаллаху анха“ ја дава веста. Пратеникот на Аллах „саллаллаху алејхи ве селлем“ беше прашан кое дело е најдобро. Тој рече: **(Најдоброто дело е намазот што се извршува рано во своето време).** Имамот Ахмед, Тирмизи и Ебу Давуд „рахиме-хумуллаху теала“ го пренесоа овој свет хадис. Намазот е најсупериорниот облик на обожување. Супериорно е да се изврши веднаш штом ќе му дојде времето.

18 - Ајше „радијаллаху анха“ вели: (Не сум го видел Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ да го извршува намазот во последно време двапати.)

19 - Умм-и Хабибе „радијаллаху анха“ ја дава веста. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако муслиманскиот слуга секој ден врши намаз дванаесет рекати тетавву (доброволен) намаз, покрај фарзните намази, Семоќниот Аллах ќе му изгради замок во Рајот.)** Овој хадис е напишан во (Муслим). Се гледа дека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ ги нарекува суннетните намази кои се извршуваат заедно со петте фарзните намази секој ден како тетавву, односно доброволни намази.

20 - Абдуллах бин Шакик „рахиме-хуллаху теала“, еден од големите табиини, вели: Ја прашав хазрети Ајше „радијаллаху анха“ за тетавву намазите, односно доброволните намази на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“, па рекол: (Пред фарзот на пладневниот намаз клањал четири рекати, а уште два рекати после фарзот, два рекати по фарзовите на вечерните и ноќните намази и два рекати пред фарзот на утринскиот намаз). Оваа вест ја пренесоа Муслим и Ебу Давуд „рахиме-хумаллаху теала).

21 - Ајше „радијаллаху анха„ рече: (Најчестото доброволно обожување на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ беше суннетот на утринскиот намаз.) Оваа вест е напишана на **(Бухари)** и **(Муслим)**. Ајше „радијаллаху анха“ ги нарекува суннетните намази, кои се извршуваат во петте дневни намази како доброволни намази.

[Големиот исламски научник, најсилниот заштитник на Ехл-и суннетот против девијантните и безмезхебните, големиот борец кој ја ширел религијата избрана од Аллах и ги уништил ересите, Имам-и Раббани, муџеддид-и елф-и сани Ахмад бин Абдул-ехад Фаруки Серхенди „рахметуллахи алејх“, во дваесет и деветтото писмо од првиот том на неговата книга **(Мектубат),** чие слично не е напишано во исламската религија, го наведува следното:

Делата кои Семоќниот Аллах ги одобрува се фарзните и доброволните дела. Доброволните дела немаат никаква вредност во однос на фарзните. Изведувањето на еден фарз навреме е повредно од доброволните намази непрекинато илјада години. Сите видови на доброволни дела, како што

се намаз, зекат, постот, умра, аџилак, зикр и мислење, се вака. Дури и при извршување на фарз намаз, извршувањето на еден од неговите суннети и еден од неговите правила е многу повредно од извршувањето на другите нафиле (доброволни) намази. Емирот (наредникот) на верниците, Омер-ул-Фарук „радијаллаху анх“, еден ден, кога го водеше утринскиот намаз и не можеше да види еден одреден верник во џемаатот, па ја праша причината. Рекоа дека тој секоја ноќ вршел доброволни намази. Рекоа дека можеби заспал и не може да дојде во џемаатот. Тој рекол: (Подобро ќе беше да спиеше цела ноќ и да го извршуваше утринскиот намаз со џемаат). Се гледа дека при вршење на фарз, извршувањето на еден од правилата и избегнувањето на еден од мекрухите е многу повредно од зикр, мислење и медитација. Да, ако тие се прават заедно со почитување на тие правила и избегнување на мекрухите, сигурно ќе бидат многу корисни. Но, без нив, тие немаат никаква корист. Исто така, давање една лира како зекат е подобро од давање илјадници лири како доброволна милостина. Да се почитуваат добрите правила, кога се дава тој динар, на пример, да се даде на близок роднина, е многу подобро од таа доброволна милостина. [Од тука се подразбира дека оние кои сакаат да го вршат ноќниот намаз, мора прво да го извршат пропуштениот намаз. Заповедите **(Фарз)** и забраните **(Харам)** на Аллаху Теала, заповедите **(Суннет)** и забраните **(Мекрух)** на нашиот Пратеник, сите овие се нарекуваат **(Ахкам-и Исламијје - Исламски правила)**. Фарз е да се има добар морал и да се прави добро на луѓето. Оној кој не верува или сака ниту една одредба од правилата на исламот, станува **(кафир-неверник)** или **(муртед-отпадник)**. Човек кој верува во сите нив се нарекува **(муслиман-верник)**. Муслиманот кој од мрзеливост не ги почитува правилата на исламот се нарекува **(фасик-грешник)**. Грешникот кој не се придржува на фарзот или харамот како дело, ќе оди во пеколот. Ниту едно од неговите дела и суннети нема да бидат прифатени и нема да се доделува награда. Ако човек не даде ни една лира зекат, нема да му биде прифатено ниту една добротворно дело и добро дело што ги прави со давање милиони. Не се доделува награда за џамиите, училиштата, болниците што ги изградил, ниту за помошта што ја дал на добротворни организации. Намазот теравих на оној кој не го извршува ноќниот намаз нема да му биде прифатен. Ибадетите кои се извршуваат освен фарзот и ваџибот се нарекуваат **(Нафиле)**. Суннетите се доброволни ибадети. Според оваа дефиниција, се смета дека лицето

кое ги извршува пропуштените намази се смета дека ги извршил и суннетните намази. Наградата за извршување на еден фарз или избегнување на еден харам е повеќе од наградата за милиони доброволни ибадети. Тој што не извршува фарзна должност или прави харам, ќе изгори во пеколот. Неговите надредени богослужби не можат да го спасат од пеколот. Промените направени во богослужбата се нарекуваат **(Бидах)**. Харам е да се прави бидах додека се извршува ибадет и предизвикува поништување на ибадетот. [Видете на страница 245!] Во хадисот беше наведено: **(Ниту едно од ибадетите на оној што прави бидах нема да биде прифатено)**. Не треба да се врши намаз зад грешник, како што е личност чија жена или ќерка не носат хиџаб, или личност со бидах, како што е личноста која користи звучници за време на богослужбата, и не треба да ги слуша нивните проповеди или лажни говори за религијата и не треба да ги чита нивните книги. Човек треба да покажува насмеано лице и слатки зборови и на пријателите и на непријателите и не треба да се расправа со никого. Во хадисот беше наведено: **(Не треба да се одговара на будала)**. Обожувањето ја зголемува чистотата на срцето. Гревовите го затемнуваат срцето и тоа не може да прими благослови. За секој муслиман е фарз да ги научи условите на верата и фарзните и харамните дела. Незнаењето не е изговор. Со други зборови, тоа е како да се знае, но да не се верува.] Книгата **(Мектубат)** е на персиски јазик. Преводот ѝ завршува овде. Хазрети Имам-и Раббани, почина во градот Сирхинд, во Индија, во хиџри 1034 [м. 1624] година.

Од она што е напишано погоре се разбира дека суннетните намази од петте дневни намази се исто така доброволни намази. Бидејќи овие намази се извршуваат заедно со фарзните намази и ги надоместуваат недостатоците во фарзните намази, тие се супериорни во однос на другите доброволни намази. Муслиманот кој не извршува фарзни намаиз навреме без изговор, иако ги цени намазите и ги смета за своја примарна должност, се смета дека прави голем грев. Тој ќе биде сместен заедно со фараоните и Хаман во пеколот. Доброволните намази, односно суннетните намази не можат да го спасат човекот од овој голем грев, од ова тешко мачење. Поради оваа причина, фарз е да се надокнадат фарзните намази кои се пропуштени. Исто така, голем грев е да се одложат нивните пропуштени намази. Неопходно е да се стави крај на овие гревови кои се зголемуваат и се множат.

Бидејќи е фарз да се извршуваат пропуштените намази, наградата за тоа е илјадници пати поголема од наградата за извршување на суннетен намаз. Според тоа, и бидејќи е дозволено да се напуштат суннетните намази со изговор, секој муслиман треба да ги извршува пропуштените фарзни намази, што ги пропуштил без изговор наместо суннетните намази од четирите дневни намази. Бидејќи има научници кои велат дека суннетот на утринскиот намаз е ваџиб, не треба да се прави намаз на надокнадување наместо суннет на утринскиот намаз. Така, со тоа што секогаш ги извршува своите пропуштени намази, треба што поскоро да се спаси од големиот грев. По завршувањето на пропуштените намази, треба да се продолжи да се извршуваат суннетните намази од петте дневни намази. Зашто, настојувањето да не се извршува суннетен намаз без изговор е помал грев. Тој што не му дава важност на суннетот станува неверник.

Иако е фарз набрзина да се надокнади пропуштениот намаз поради изговор, ханефиските научници рекле дека бидејќи не е грев да се пропушти намаз поради изговор, дозволено е да се одложи нивното надокнадување до времето кога некој ќе може да ги изврши суннетните намази. Меѓутоа, овие зборови не значат дека е дозволено да се надокнадат намазите кои се пропуштени без изговор. Понатаму, да се каже дека е дозволено не значи дека е ваџиб или добро. Има многу работи за кои се вели дека се дозволени, но се прогласени за мекрух. На пример, дозволено е да се дава **милостина (на фитр)** на немуслимани, но тоа е мекрух.]

Извршиго намазот, не се осмелувај да го правиш харамот,
Немој да мислиш дека ќе живеам долго, овој свет ќе трае вечно!
Држи се до петте намази за време на твојата младост!
Што ќе сееш, тоа ќе жнееш во рајската градина.

Двајца не се секаваат на смртта,
некој прави харам, а некој не врши намаз!
Еден ден овие раце повеќе нема да се држат,
Јазиците кои не велат Аллах не можат да зборуваат!

ДАВАЊЕ ЗЕКАТ

А доказ за зекатот дека е фарз е четириесет и третиот и сто и десеттиот стих од поглавјето ел-Бекара.

И не е дозволено да се дава зекат на следните дванаесет луѓе:

За лудакот, за покровот на мртвите, за неверникот, за богатиот, за неговото семејство и роднините, за неговата жена, за неговиот роб, за неговиот ослободен роб [роб кој ќе биде ослободен со плаќање одредена сума пари на својот господар.], на неговиот доживотен роб [роб кој ќе биде ослободен кога неговиот господар ќе умре], а за тоа дали жената треба да му дава зекат на својот маж, има различни мислења, а правилното нешто што треба да се направи е да не го дава.

А и ако некој мисли дека е туѓинец, а детето му испадне дека е муслиман, а тој испадне неверник, не му се дава зекат; но доколку е дадено несвесно, правилно е да не се враќа назад.

Потребно е да се даде зекат на осум лица:

1- На оние кои се сиромашни според религиозна терминологија,

2- На сиромашните според пресметка дека за оние кои немаат услов да жртвуваат еден курбан,

3- На муслиманот кој е во долгови,

4. На лицето кое е одговорно за наплата на зекат и ушр (во висина на неговата плата),

5- На оној кој е богат во родниот град, но сиромашен е онаму каде што е тој момент.

6- На оние кои имаат потреба на патот на џихад и аџилак,

7- Роб кој треба да плати одредена сума пари на својот господар за да биде ослободен,

8- На неверниците наречени Муалафа-и Кулуб (добронамерни неверници), кои сега не постојат.

Оној што има повеќе од средствата за алиментација, но помалку од нисабот на курбанот се нарекува **(сиромашен)**. Секој државен службеник кој има тешкотии во управувањето со домаќинството, без разлика на неговата плата, може да добие зекат, а не е ваџиб да прави курбан или да дава фитра. Човек кој учи и поучува религиозни знаења може да добие зекат дури и ако има услови доволни за егзистенција со

трајност за четириесет години. Парите од зекат не можат да се користат за изградба на џамија, џихад или одење на аџилак. За мртвите не може да се земе плаштеница. Не им се дава на малите деца на богатите, на нивните мајки, татковци, деца или сопруги. Поисплатливо е да се даде на браќа и сестри, снаи, зетови, свекрви, свекори, тетки, чичковци и тетки по мајка. На сиромашните им се дава помалку од нисабот. Меѓутоа, ако има семејство и деца, може да дава колку сака без секое од нив да спаѓа во нисабниот износ. Не се дава на некој што го троши своето богатство или го користи за харамни цели. Бидејќи сега достоинствените не можеле да ги добијат своите права од пленот, тој им се дава и на нив.

За да биде фарз зекатот има шест услови:

1- Да се биде муслиман,

2- Да се биде зрел возрасен,

3- Да се биде паметен,

4- Да се биде слободен,

5- Да се располага со халал имот за закат во износ според (зекатниот нисаб),

6- Да се располага со имот, што вредносно е повеќе од потребите и долговите.

[Откако зекатот стана фарз и ако муслиманот не го даде на сиромашните или има други долгови, тогаш правењето добри дела или давањето милостина нема да донесе награда, тоа ќе биде грев. Фарз е да се плати зекат за ова и да се отплати долгот. Во **(Хадика)** на том 2, страница 635 и **(Берика)** страница 1369 е наведено дека не е дозволено да се дава [зекат и] милостина на луѓето кои ги трошат своите пари на харам места или кои се расипнички. Зашто, харам е да се помага она што е харам.]

Не треба да му остане никаква корист на давателот. Ако мажот и жената си дадат зекат меѓусебно, ползата на давателот не се прекинува целосно. Како и со секој чин на ибадет, неопходно е да се има намера во давање на зекат. Имотот на зекат мора да биде повеќе од долгот и **(суштинската потреба)**, а овој вишок имот мора да биде **(нисабниот износ)**. Нисабот на златото е 20 мискали [96 грама, 13,3 златни лири]. Нисабот на среброто е 200 дирхами [672 грама]. За да биде фарз

плаќањето на зекат, имотот за зекат мора да биде во владение на лицето по една хиџри година од датумот на достигнување на износот по нисаб. Според имамот Мухаммед, мекрух е да се направи трика на измама за да се спречи зекатот да стане фарз, дури и ако годината не е целосна. За Имамот Ебу Јусуф не е мекрух. Зашто, кога е фарз, непослушувањето е грев. Тој рече дека избегнувањето на гревот е **(Таат-чин на послушност)**. Фетвата се заснова на мислењето на имамот Мухаммед.

(Зекатниот имот) значи зголемување и умножување на имотот. Ова е од четири типа: Станува збор за четириножни, мешани машки и женски или само женски **(саиме)** животни кои пасат на ливадите повеќе од половина од годината, стоки купени за трговија, златни и сребрени предмети и прехранбени производи извадени од почвата. Не е фарз за оние кои имаат само машки животни, мазги или магарињa на ливадата да го платат зекатот. Младенчињата од камили, крави и овци се вклучени во пресметката на зекат кога се со своите возрасни. Дозволено е да се даде вредноста на овие наместо стоката што треба да се даде како зекат, ушр, откупнина или фитр садака (милосрдие). Не е дозволено кај Шафиите. Ако имотот се уништи откако зекатот ќе стане фарз, тој станува неважечки. Ако сопственикот умре, тоа не станува неважечко.

Се нарекува зекат кога разумен и зрел муслиман дава одредена сума од својот имот, кој е негов целосен имот и е дојден преку халал начин на заработка, на една или повеќе од осумте класи муслимани една година откако износот ќе достигне нисабен износ. Лицето на кое му се дава мора да биде муслиман. Под целосна сопственост се подразбира имот кој е возможен и дозволен за користење. Иако купениот имот станува сопственост кога ветувањето е раскинато, тој не станува целосна сопственост бидејќи не е можно да се користи пред да се прими. Стоката што е узурпирана, односно земена со суровост и сила, и украдена, односно украдена, и онаа што е земена со камата, поткуп, коцкање и како плаќање за свирење на музички инструменти, пеење и продажба на алкохолни пијалоци, и онаа што е купена со лоша цена се нарекува **(мал-и хабис)**. Зекат не се дава на лоши добра. Бидејќи овие не стануваат сопственост на примачот. Тие мора да бидат дадени на нивните сопственици, или ако нивните сопственици се мртви, на нивните наследници или ако немаат наследници, на сиромашните муслимани. Ако ги измеша вообичаените добра една со друга или со своите законски добра, оваа смеса станува

негова сопственост и се нарекува **(Мулк-и хабис - Имот смеса од халал и харам средства)**. Исто така, харам е да се даде имот-хабис на друг или да се користи, а бидејќи тоа не е целосна сопственост, не се дава зекат. Откако ќе ги надомести сопствениците со еквивалент на нечестивиот имот измешан со него, или ако нема еквивалент, неговата вредност, од неговиот сопствен халал, зекат имот, злобниот имот станува халал за користење и мора да се додаде во нисабот на зекат. Ако нема халал имот за да ги подмири овие долгови, тој изнајмува пари и ги плаќа. И покрај тоа што е харам да се користи вообичаениот имот или да се даде на друг пред да се отплати долгот, ако го продаде или го даде на подарок, тоа не е харам за купувачот. Ако сопствениците и наследниците се непознати, или ако недозволената стока собрана од разни луѓе се измеша една со друга и стане недозволена сопственост, сите тие мора да се дадат како милостина на сиромашните муслимани.

Ако сиромавиот го врати она што го зел како подарок, дозволено е давателот да го врати.

Златото и среброто не се користат чисто. Ако вистинската сума е повеќе од половина, нивниот зекат во секој случај се дава и се пресметува по тежина. Ако на пазарот се најдат два вида од нив кои се користат како семе, оној со почиста форма се нарекува **(Џејјид)**. Оној со малку супстанција се вика **(Зујуф)**. Ако нивната чиста форма е помала од половина, ако се користат во трговијата и нивната вредност е еднаква на нисабот од злато или сребро, тогаш треба да им се даде зекат.

Дури и ако количината на почвен производ што носи ушр, наводнуван со дожд или речна вода е мала и ако се состои од зеленчук или овошје што брзо гние или се расипува, една десетина од него се дава на службеникот за ушр како ушр. Службеникот ги продава овие и ги става парите во трезорот наречен **(Бејт-ул Мал)**. Беше кажано дека станува фарз да се дава плодот кога ќе се види или кога е зрел или кога се бере. Се дава една дваесетина од она што го полева животно, плакар за вода, машина или мотор. Мора да се даде пред да се направат какви било трошоци. Не е дозволено владата да донира, помилува или укинува ушр на сопственикот на имотот. Ушр се дава и за мед добиен од планините и од ушр почвата.

Зекат не може да се даде на Зиммије (Немуслимани кои го

прифаќаат суверенитетот на исламската држава). Меѓутоа, се дава фитра, откупнина, завет и милостина. Во **(Бахр)** се вели, (Ниту една фарз, ваџиб или доброволна милостина не може да се даде на оние кои не се Зиммије, без разлика дали тој е под заштита на исламска држава или се жители на противничката земја во исламската држава.) Мекрух е да му се даде нисаб или повеќе како зекат на сиромав кој нема никакви долгови. Ако сиромавиот има деца, дозволено е на секој од нив да му се даде помала количина од нисабот.

Дозволено е да се продаваат стоки со фулус (бакарна монета), што е моменталната валута, односно пазарната валута. Фулус значи пари изработени од метал, освен злато и сребро или хартија, и бидејќи вообичаено се нарекува по обичаи, не треба да се означува или покажува. Ако фулусот е неважечки, т.е. ако нема да важи на пазар, тогаш според Имам-и Азам „рахиме-хуллаху теала“ заклетвата станува неважечка. Според имамот Ебу Јусуф и Имам Мухаммед „рахиме-хуллаху теала“ не е неважечки. Износот на дадените пари е еднаков на нивната вредност. Ако, по позајмувањето, фулусот стане доволен, според Имам-и Азам, тој го враќа истиот износ на фулус, односно истиот износ како и она што го позајмил. Според Имамите, тој плаќа во готово еднаква на неговата вредност. За да се изврши купување со фулус, што не е пазарна вредност, потребно е да се одреди и покаже фулус. Се определува стоката што се определува. Со други зборови, неопходно е да се даде. Не може да даде ништо слично. Ако некој му даде на менувач сребро во вредност од една дирхам и му рече да даде половина од тоа како фулус, а половина како сребро помалку од половина дирхам, овој чин станува неважечки. Бидејќи, продажбата на половина дирхам сребро за помала тежина на среброто би била камата. Ако се рече: „Дај половина од него како фулус, а половина од него дај како парче сребро помалку од половина дирхам“, цената на фулусот е валидна. Ако се рече: „Дај ми фулус во вредност од половина дирхам со еден дирхам сребро и зрно сребро помалку од половина дирхам“, двете негови наредби ќе важат. Зрно сребро помалку од еден дирхам се продава за иста тежина на сребро, а половина дирхам фулус се продава за иста тежина на сребро повеќе од половина дирхам. Иако тежините на фулусот и неговото еквивалентно сребро се различни, тоа е дозволено бидејќи се од различни типови.

Во **(Бедајиус-санаји)** се вели: (Имотот што треба да се даде како зекат

мора да биде од ист вид како и имотот за кој се бара зекат или од различен вид. [Не е дозволено наместо злато на сиромашните да им се даваат работи како облека, обувки, пченица, масло и слично.] Имотот Зекат е или ајн (Во стварниот долг, во прашање е исплата на одредено добро) или дејн (Во дневниот долг мора да се плати не конкретен имот, туку имот од ист вид и количина). Својството на зекат, кое е одвоено, се мери со метар или по волумен, или не се мери. Ако не се мери, станува животно без сопственост. Или, можеби е трговск уруз (стока освен златни и сребрени монети и животни и грини). Што се однесува до истото, кога е дадено самото животно споменато во текстот, се дава неговата просечна форма. Ако се даде инфериорниот, се дава и исто количество злато или сребро како разликата од просечното. Кога се дава вредноста на животното, се дава и вредноста на неговата просечна состојба. Ако е дадена вредноста на инфериорното, таа се комплетира со злато или сребро. Дозволено е да се даде една дебела овца, еднаква на вкупната вредност на нивната вредност, наместо две средни овци. Зашто, во работи кои не се каматни, се води сметка за вредноста. Една четириесеттина од сумата што е пријавена во текстот е дадена за трговски уруз. Ако се даде друго добро од ист вид, а наместо добри се дадени просечни или инфериорни добра, потребно е да се надополни разликата. Бидејќи уруз значи работи кои не се мерат по тежина или волумен. Кај нив нема камата за разликата во износот. На пример, дозволено е да се даде две пониска облека наместо една добра. Ако се даде друго добро од различен вид, а тој даде помалку од фарзната сума, треба да ја надополни разликата. Ако имотот на зекат се мери со износот на износот или волуменот, се дава една четириесеттина од самиот имот. Ако даде зекат на имот различен од неговиот род, треба да го даде во висина на неговата вредност. Ако даде имот различен од неговиот вид, според шејховите „рахимехумаллаху теала“, тој се дава пропорционално на неговата вредност, а не на нејзината количина. На пример, ако вредноста на двесте килограми комерцијална пченица со добар квалитет е двесте дирхами сребро, дозволено е да се дадат пет килограми обична пченица како зекат од неа. Слично на тоа, наместо пет дирхеми џеџјид сребро, што е зекат од двесте дирхеми џеџјид (вредно) сребро, може да се дадат пет дирхеми зујуф (пари со ниска вредност). Истото важи и за давање завет.

Златото и среброто се апсолутни **(Семен-продажни пари)**. Тие

се создадени како семен (продажни пари). Тие не се користат за задоволување на ниту една човечка потреба. Тие се средство за купување на потребната стока. Другите нешта се создадени и како продажни пари и самите да се користат.) Преводот е завршен од **(Бедаји)**.

Работите што човек треба да ги користи за да живее удобно и во согласност со исламот се нарекуваат **(неопходни добра)**. Погледнете на страница 41! Потребните работи варираат во зависност од состојбата и времето на личноста. Дополнителните работи кои не се неопходни за удобен живот, но се користат за задоволство, украсување или за стекнување почит се нарекуваат **(украси)**. Златото и среброто не се неопходни, туку украси. Дозволено е мажите да се украсуваат со дозволени работи дома и на улица, а жените само дома.

Се гледа дека фулусот, кој е пазарна вредност, е секогаш комерцијален имот. Ако неговата вредност е нисаб износот на најмалку вредниот златник што се користи на пазарот, станува фарз да се даде неговиот зекат. Бидејќи, според имамот Али „рахиме-хумаллаху теала“, нисабот на комерцијалните добра се пресметува со користење на златните и сребрените лири кои повеќе се користат во трговијата. Зекат се дава со пресметана вредност на парите или една четириесеттина од самиот имот. Сиромашните го користат како потреба. Фулус значи пари освен злато и сребро. Изработен е од бакар, бронза и други легури, како и од хартија. Односно, хартиените лири се фулус. Потребно е да се плаќа зекат за овие. Меѓутоа, нивната вредност не е **(реална вредност)** како вредноста на златото и среброто. Тоа е **(номинална вредност)**. Тоа е вредноста дадена од владите. Како даваат, така и враќаат. Откако нивната номинална вредност ќе исчезне, тие не можат да станат **(согласни)**. Тие престануваат да бидат имот на зекат. Ибн Абидин вели: „Вредноста на комерцијалните добра се пресметува со злато или сребро, кои вообичаено се користат во трговијата и се коваат како пари. Дури и ако вреди двесте и четириесет дирхами сребро кога се пресметува со сребро, дури и ако вреди дваесет мискали злато кога се пресметува со злато, па дури и ако двете вредности се еднакви на нисаб, неопходно е овој имот да се вреднува со сребро. Затоа што треба да даде шест дирхами сребро или половина мискал злато како зекат. Бидејќи ова вреди пет дирхами сребро, малку им користи на сиромашните. [Бидејќи дваесет мискали злато и двесте дирхами

сребро претставуваат иста пропорција, нивните вредности се исти.] Златната лира со тежина од еден мискал се нарекува еден **(динар)**. [Турските златни лири се сите еден и пол мискал, односно 7,2 грама. Задолжително е да се плаќа зекат на тековниот фулус со [злато или сребро] чијшто нисаб е пресметан.) Од ова се разбира дека е потребно да се пресмета нисабот на хартиените лири со најниска вредност на златните лири што се користат во трговијата и нивниот зекат да се плати во злато. Затоа што среброто веќе не се користи како пари. Зекат на хартиени лири се дава со металот со кој се пресметува нивниот нисаб, односно злато. Една четириесеттина од нив не може да се даде како лири на хартија. Бидејќи самите хартиени лири не можат да се користат како потреба. Би било џабе да се користат лири од хартија како хартија кога е достапна обична хартија. Беспотребното трошење е исто така харам. Исто така, не е дозволено да се даваат книжни пари зекат во хартиена форма за да се користат како пари. Затоа што му се дава злато со вистинска и трајна вредност за да го користи како пари.

Златото може да се даде во лири и во која било друга форма. Го има насекаде, во секое време. Ако не може да најде злато во својот град, тој му испраќа хартиена лира на пријателот на место каде што се продава златна роба и му пишува да купи со него злато и да му плати зекат. Дозволено е и плаќање на лири од хартија подоцна. Иако е толку лесно да се дава зекат на хартиени лири, не е во ред да не сакаме да се придржуваме кон овие наредби на фикх книгите и да даваме хартиени лири, чија вредност е номинална и привремена, наместо злато. Оние кои не сакаат да ги следат книгите на фикхот, но се обидуваат да го извршат своето обожување според сопственото разбирање на стиховите, се нарекуваат **(безмезхебни)** или **(изопачени)**. Против таквите изопачени треба да се каже: (Јас го извршувам моето обожување не според она што го разбирате од Светиот Куранот и хадисите, туку според она што мезхебските имами го разбираат и пренесуваат). Книгите во кои се наведува дека мезхебските имами разбираат „рахиме-хумуллаху таала“ се нарекуваат **(книги на фикх)**.

Во книгата **(Китаб-ул фикх алел-мезахиб-ил-ербеа)** подготвена од групата научници предводени од Абдуррахман Џезири, еден од професорите на медресата **(Џамиул езхер)**, сите информации за фикх се напишани одделно според четирите мезхеби. Оваа книга се состои од пет

дела, од кои сите се отпечатени во Каиро помеѓу хиџри 1392 година и м. 1972 година. Под насловот (Зекат на книжни пари „банкноти“ се вели): (Научниците на фикхот рекоа дека е неопходно да се дава зекат за книжни пари, односно хартиени лири. Бидејќи тие се користат наместо злато и сребро во трговијата. Тие секогаш лесно може да се заменат за злато или сребро. На умот не му е прифатливо човек кој има многу хартиени лири да не ги додава за зекат од злато и сребро и да не им го плаќа зекатот. Поради оваа причина, научниците по фикх од три мезхеби едногласно изјавија дека е неопходно да се плаќа зекат на книжни пари. Од ова се разликувала само ханбелискиот мезхеб. Научниците на мезхебот на Ханефи рекоа дека книжните пари се џврста задолжница **(Дејн-и кави)** и дека може да се заменат за злато и сребро кога и да се посака. Поради оваа причина, тие рекоа дека нивниот зекат треба веднаш да се даде. Зашто, плаќањето зекат на долгот станува задолжително кога се стекнува злато или сребро. Дури и ако зекат стане задолжителен пред да се прими, не е задолжително да се даде.) Ако сака, може да почека да го добие, а кога ќе го добие, да го даде зекатот од претходните години. Ако сака, може секоја година да им го дава зекатот од златото и среброто што го има **(индивидуално)**, без да чека. Не може да ги даде задолжниците што ги има како зекат за златото што ќе го добие. Кога ќе ги прими златото и среброто напишани на задолжницата од својот должник, задолжително треба да издвои по една четириесеттина и да им ги даде на сиромавите за секоја од претходните години посебно. Исто така, книжните пари не можат да се даваат како зекат. Со една четириесеттина од нив, потребно е да се купат златни лири со најниска вредност од менувачот и да се дадат овие лири или златни прстени и нараквици еднакви на нивната тежина на сиромавите.

Недозволиво е да се каже следново за да се ослободи должникот од долгот давајќи му зекат: (Јас ќе ти дадам зекат. Меѓутоа, она што ќе го добијам од тебе го сметам за награда за зекатот што ќе ти го дадам. Прифати го и ти!) Тој мора да дава зекат на сиромашните, а сиромавиот да го плати својот долг со враќање на она што го добил на богатите. За доверителот кој не може да му верува на сиромавиот да го врати, на крајот од шестиот том на **(Фетава-ји Хиндијје)** вели: (Доверителот му покажува на својот должник некого на кого му верува и му вели: (Направи го ваш застапник да го прими зекатот што ќе ти го дадам,

а потоа отплати го твојот долг кон мене. На тој начин сиромавиот го прави тоа лице негов застапник. Кога тој ќе го прими зекатот, имотот што го добил станува сопственост на сиромавиот. Потоа, враќајќи му го на богатиот, тој го плаќа долгот на сиромавиот. Ако двајца имаат побарувања од еден сиромав и еден од нив сака да му даде на сиромавиот онолку зекат колку што тој му должи и да го спаси од неговиот долг, тој ќе му го даде на сиромавиот тој износ од зекат. Потоа, она побарување го дава во добротворни цели за сиромашните. Односно, Тој прави халал и простува. Тогаш сиромавиот го подарува својот зекат на овој богат. Или сиромавиот го позајмува од некого износот колку на злато, што го должи и го подарува на богатиот. Богатиот му го враќа на сиромавиот со намера за зекат. Потоа, го ослободува сиромавиот од долгот. Односно, тој му го донира. Сиромавиот му го враќа златото што го земал како зекат на оној од кого претходно го позајмил. Добротворноста и добрите дела не се прават со зекат [и заветените добра]. За да го направи тоа, тој ги дава на сиромашна личност што ја познава. А сиромавиот со овие ги прави тие добри дела.) Од нив се разбира дека за да даде зекат со книжни пари, тој позајмува златен накит со тежина од онолку златни лири колку и вредноста на книжните пари што ќе ги даде, од жена му или од друг познаник. Златото го дава на некој сиромав што го познава или на некој негов роднина, со намера за зекат. Така се смета дека се дава зекат на книжни пари. Потоа, сиромашниот му го подарува ова злато на овој богат. Богатиот го плаќа својот долг земајќи го и враќајќи му го на сопственикот. Бидејќи му е даден зекат, богатиот му дава дел од книжните пари што ги одвоил за зекат на овој сиромав. Остатокот го дава на секакви добри дела и добротворни дела. Ако сиромавиот сака да ја добие наградата од ова добро дело, златото што го добил како зекат му го продава на овој богат. Потоа, тој го ополномоштува богатиот да прави добри дела и му ги враќа книжните пари на богатиот.

Сејид Абдулхаким Арваси „рахметуллахи алејх“, голем научник и експерт за науките на четирите мезхеби, рече: (Вредноста на книжните пари е номинална. Откако ќе се обезвредни, таа ја губи својата вредност. Поради оваа причина, не е дозволено да се дава фитра и зекат со книжни пари. Зекат претходно даден во книжни пари мора да се надополни со негово пренесување со злато.

Во **(Дур-ул-мухтар)** се вели: (Ако Багиите, односно муслиманите кои

се побунија против владата и ја заседоа земјата и тиранските муслимански султани, го добијат зекатот од животните и земјените производи наречени ушр и ги дадат на местата што ги заповеда Аллах Теала, овие добра што ќе ги добијат ќе се сметаат за зекат. Ако го дадат она што го примиле на други места, тоа што го добиваат нема да им се смета за зекат. Сопствениците на имот треба повторно да го дадат својот зекат на муслиманските сиромашни. Ако го собираат зекатот на комерцијалните добра и зекатот на парите, тоа не претставува зекат според повеќето научници. Фетвата е исто така ваква. Според некои научници, бидејќи тиранските султани биле муслимани и добрата што ја поседувале биле права на народот, тие би биле сметани за сиромашни, па она што им било дадено со намера за зекат ќе се смета за зекат.) **Ибни Абидин** исто така вели: (Истото важи и за стоките и парите што ги добиваат како даноци, царини и под други имиња. Зборовите на оние кои велат дека не претставува зекат, дури и да му се има правено намера, се валидни. Односно, тиранските муслимани немаат право да го собираат зекатот на овие добра.) Во прибелешката **(Тахтави)** пишува дека фетвата е ваква. Како што се гледа, за да биде валидно да се плаќа животински зекат и ушр, владата што ги собира мора да биде муслиманска и она што тие го собираат да им го подели на доверителите од четирите делови на државниот трезот наречен **(Бејт-ул-мал)**. Според повеќето научници, сите видови даноци дадени на владата не претставуваат зекат на комерцијални добра и пари. Иако некои научници рекоа дека тоа е дозволено под услов владата што го собира да биде муслиманска и дадената стока и пари да се даваат со намера за зекат, оваа изјава е слаба.

Ајде брат, не негирај, биди милостив!
Не троши го твојот скапоцен живот за непотребни работи!

Заштити го твоето срце од желбите на твоето его!
Нека твојата внатрешност биде чиста како твојата надворешност!

Кога златото се меша со бакар,
Ако го купи, ќе му се допадне ли на менувачот?
Не се фали затоа што заврши средно школо!
Немој да кажуваш ништо без да размислуваш!

Најди го ученият човек и слушај го!
Така, Господ да те благослови!

Пристигнувај во морето на вистината и нурни,
Извади еден скапоцен камен, кој е прosирен!

Немој да те залажуваат религиозните неуки со дипломи,
Предците ти го покажа вистинскиот пат!

ВО ОДНОС НА ПОСТОТ

Постот има три фарзи:

1- Правење намера.

2- Намерата да се прави во временскиот период помеѓу претходното и последното време.

3- Тоа е да се избегнуваат работи кои го прекинуваат постот помеѓу времето на Нехар-и шер'и, односно времето од имсак до времето на заоѓање на сонцето. Времето на Имсак е време кога белината, наречена Фаџр-и -садик (зора), се гледа на очигледниот хоризонт. Оној што нема намера да пости, но избегнува работи што го расипуваат постот до вечерта, нема значи дека постел. Само тој ден треба да го надокнади.

Има седум услови за постот да стане фарз (задолжителен) за човекот:

1- Да биде муслиман. 2- Да е стигнат до пубертет. Постот на детето е валиден. 3- Да се биде паметен. 4- Слушање дека постот е задолжителен за оние кои се во војна. 5- Да се биде постојан престојувач некаде. 6- Да не е во период на менструација. 7- Да не е во период на пуерперална состојба.

Шест работи го расипуваат постот: јадење храна, пиење некаков пијалак, сексуален однос, менструација, пуерпериум и повраќање со залак. Работите како што се лажењето, озборувањето, немимето, односно носењето зборови меѓу муслиманите и положување лажна заклетва, не го поништуваат постот. Но, наградата му ја одземаат.

И седум луѓе го прекинуваат постот:

1- Болниот, 2- Гостинот [наредниот ден], 3- Жена во менструација, 4- Жена во пуерпериум, 5- Ако трудницата нема доволно силна, 6-

доилка, ако нејзиното дете ќе се оштети од недоење, 7- Многу старо изнемоштено лице.

Притоа, за секој ден е потребнао поединечно да се прави намера за постење. Во **(Хиндијје)** се вели дека: (Намерата се прави во срцето. Станувањето за сахур значи намера.) Во постот има два вида правење намера: Првиот вид е да се направи намера за секој ден од месецот Рамазан и за доброволните и одредени ветувани пости е зајдисонцето од претходниот ден и времето на крајот **(Дахве-и кубра)**. Времето Дахве-и кубра е половина од денот на постот, односно времето на постот, според времето на езан, зора + (24 – зора) ÷ 2 или зора + 12 – (зора ÷ 2) = 12 + (зора ÷ 2). Со други зборови, времето на Дахве-и кубра е половина од бројот што го означува времето на зора. Според заедничкото време, разликата помеѓу половините претпладнето и попладнето , односно половина од делот на зора, е пред зајдисонце. Делот на зора е времето помеѓу изгрејсонцето и времето на зората, односно времето на имсак. Ако не јадел или пиел до претпладне, тој прави намера и пости. Не е дозволено да се прави намера во времето на претпладне. Кога се прави намера пред зори се вели: „Утре имам намера да постам“. При правењето намера после сабајле се вели: „Денес имам намера да постам“.

Вториот вид е надокнадување, помирување, одреден завет. Времето на намерата за овие три вида е исто. Претходното е пред да зајде сонцето претходниот ден, а времето на крајот е пред зори, односно пред зори. Не е дозволено да се има намера да се прават овие три работи по зори. Во Ибни Абидин, на крајот од намазот за надокнадување, е напишано дека не е неопходно да се одредат имињата или редоследот на деновите кога се прави надокнадување на различни денови од месецот Рамазан во една година. Оние кои постат се три вида: постот на неуките, постот на научниците и постот на пророците и светителите. Постот на неуките е нејадењето, непиењето и немањето сексуални односи. Но, тие прават други гревови. Постот на научниците е неивршување и други гревови. За време на постот, пророците и светителите избегнуваат сè што е сомнително.

Празниците на оние кои постат се три: празник на неуките, празник на научниците, празник на пророците и светителите. Неуките го прекинуваат постот кога ќе дојде вечерта. И јадат и пијат сè што сакаат и велат „ова е наш празник“. Празниците на оние кои се научници

ппостот го прекинуваат навечер. Тие велат: „Ако Аллах теала е задоволен од нашиот пост, тогаш ова е наш празник“. Тие мислат: „Ако Тој не е задоволен, што ќе се случи со нас? Но, празникот на пророците и светителите е во ахирет со очи да го гледаат Аллах. Тие копнеат по задоволството на Семоќниот Аллах.

И така, празникот на верниците е од пет типа:

1-виот е, ако ангелот од левата страна на верникот не може да најде што да запише како лошо дело.

2-иот, ако во моментот пред умирање доаѓаат ангелите на радосната вест и велат здраво, вернику! Ако ја дадат добрата вест дека сте жители на рајот.

3-иот, кога ќе пристигне во гробот, ќе го најде својот гроб во бавча од рајските градини.

4-тото, ако на судниот ден, ако е засенчен под престолот на Семилосниот, заедно со пророците, светиите, научниците и непорочените.

5-тото, ако ќе може да одговори на седумте прашања додека е врз мостот над пеколот (сират), што е потенок од влакно и поостар од меч и потемен од темнината на ноќта и илјада години удолница и илјада години угорнина и илјада години право. Тие седум прашања се: Првото е од верата. Второто е од намазот. Третото е од постот. Четвртото е од аџилакот. Петтото е од зекат. Шестото ќе од правата на слугите. Седмооото е од гусл, истинџа и абдест.

Дополнително, ако некој намерно го прекине постот што имал намера да го направи пред времето на имсак за време на Рамазан, ќе се бара и помирување и надокнадување. Нема помирување за доброволни и пропуштени пости.

Слугата е обврзан да ослободи еден роб во замена на едно помирување. Ако не може, пости шеесет дена непрекинато, во денови кои не се рамазан и петте дена кои се забранети за пост. По ова и тој пости онолку денови колку денови го прекинал постот. [Постот е харам на првиот ден од Рамазан Бајрам и на четирите дена од Курбан Бајрам.] Ако не може да си го изврши тоа, може да нахрани шеесет сиромашни еднаш, или еден сиромав двапати во шеесет дена. Или на секој од нив им дава имот колку фитра (милостина).

Заради надокнадување пости еден ден за пропуштениот еден пост.

Следните пет лица не се обврзани да вршат помирување. Првиот е болниот. Второ, гостинот. Трето, ако доичката не го чувала постот затоа што мислела дека ќе му наштети на нејзиното дете. Четврто, многу старо изнемоштено лице. Петто: Личност која се плаши од уништување поради глад или жед.

Тие треба да се надокнадат само ден за ден откако ќе исчезнат нивните изговори.

И, исто така, намерата во сомнителниот ден е од неколку видови: Во сомнителниот ден, правење намера за Рамазан или намера за друга ваџибна должност, или ако е Рамазан, дозволено е да се прави намера за рамазански пост, но ако не е Рамазан, непожелно дозволено е да се пости доброволен пост или пост што не е ваџиб. Друг вид е дозволен без никаков приговор.

Ако некој рече: „Имам намера да постам ако е Рамазан, а ако не е, немам намера да постам“, не е дозволено да се пости со оваа намера.

А ако некој нема намера да пости до зори во Рамазан и јаде пред пладне, тогаш, според Имам-и Азам, не е потребно помирување. Во присуство на имами, неопходно е помирување. Зашто, го јадеше додека имаше намера да пости и му беше можно да пости. А ако се јаде попладне, тогаш – со договор – нема потреба од помирување.

И, исто така, ако некој пости по еден ден во два или три рамазани, дали означува по едно помирување поради секој од нив или пак, прави едно помирување за трите нив? Ова прашање е контроверзно. Како мерка на претпазливост, тој прави по едно помирување за секој од нив. Според некои научници, ако некој должи пост во Рамазан и не го надокнади и помине една година, тој човек станува грешник.

Исто така, ако светиот месец Рамазан или Курбан Бајрамот пристигне додека некој пости помирување, тој мора повторно да пости од почеток по месец Рамазан и Курбан Бајрам. Претходните не се сметаат.

А исто така, ако некој го прекине постот без да има намера да патува, а потоа има намера да патува и оди, потребно е и надокнадување и помирување. Патувањето не го дозволува прекинувањето на постот. Ваџиб е за тој што оди на пат да не го прекине постот тој ден. Не е дозволено гостинот кој има намера за пост до утринско време во текот

на денот или ноќта да го прекине постот тој ден. Ако го прекине, тогаш е потребно само да го надокнади. Патувањето го прави дозволено да не се почне со пост.

А исто така, ако некој полуди за време на Рамазан и не може да пости, ги надокнадува деновите што ги пропуштил ако подоцна оздрави. Ако не почувствува никакво олеснување од почетокот на Рамазан до крајот, а неговото лудило продолжи, постот на тој Рамазан станува ништовен.

А исто така, ако некој заборави дека пости и го прекине постот, не му се расипува постот. Ако се сети дека пости и продолжи да јаде мислејќи дека постот му е неважечки, мора да го надокнади. Нема потреба од помирување. Ако некој го јаде постот иако знае дека не е расипан, потребно е и каза (надокнади) и помирувањето.

И, исто така, ако некој пости ја голтне потта, или ако некој џвака обоен конец и ја голтне бојата, или ако голтне туѓа плунка, или ако ја проголта сопствената плунка откако ќе излезе, или ако голта храна од меѓу забите и ако таа е покрупна од зрно наут, или ако лекот се инјектира под кожа, постот се прекинува и потребна е само да се надокнади.

А исто така, ако некој изеде парче хартија, грст сол или голтне зрно сурова пченица или ориз, постот му се расипува. Но неопходно е само да го надокнади. Затоа што не е обичај да се јаде грст сол ниту како храна, ниту како лек. Тоа е како грст земја. Сепак, дури и ако количината на изедена сол е мала, неопходно е да се помирува. Се споменува во **(Ешбах)**. Бидејќи солта се користи и како лек и како храна во мали количини.

Не е дозволено работникот кој знае дека ќе се разболи додека работи за да заработи за леб да го прекине постот пред да се разболи. Ако го прекине постот, неопходен е и да го надокнади и помирување. За да се ослободите од помирување, прво мора да проголтате хартија. Ако трудницата или доичката се чувствува преоптоварено и јаде, потребно е само да гонадокнади. Секој кој отворено јаде или пие на денот на Рамазан без никаков изговор, станува отпадник. (Фејзијје).

А и да џвака сусам сам, постот не му се поништува. Меѓутоа, ако го проголта, без разлика дали го џвакаше или не, неговиот аргумент ќе биде невалиден. И потребно е да го надокнади.

И има петнаесет делови на пост: три се фарз, три се вациб, пет се харам и четири се суннет. Фарзните пости се оние кои се во Рамазан, оние кои се за надокнадување и оние кои се за помирување.

Вацибните пости, незр-и муајјен (одредено ветување), незр-и мутлак (независно одреден пост), продолжување на доброволните пости кои се започнати до зајдисонце.

Харамните пости се првиот ден од празникот Рамазан и четирите дена од Курбан Бајрам, а во овие пет дена е забрането да се пости.

Суннетските пости се оние што се почитуваат во благословените денови на секој месец, во саботата на пророк Давуд, во деновите понеделник и четврток, на денот на ашуре (ден на ашуре - Тоа е десеттиот ден од месецот Мухаррем, што е првиот месец од календарот. Тоа е израз на споделување, солидарност, заедништво и љубов и симбол на изобилство и просперитет), на денот на Арефе и слични свети денови. 13-тиот, 14-тиот и 15-тиот ден од арапските месеци се нарекуваат **(Ејјам-и бејз)**. Постот по еден ден во годината и прекинувањето на постот следниот ден се нарекува **(Савм-и Давуд)**.

А постот има единаесет придобивки:

1- Станува штит од пеколот.

2- Предизвикува прифаќање на другите ибадети.

3- Станува зикрот на телото.

4- Ја крши ароганцијата.

5- Го крши самовосхитувањето и фалењето.

6- Го зголемува хушу (страв и почит кон Аллах).

7- Нејзината награда е обезбедена на ахиретската вага.

8- Аллах теала станува задоволен од тој слуга.

9- Тоа ќе биде причина за рано влегување во рајот, ако умре со вера.

10- Неговото срце се просветлува.

11- Неговиот ум се просветлува.

Кога сонцето заоѓа на дваесет и деветти датум од месецот Шабан, вациб е да се бара полумесечината на Рамазан на очигледниот хоризонт на запад. Кога еден Ехл-и суннет муслиман, односно оној кој не направил големи гревови, ќе ја види полумесечината на облачното

небо, тој го известува судијата или гувернерот. Ако прифати, тогаш Рамазанот почнува секаде. Кога муслиман ќе ја види полумесечината на место каде што нема судија или гувернер, на тоа место започнува Рамазан. Зборовите на еретиците и грешниците не се прифаќаат. Многу луѓе треба да известуваат на отворено. Ако полумесечината не се види, месецот Шабан се смета за триесет дена, а следниот ден е Рамазан. Рамазан не започнува со календар или астрономски пресметки. Во **(Бахр)** и **(Хиндијје)** и **(Кадихан)** се вели: (Ако заложникот во војна пости еден месец гледајќи го календарот без да го знае почетокот на Рамазан, можеби почнал да пости еден ден пред Рамазан, или на вториот ден од Рамазан, или веднаш на почетокот на Рамазан. Во првиот случај, тој постел еден ден пред Рамазан и го прославил празникот на последниот ден од Рамазан. Во вториот случај не го задржал првиот ден од Рамазан, а последниот ден го задржал за Бајрам. И во двата случаи, тој постел дваесет и осми дена од Рамазан и треба да надомести два дена по Бајрам. Во третиот случај, сомнително е дека првиот и последниот ден од месецот во кој пости се совпаѓаат со Рамазан. Бидејќи постот во деновите кога се сомнева дека е Рамазан не е валиден, тој го надополнува со надоместување за два дена.) Од ова се разбира дека оние кои го започнуваат Рамазан според однапред подготвен календар, а не со гледање на полумесечината на небото, мора да постат два дена по Бајрам со намера да ги надоместат пропуштените денови. Пресметувањето на денот кога започнува светиот месец Рамазан е детално запишано во книгата **(Сеадет-и Ебедијје)**.

[Ибн Абидин „рахимехуллаху теала“ рече: (Дури и ако езанот се вика во облачно време, не треба да се прекине постот освен ако не се увери дека сонцето зајде. Ако некој го прекине постот пред истибак-ун-нуџум (времето кога по зајдисонце повеќето ѕвезди стануваат видливи), односно пред да се видат повеќето ѕвезди, препорачаното брзање е извршен. Ако некој го прекине постот откако го видел сонцето некаде заоѓа, не го прекинува постот освен, ако не го разбере заоѓањето на сонцето на високо место, како што е минаре. Истото важи и за утринскиот намаз и сахур.) Во книгите за астрономија, и во табелите за **(Темкин-Претпазливост)**, количината за претпазливост варира во зависност од надморската височина. При пресметување на сите времиња на намази, се базира на една претпазливост, која се базира

на највисокиот рид на некое место. Во календарите подготвени без да се земе предвид времето на претпазливост, времето на зајдисонце се пишува неколку минути порано. Во моментот на зајдисонце, се чини дека сонцето не зајде. На оние кои го прекинуваат постот според ненавремен календар, постот ќе им се укине.]

КУРБАНОТ ИМА ТРИ НАЧЕЛА

1- Да се биде муслиман, со здрав ум или возрасен.

2- Да се биде трајно престојувач некаде.

3- Треба да располага со потребниот износот на нисабот (пресметката) на жртвеното.

Суштинските се овците, козите, камилите и говедата; една камила или една крава може да замени седум жртви, а дозволено е седум лица да жртвуваат една крава. Ако го вклучи друго лице, жртвата на сите осум исто така би била неважечка. Нисабот за курбан е ист како нисабот за фитра.

[Ибн Абидин „рахиме-хуллаху теала“ рече: Ако уделот на некого е помал од една седмина, не е дозволено ниту еден од нив да жртвува. Поради оваа причина, дозволено е помалку од седум лица да бидат учесници во истото. Важи да се биде учесник при купувањето. Иако важи да станете учесник по купувањето, подобро е да станете учесник пред да купите. Едно лице може да учествува од една седмина до шест седмини од добитокот на друго лице. Соодветно вака го делат месото. Ако некој од содружниците умре, курбанот важи, ако неговите наследници речат завршете го за него и за вас. Зашто, жртвувањето курбан за мртвите е Курбет. Ако не го кажат тоа, нема да важи курбетот на покојникот меѓу содружниците и за ниту еден од нив нема да важи. Ако еден од содружниците е неверник или учествувал само заради месото, жртвувањето на курбанот на ниту еден од нив не е дозволено. Зашто, услов е секој од содружниците/учесниците да има намера за Курбет. Намерата на неверникот е невалидна. Намерата за јадење не е Курбет. Исто така, ако еден од содружниците има намера да жртвува оваа година, а другите имаат намера да жртвуваат за минатата година, намерите на другите стануваат неважечки и нивното месо станува тетавву’ [милосрдие]. Тие мораат да го дадат своето месо како милостина на сиромашните. И да е

валидна нечија намера, не може да јаде од месото. Затоа што правилото за давање милостина се проширило на секое месо. Не е неопходно предвидената курбет да биде задолжителен курбет. Може да биде и суннет или доброволен курбет. Може да има и различни видови на ваџиби. Дозволено е и дете или возрасен да има акика. Бидејќи, акика е благодарноста кон Аллах за даден благослов на детето и е Курбет. Свадбениот оброк е исто така израз на благодарност и е суннет на курбет (намера за доброволни дела заради Аллахова согласност). Најдобро е ако сите содружници имаат намера да ја принесат бајрамската жртва. Изведувањето на акика (жртвувано животно како израз на благодарност кон Бога за новороденото дете) не е суннет во ханефискиот мезхеб. Тоа е мустехаб или е дозволено. Мустехаб се Курбет. Кога дозволеното се прави со намера за благодарност, тој станува Курбет. Постојат многу обичаи кои стануваат курбет на богослужба, кога тие се планирани да се извршуваат. Дозволеното е, исто така, станува послушност кон Бога, кога се планирани да се извршуваат. Во арапските книги **(Укуд-уд-дурријје)** и **(Дурр-ул-мухтар)** има опширни информации за сечење акика курбан (жртва).]

АЏИЛАКОТ СЕ СОСТОИ ОД ТРИ ФАЗИ НА ИЗВРШУВАЊЕ

1- Намера да се изврши аџилак при влегување во состојба на ихрам (бел, беспрекорен турбан што го носат аџиите додека влегуваат во Ќаба).

2- Застанување за вакфе (престојување на лицето кое врши аџилак на одредени места одредено време) во Арафат (Планината Арафат).

3- Да се изврши посетувачки таваф (посета на Ќаба и шетање околу него).

Првиот пат да се застане за вакафа во Арафат е од времето на завал (среде ден - на пладне) на деветтиот ден од месецот Зилхиџџе до утрото наредниот ден. [Ако некој застане на Арафат еден ден пред или еден ден потоа, аџилакот станува неважечки. Вехабистите го слават празникот еден ден претходно, иако не ја виделе полумесечината. Аџилакот на оние кои не стојат на време на вакфе не е валиден.]

Постојат седум видови таваф:

Првиот е посетувачки таваф.

Вториот, тавафот на Умра (овие две се задолжителни).

Третиот е таваф-и кудум, кој е суннет.

Четвртиот, проштален таваф.

Петтиот и задолжителен таваф е тавафот на ваџиб.

Шесто, нафиле (доброволен) таваф.

Седмиот е препорачаниот таваф на тетавву.

Задолжително е да се има намера да се облече ихрам за аџилак. Суннет е да се држи ихрамска ткаенина. Ваџиб е да се ослободи од сошиена облека.

А условите за аџилакот да биде задолжителен се осум:

1- Да се биде муслиман.

2- Да се стане зрел возрасен.

3- Да се биде паметен.

4- Да се биде здрав.

5- Да не се биде роб.

6- Постоечкото богатство треба да биде повеќе од основни потреби.

7- Да е дојдено точното време за аџилак. Времето за аџилак е денот на Арафе (ден пред Курбан Бајрам) и четирите бајрамски денови. Се зема предвид и времето на патување.

8- Ако жената патува далеку, со неа треба да биде нејзиниот сопруг или лице со кој не е возможен брак во вечност, наречено лице махрем. [Лицето кое ги поседува овие осум услови ќе биде обврзано да изврши аџилак еднаш во својот живот. Ако отиде таму повеќе од еднаш, аџилакот на кој оди во следните години се сметаат за нафиле (доброволни) аџилак. **(Нафиле ибадет)** значи ибадет што не е фарз или суннет, туку се врши по сопствена волја. Наградата за доброволни богослужби, кога ќе се спореди со наградата за задолжителните богослужби, е мала како капка вода покрај океанот. Исламските научници не им дозволиле на оние кои биле во земји далеку од Мека повторно да вршат аџилак. Абдуллах Дехлеви „куддисе сиррух“ во шеесет и третото писмо вели: (На аџилакот, богослужбите вообичаено не можат целосно да се извршат. Поради оваа причина, Имам-и

Раббани „рахметуллахи алејх“ изјавил во своето 123-то и 124-то писмо дека не се согласува од извршувањето на умра и доброволен аџилак.) Доброволен аџилак кој го спречува извршувањето на задолжително дело или ги спречува жените да се покријат е харам. Вршењето на таков доброволен аџилак не е награда, туку грев. Тоа е важи за извршување на умра.

Станува задолжително да се плаќа зекат една хиџри година по поседувањето на нисабот (тоа е мерка на богатство поставено за ибадети како што се зекат, милостина и курбан). Времето кога давањето зекат станува задолжително е за секого различно. Ако ова време е пред времето на аџилакот, се дава зекат за целиот имот и пари, а останатите пари се користат за одење на аџилак. Ако времето за давање зекат се совпадне со времето на аџилакот, прво треба да се оди на аџилак. По аџилакот, за преостанатите пари се дава зекат.]

ПЕДЕСЕТ И ЧЕТИРИТЕ ФАРЗИ

Кога детето ќе достигне пубертет и кога неверникот ќе го изговори зборот за **(Келиме-и тевхид)**, односно **(Ла илахе иллаллах Мухаммедун ресулуллах - Нема бог освен Аллах, Мухаммед е Аллахов пратеник)** и го знае неговото значење и верува во него, тој станува **(муслиман)**. Сите гревови на неверникот веднаш му се простуваат. Меѓутоа, како и сите муслимани, тие треба, кога е можно, да ги запаметат шесте начела на верата, односно Аменту, и да веруваат во нив учејќи го нивното значење и да кажуваат (Верував дека целиот ислам, односно сите заповеди и забрани што ги кажа Мухаммед алејхисселам беа објавени од Семоќниот Аллах.). Подоцна, кога е можно, задолжително е да ги научи и сите навики и работи со кои ќе се сретне, фарзните, односно заповеданите и харамите, односно забранетите. Ако го негира фактот дека е фарз да се научат овие, да се прави каков било фарз и да се избегнува каков било харам, односно ако не верува или не им дава важност, неговата вера исчезнува. Тој станува муртед **(отпадник)**. Со други зборови, ако не му се допаѓа една од работите што ги научил, како што е женското покривање, тој станува отпадник. Освен ако отпадникот не се покае од она што го предизвикало неговото отпадништво, тој не може да стане муслиман со тоа што ќе каже **(Ла илахе иллаллах - Нема бог освен Аллах)**,

со извршување на некои од заповедите на исламот, како што се извршување на намаз, пост, одење на аџилак, правење добри дела и добротворни дела. Тој нема да види никаква корист од овие добри дела во задгробниот живот. Мора да се покае и да му биде жал за своето негирање, односно за она во кое не веруваше.

Исламските научници избраа педесет и четири од фарзите (задолжителните должности) кои секој муслиман мора да ги научи, верува и да ги следи.

Педесет и четирите фарзи (обврски) се следните:

1- Да се познава Аллаху Теала како единствен и никогаш да не Биде заборавен.

2- Јадење и пиење халал.

3- Земање абдест.

4- Извршување на петте дневни намази кога ќе им дојде точното време.

5- Извршување гусл (капење) заради спречување на состојба на нечистотија од менструација и џунубл'к при намазот.

6-Знаење и верување дека Возвишениот Аллах го гарантира нечие издржување/егзистенција.

7- Носење чиста и халал облека.

8- Работење со довера во Бога.

9- Да се биде задоволен.

10- Да се биде благодарен на Семоќниот Господар за возврат за благословите. Односно да ги користат на местата каде што им се заповедува.

11- Да се биде задоволен со судбината што доаѓа од Семоќниот Бог.

12- Да се биде трпелив пред несреќите. Со други зборови, да не се бунтува.

13- Да се покае од гревовите. [Да рецитира истигфар секој ден.]
14- Извршување ибадети со искреност.

15- Да се сметаат ѓаволите од луѓето и џините за непријатели.

16- Да се земе Славниот Куран како доказ и извор. Да се биде задоволно со неговото расудување.

17- Да се знае дека смртта е вистинито и да се подготви за неа.

18- Да се сака она што Возвишениот Аллах го сака и да се избегнува она што Тој не го сака. [Ова се нарекува Хубб-и филлах и Бугд-и филлах.]

19- Да се биде љубезен кон својот татко и мајка.

20- Да се наредува за добро и да се забрани од зло.

21- Посетување на блиските роднини.

22- Да не се изневери довератa.

23- Секогаш плашејќи се од Аллах и избегнување извршување на харамски (забранети) дела.

24- Да се покорува на Семоќниот Аллах и на Неговиот Пратеник. Односно да ги извршува фарзите (задолжителните дејствија) и да ги избегнува харамите (забранетите дела).

25- Да се оддалечи од гревот и да се биде зафатен со богослужба.

26- Да не се спротивставува на правилата и законите.

27- Да се погледне на светот со начин на размислување за земање поука.

28- Да се размислува за постоењето на Аллах, односно неговите својства и суштества.

29- Чување јазикот од изговарање забранети и непристојни зборови.

30- Очистување на своето срце од световните работи [љубовта кон светот].

31- Неземање никого за будала.

32- Негледање во она што е забрането.

33- Да се биде верен на својот збор во сите околности.

34- Заштитување на ушите од слушање на лоши работи како што се проституција и музички инструменти.

35- Учење на фарзните (задолжителните) и харамните (забранетите) дела.

36- Правилно да ги користи вагите и мерните инструменти.

37- Секогаш имање страв од казната на Аллах, Великиот и Возвишениот.

38- Давање зекат и помагање на сиромашните муслимани.

39- Негубење надеж во милоста на Семоќниот Аллах.

40- Непотчинување на желбите на своето его, односно на

забранетите желби.

41- Хранење на гладните заради Аллах.

42- Работење за да се заработи доволно храна [т.е. храна, облека и домување].

43- Плаќање зекат од своето богатство и ушр од своето годишно производство.

44- Недоближување (сексуално) до сопругата, што е во период на менструација или пуерпериум.

45- Очистување на срцето од гревовите.

46- Избегнување арогантност.

47- Ззаштитување на имотот на сираче кое уште не го достигнало пубертетот.

48- Незближување со млади момчиња.

49- Навремено извршување на петте дневни намази и неоставање да се пропуштат.

50- Неодземање ничиј имот со угнетување.

[Исплатата на парите од довератa на разведена жена е исто така човеково право. Ако не плати, неговата казна на овој свет и неговата мака на ахирет се многу тешки. Најважното и најказнувачкото од човековите права е да не се прави добро на своите роднини и на оние што се под негова заштита. Тоа значи откажување од нивно учење за религиозно знаење. Разбирливо е дека секој кој ги спречува нив и сите муслимани да ја научат својата религија и да ги извршуваат нивните богослужби со мачење или измама е неверник и непријател на исламот. Истото важи и за еретиците и за оние кои немаат мезхеб што го менуваат верувањето на Ехл-и суннет и ја расипуваат религијата и верата со нивните зборови и списи.]

51- Неприпишување содружници на Семоќниот и Возвишениот Аллах.

52- Избегнување прељуба.

53- Непиење вино и алкохолни пијалоци.

54- Неколнење лажно.

[Виното, етил алкохол и алкохолните пијалоци се сите груби нечистотии. Во книгата **(Бахр)** и **(Ибн Абидин)** е напишано дека кога ќе се измешаат водата и почвата, ако едното од нив е чисто, калта што се

произведува ќе биде чиста, и дека ова мислење е сахих (точно), а фетвата е исто така вака. Иако има научници кои наведуваат дека оваа фетва е слаба, во **(Ибни Абидин)** и **(Хадика)** е напишано дека кога е хараџ (пречка), треба да се постапува по слабиот поглед. Соодветно на тоа, се подразбира дека ако супстанциите измешани со алкохол во колонска вода, лак, алкохолни лекови и бои подготвени да задоволат потреба се чисти, смесите исто така ќе бидат чисти. Во коментарот на **(Ма'фуват)** е напишано дека тоа е случај и во мезхебот на Шафии. Ако има пречка во нивното чистење, тие не го спречуваат намазот. Не е дозволено да се пијат такви течности кои се сметаат за чисти бидејќи се пречка, освен ако не е потребно. Алкохолните пијалоци никогаш не се чисти. Бидејќи алкохолот во овие пијалаци се меша со други супстанции не за потреба или за да биде корисен, туку за задоволство. Сè што ќе допира, станува нечисто. Секогаш е харам да се пие без потреба.]

ВО ОДНОС НА ГОЛЕМИТЕ ГРЕВОВИ

И има многу видови на тешки гревови, односно големи гревови. На ова место се пријавени седумдесет и две од нив:

1- Неправедно убивање.

2- Извршување прељуба.

3- Содомијата е забранета во секоја религија.

4- Пиење вино и секакви алкохолни пијалаци.

5- Крадење.

6- Јадење или пиење дрога за задоволство.

7- Насилно одземање на туѓ имот. Со други зборови, да се узурпира.

8- Давање лажно сведочење.

9- Прекинување на рамазанскиот пост пред муслиманите без изговор.

10- Лихварство, односно давање или земање стока или пари за возврат за камата.

11- Да се колне премногу.

12- Непослушност и спротивставување на родителите.

13- Откажување од одржувањето на роднинските врски со блиски роднини.

14- Во битка, откажување од битката и бегање од непријателот.

15- Земање на имотот на сираче без негова согласност.

[На страница 1029 од **(Сеадет-и Ебедијје)** наведено е дека: (Дозволено е старателот на сираче да земе од неговиот имот и да го користи. Не е дозволено да го нахрани на друг, да ја даде својата фитра или да му го жртвуваат животното.)]

16- Некористење на вагата и мерката правилно.

17. Вршење на намазот пред или по неговото точно време.

18- Навредување на срцето на брат верник.

19- Кажување нешто што не го кажал Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и да му го припише.

20- Земање мито.

21- Избегнување давање вистинито сведоштво.

22- Неплаќање зекат и ушр на својот имот.

23- Ако види некој дека некаде се врши грев, а имајќи моќ не го спречува тоа.

24- Горење живо животно во оган.

25- Заборавање на читањето на претходно научениот Куран.

26- Губење надеж во милоста на Семоќниот Аллах.

27- Изневерување на луѓето, без разлика дали се муслимани или немуслимани.

28- Харам е да се јаде свинско месо.

29- Несакање или пцуење барем некого од асхабите на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“.

30- Харам е да се продолжи да се јаде откако ќе се биде најадено.

31- Бегањето на сопругите од креветите на своите сопрузи.

32- Одење на посета на сопругите без дозвола на нивните сопрузи.

33- Нарекување на чесна жена проститутка.

34- Озборување т.е. пренесување озборувања меѓу муслиманите.

35- Покажување на интимните делови на другите. [За мажите, областа помеѓу папокот и колената, а за жените, косата, рацете и нозете се сметаат за интимни делови.] Гледање во интимни делови на туѓи луѓе.

36- Јадење мртво животинско месо (мрша) и хранење со него на

други. Животните кои се убиваат/колат на начин спротивно на она што го учи нашата религија, исто така стануваат мрши.

37- Вршење предавство во довера.

38- Озборување муслиман.

39- Чувствување љубомора.

40- Припишување содружници на Аллах, Великиот и Славниот.

41- Лажење.

42- Горделивост, гледање на себеси како супериорен.

43- Терминално болен човек кој краде имот од наследник.

44- Скржавост.

45- Да се љуби светот [харам работи].

6- Неплашење од Аллаховата казна.

47- Неверува во она што е харам.

48- Неверување во она што е халал.

49- Вверување во гатање на гатачите и давање информации за невиденото.

50- Одвраќање од својата религија, да стане отпадник.

51- Гледање во туѓа жена или ќерка без изговор.

52- Ако жените носат машка облека.

53- Ако мажите носат женска облека.

54- Вршење гревови во Месџид Харам (Кабе).

55- Читање езан и вршење намаз пред да им дојде точното времето.

56- Непочитување и спротивставување на наредбите на властите и законот.

57- Споредување на интимните делови на брачниот другар со интимните делови на мајката.

58- Пцуење на мајката на своето семејство.

59- Насочување пушки еден кон друг.

60- Јадење и пиење остатоци од куче.

61- Пофалување со доброто дело што му е направено.

62- Ако мажите носат свилена облека.

63- Инсистирање во незнаење. [Неучење на сунитското верување,

задолжителните дејствија, забранетите дела и сите потребни информации.]

64- Заколнување користејќи други имиња освен Аллах и имињата објавени од Исламот.

65- Избегнување знаење.

66- Неразбирање дека незнаењето е несреќа.

67- Инсистирање во повторно вршење помали гревови.

68- Да се смее многу без потреба.

69- Одење наоколу во состојба на џунубл'к (нечистотија) одредено време што би предизвикало да го пропуштиш времето за еден намаз.

70- Имање сексуален однос со сопругата додека таа е во период на менструација и пуерпериум.

71- Да се врши пеење. Пеење неморални песни. Користење музички инструменти.

Мирза Мазхер-и Џан-и Џанан „рахиме хуллаху теала", еден од големите индиски научници, на персиски вели во својата книга **(Келимат-и тајјибат)**, (Едногласно е забрането да се свири или да се слуша каков било музички инструмент. Сепак, се вели дека мекрух е да се свири на нај и е дозволено да се свири на деф и тапан на свадби. [Додека се рецитира Куранот и езанот како мелодија, ако се промени значењето или се повтори буквата, станува харам. Наведено е во **(Ел-Фикху алел мезахиб)**, (Харам е да се чита езанот мелодично. Не е дозволено и да се слуша.) Читањето и слушањето точни зборови со правилен глас се нарекува **(Теганни)** или **(Сима)**.

Теганни значи да се рецитира со убав, пријатен глас. Постојат два начина да се рецитира Куранот, повикот за молитва езан, мевлидот и илахиите:

1- Теганни, што е суннет и е севаб (ахиретска награда). Тоа е да се чита во согласност со науката за Теџвид. Таквото рецитирање им дава сила на срцата и душите.

2- Она што е недозволено и забрането е да се рецитира мелосично со силен глас, следејќи ги музичките ноти и тонови. Таквото рецитирање ги искривува буквите и зборовите. Го менува значењето. Мелодиите на оние што рецитираат на овој начин се пријатни и слатки за душата што наредува зло. Ги тера луѓето кои се поразени од нивното его да плачат и да скокаат. Немаат знаење за значењата. Нивните срца и души

не можат да се спасат од невнимание и болест.

На страница 162 од **(Тергиб-ус-салат)**, на страница 1342 од том 2 на **(Берика)** и на страница 589 од том 2 на **(Хадика)** се вели дека, (За забава не треба да се вози на џерс, односно животно со закачено sвоно; тоа е мекрух. Затоа што, џерсот е инструмент на ѓаволот, негов инструмент. Ангелите на милосрдието не доаѓаат во карван со џерс.) Дозволено е да се вози заради корист или предност.

Едногласно е речено дека е харам да се читаат песни кои не се во согласност со религијата и моралот, и да се читаат соодветните на места каде што има музика, алкохол или каде што се мешаат мажи и жени, или да се слушаат песни што се читани на друго место, на такви места, на радио или на магнетофон, и жените и мажите да ги читаат.] Дозволено е да се читаат соодветни песни на соодветни места. Кога внесува нежност во срцето, предизвикува и Аллаховата милост. На некои научници дури и не им се допадна дозволениот вид. Иако тие не го посакуваа видот затоа што не им беше пријатен на нивната природа и не уживаа во него, тие не ги отфрлија или негираа оние што го посакуваа видот, што е дозволено.) Харам е да се чита Куранот, Мевлидот, илахиите и благословените молитви со почит на грешни собири. Читањето за забава и уживање се смета за богохулство. На страница 6 од **(Дуррул-меариф)** пишува дека: (Музичките инструменти, женскиот и машкиот глас се сметаат за „гина“. Тие се харам. Читањето корисни песни со гласови кои не се вакви е „сима“ и дозволено.)

72- Да се изврши самоубиство, односно да се самоубие, е поголем грев од убивањето на другите. Тој ги трпи пеколните маки во својот гроб. Ако веднаш не умре и не се покае, ќе му бидах простени сите гревови. Тој не трпи гробни маки. [За да биде полноважно покајанието на напуштените намази, потребно е да се надокнадат. Лицето кое почнува да врши намаз на каза (надокнади) се смета дека има намера да врши намаз на каза додека не умре. За возврат на оваа намера, се простуваат сите долгови за каза. Слично на тоа, кога неверникот кој станал верник и еретик кој има еретичко верување се покае за своето неверување и расипани верувања, тоа значи дека има намера да не продолжи со своето неверување и еретички верувања и да не ги прави своите расипани дела во тоа време. За возврат за оваа намера, сите овие ќе бидат простени.]

ИНТИМНИ ДЕЛОВИ И ПОКРИВАЊЕТО НА ЖЕНИТЕ

Во книгата **(Ешиат-ул-лемеат)**, на почетокот на делот за Бракот, се вели:

1 - Пренесува Ебу Хурејре „радијаллаху анх“. Некој дојде кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“. Тој рече: (Сакам да се оженам за девојка од Енсарите“. Тој рече: **(Види ја девојката** [еднаш]**! Бидејќи, има нешто во очите на племето Енсар.)** Овој хадис е напишан во книгата **(Муслим)**. Суннет е претходно еднаш да се види девојката со која ќе се ожените.

2 - Абдуллах ибн Месуд „радијаллаху анх“ пренесе. Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Жените не треба да им кажуваат на своите сопрузи за убавините и добрите дела на жените што ги среќаваат. Нивните мажи ќе бидат како да ги виделе тие жени.)** Овој хадис е напишан во **(Бухари)** и **(Муслим)**.

3 - Ебу Саид-и Худри „радијаллаху анх“ пренесува. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Мажот не треба да гледа во интимните делови на друг маж, а и жената не треба да гледа во интимните делови на друга жена!)** Како што се гледа, како што е харам мажите да гледаат во жените и жените да гледаат во интимните делови на мажите, исто така е харам мажите да гледаат во интимните делови на мажите, а жените да гледаат во интимните делови на жените. Интимните делови на мажот, и кај мажите и кај жените, се наоѓаат помеѓу колената и папокот. Вакви се и интимните делови на жената. Интимните делови на жената за немуслимански маж се целото нејзино тело освен рацете и лицето. Поради оваа причина, жените се нарекуваат аврет. Харам е да се гледа со страст во лицата на туѓа жена, без разлика дали е муслиманка или немуслиманка, а во нејзините интимни делови без страст.

4 - Извести Џабир бин Абдулах „радијаллаху анх“. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рече: **(Не преноќувајте во куќата на туѓинка!)**

5 - Акабе бин Амир „радијаллаху анх“ пренесе. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Не останувајте сами во соба со жена намахрем! Ако жената остане сама со братот на нејзиниот сопруг или неговиот син, таа ќе биде влечена до смрт.)**

Тоа значи, тоа ќе предизвика неред. Многумина треба да го избегнуваат ова. Овој хадис е напишан во **(Бухари)** и **(Муслим)**.

6 - Абдулах ибн Месуд „радијаллаху анх“ пренесува. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Телото на жената е интимно.)** Односно, мора да биде покриено. **(Кога жената излегува надвор, ѓаволот секогаш ја следи неа.)** (Тоа е, тој ја поставува како стапица за да ги измами мажите и да ги натера да прават гревови.)

7 - Бурајда „радијаллаху анх“ ја дава веста. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ му рекол на хазрети Али: **(О Али! Ако видиш жена, сврти го лицето од неа. Не гледај повеќе во неа! Иако ненадејното гледање со неа не е грев, повторното гледање во неа е грев.)** Пренесоа Ебу Давуд и Дарими.

8 - Али „радијаллаху анх“ ја дава веста. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(О Али! Не ги изложувајте бедрата и не гледајте во ничии бедра, без разлика дали се мртви или живи!)** Ебу Давуд и Ибн Маџа го пренеле овој хадис. Од ова се разбира дека гледањето во интимните делови на мртов човек е како да се гледа во оние на жив човек. [Треба да се биде многу внимателен да не се гледаат интимните делови на спортистите и оние кои пливаат во морето.]

9 - Абдулах ибн Омер „радијаллаху анхума“ пренесува. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол**: (Не откривајте ги вашите интимни делови!** [Т.е., не ги изложувајте дури и кога сте сами.] **Зашто, има некои кои никогаш не ве напуштаат. Срамете се од нив и почитувајте ги!)** Тоа се ангели наречени Хафаза, кои ги штитат луѓето од злото на џините и се држат подалеку од злото на џиновите и луѓето.

10 - Умм-и Селеме „радијаллаху анха“ рече: Мејмуне „радијаллаху анха“ и јас бевме со Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“. Ибн-и Умм-и Мектум „радијаллаху анх“ побара дозвола и влезе. Кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го виде тоа, ни нареди **да се повлечеме зад завесата**. Реков: **(Зарем не е слеп? Не може да нè види)**. (Дали и ти си слеп? Не го гледаш?) рече тој. Односно, тој рекол: „И тој да е слеп, вие не сте слепи“. Имамот Ахмед, Тирмизи и Ебу Давуд „рахиме-хумуллаху теала“ го пренеле овој свет хадис. Според овој хадис, како што е харам мажот да гледа

во жена намахрем, исто така не е дозволено жената да гледа во маж намахрем. Нашите мезхебски имами „рахимехумуллаху теала“ ги разгледувале другите хадиси и рекле дека на жената ѝ е тешко да не гледа во главите и косата на мажите намахрем. Наредбите кои тешко се извршуваат стануваат **(Азимет)**. Интимниот дел на мажот за жената е помеѓу колената и папокот. Лесно е да не се погледне овде. Тие лесните наредби ги нарекоа **(дозвола)**.

[Се гледа дека чистите сопруги „радијаллаху теала анхунне“ и чесните асхаби „радијаллаху анхум“ дејствувале со азиме и избегнувале дозволи. Следните зборови од типот (Во времето на пророкот, жените не се покриваа себеси. Во тоа време не постоеше покривка на жените што ја гледаме денес. Хазрети Ајше се шеташе со непокриена глава. Сегашната превез била измислена подоцна од фанатици и исламските правници) се грда клевета на Британците и **(зиндиците-неверниците)** кои се обидуваат да го уништат исламот одвнатре. Да, на почетокот не беше наредено прикривање. Меѓутоа, во третата и петтата година од хиџрет, на жените им било наредено да се покриваат. [Бабанзаде Ахмед Наим бег пишува на страница 118 од неговата книга **(превод на Теџрид-и сарих)** дека стиховите за хиџаб биле објавени три пати.]

11 - Бехз бин Хаким, еден од големите табиини, пренесува од својот татко и дедо. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Покријте ги интимните делови! Не покажувај никому освен на жена ти и на својот роб! (Срамете се од Аллах теала дури и кога сте сами!)** Тирмизи, Ебу Давуд и Ибн Маџе „рахиме-хумуллаху теала“ го пренеле овој свет хадис. Робот се нарекува **(Мулк-и јемин)**, што значи сопственост на десната рака. Затоа што при купувањето се прегледува со десна рака и парите се исплаќаат со десна рака.

12 - Омер-ул-Фарук „радијаллаху анх“ ја дава веста. Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако мажот се изолира со непозната жена, третата меѓу нув ќе биде ѓаволот)**. Тирмизи го пренесе овој хадис. [Харам е да се има **(халвет-однос)** со една или повеќе туѓинки, односно да се биде сам на затворено место. Додека го објаснува имамот, Ибн Абидин вели: (Ако има друг маж или жена што е близок роднина на имамот, тогаш халвет не е возможен.)]

13 - Пренесува Џабир бин Абдуллах „радијаллаху анх“ дека Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Не одете**

кај жени чиишто мажи се далеку! Зашто, ѓаволот циркулира во твоите вени како крв.) Кога прашаа: **(Дали и кај тебе циркулира во вените? тој одговори: «Тоа циркулира и во моето. Но Аллах Теала ми помогна против него. Тој го направи муслиман. Ми се потчи.)** Тирмизи „рахиме-хуллаху теала“ го пренесе овој хадис.

14 -Умм-и Селеме „радијаллаху анха“ рече: Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ беше со мене. Во собата беше и робот на мојот брат Абдула бин Аби Умејје. Овој роб беше предавник. Кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го видел овој предавник и го слушнал неговиот глас, тој рекол: **(Не внесувајте такви луѓе во вашите домови!)** Овој хадис е напишан во **(Бухари)** и **(Муслим)**. (Предавник) значи некој кој наликува на жени во својот морал, постапки, зборови и форма. Тие што го прават ова се проколнати. За нив во хадис е наведено: **(Аллах да ги проколне мажите кои имитираат жени и жените кои имитираат мажи!)** Во овој хадис се вклучени жени кои се облекуваат како мажи, се бричат како нив и вршат машка работа без потреба, а мажите кои ја издолжуваат косата и се украсуваат како жени.

15 - Мисвер бин Махреме „радијаллаху анх“ е роден во втората година од хиџри. Тој е внук на Абдуррахман бин Авф „радијаллаху анхума“. Вели, носев голем камен. По пат ми падна облеката. Не можев да ја подигнам. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ ме виде во оваа ситуација. **(Подигнете ја облеката! Не излегувајте голи!)** заповеда тој. Овој хадис го пренесува **(Муслим)**. Овој хадис забранува и мажите и жените да бидат откриени на улиците, плажите и спортските терени.

16 - Ебу Умаме „радијаллаху анха“ пренесува: Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако некој што ја гледа убавината на девојката веднаш ги тргне очите од неа, Аллах Теала ќе му додели награда за нов чин на ибадет, и тој веднаш ќе го почувствува задоволството од овој чин на ибадет.)**

17 - Хасан ел-Басри „рахметуллахи алејх“ го пријавил како мурсел (хадис што го пренесува табиин наратор, испуштајќи го името на сахабито меѓу него и пророкот Мухаммед). Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Аллах да го проколне оној кој ги разоткрива своите интимни делови и гледа во интимните делови на другите!)**. Овој хадис е напишан во книгата **(Шуабул-иман)** од имамот Бејхаки (рахимехуллаху теала).

18 - Абдулах ибн Омер „радијаллаху анхума“ пренесе. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Оној што се споредува себеси со народ, станува еден од нив!)**. Имамот Ахмед и Ебу Давуд „рахиме хумаллаху теала“ го пренесоа овој светиот хадис. Тоа значи дека секој што го споредува својот морал, дела или облека со непријателите на исламот станува еден од нив. [Оние кои ја следат модата и лошите обичаи на неверниците, кои забранетите работи ги нарекуваат убава уметност и оние кои вршат забранети работи ги нарекуваат уметници и прогресивци, треба да земат поука од овој свет хадис.]

19 - Амр Шуајб дава вести за неговиот татко и дедо. Аллаховиот Пратеник ‘саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Аллаху теала сака Неговите слуги да ги гледаат благословите што Тој им ги дал.)** Тирмизи „рахимехуллаху теала“ го пренесе овој хадис. Како што може да се види, Семоќниот Аллах сака облеката да биде нова, убава и чиста. Тој ги сака оние што ги прават овие работи за да ги покажат своите благослови. Не ги сака оние кои тоа го прават од ароганција. Не е дозволено да се сокријат благословите дадени од Аллах теала. Благословот на знаењето е исто така вака.

20 - Џабир бин Абдуллах „радијаллаху анх“ рече: Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ дојде кај нас. Имаше некој со несредена коса во куќата. Кога го виде ова рече: **(Не можеше ли да најде нешто да си ја среди косата?)** Кога виде некој со валкани алишта, рече: **(Нема ли со што да си ги пере алиштата?)**.

21 - Ебулахвес, еден од табиините, известува од неговиот татко. Отидов кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“. Моата облека беше стара. Тој праша: **(Немаш ли имот?)** Реков дека имам имот. Тој праша: **(Каков вид имот имаш?)** Реков дека има секакви. Тој рече: **(Кога Аллах теала дава богатство, треба да се видат ефектите од Неговите благослови врз него!)** Имамот Ахмед и Несаи „рахиме-хумаллаху теала“ го известија овој свет хадис. Преводот од третиот том на книгата **(Ешиат-ул-лемеат)** е завршен овде.

22 - Јусуф Кардави во својата книга **(Ел-халал-у вел-харам-у фил-ислам)** вели: Исламската религија ѝ забранила на жената муслиманка да се покрива со тенка крпа што се гледа долу. Во Светиот хадисот во книгите **(Муслим)** и **(Муватта)** стои: **(Жените кои се покриени, голи и чии глави се кренати како грпка од камила нема да влезат во**

рајот. Нема ни да го мирисаат. Сепак, беше наведено дека мирисот на Рајот ќе се почувствува од далеку). Овој хадис им забранува на жените да се покриваат со тенка, прозирна или тесна облека што се лепи за кожата, чорапи, шамии и да ја врзуваат косата во гроздови над главата. Вака прикривање е како да се шетате голи. Муслиманките и девојките не треба да се покриваат со тенка, тесна облека, да не носат перики или да ја собираат косата на врвот на главата како грпка од камила или да ја врзуваат косата во пунџа. Треба да се знае дека тоа се гревови кои водат во пеколот.

[На двестотината страница беше наведено дека Кардави бил безмезхебно религиско лице. Исламската религија изјави дека е задолжително жените да се покриваат себеси и квалитетите на покривање. Никогаш не е објавено дека има некаква разлика помеѓу покривање со чаршаф, што ги има овие особини и со широка и долга кошула или мантија. Во книгите на фикх (вероучење) е напишано дека покривањето е фарз, а облиците на покривање и облекување се **(Суннет-и зеваид - она што не е грев доколку не се практикува)**. Суннет-и зеваид значи суннети кои не се обожување, но се обичајни. Поради оваа причина, неопходно е да се користи вообичаената. Мекрух е да не се следи обичајот во работи кои не се ибадети. Ако предизвикува раздор, станува харам. Во **(Хиндијје)** е наведено: (Дозволено е да се погледне во жена која е покриена со густа и широка ткаенина. Не е дозволено да се гледа во жена која е покриена со тенка и тесна ткаенина. Исто така, харам е да се гледа со страст во лицето на жена со превез. Мекрух е да изгледаш непотребно без страст. Гледањето на немуслиманските жени е исто така вака. Беше кажано дека е дозволено да се гледа само во нивната коса.)

Подобро е да се покриете со дебела, широка мантија во темна боја, која достигнува до коските на глуждот и чии ракави ги покриваат зглобовите, отколку да се покриете со два чаршафи. Исто така, се вели во **(Халеби-ји кебир)**, (Косата на слободна жена која виси до нејзините уши едногласно се смета за интимна. Ваков според повеќето научници е и делот што виси од увото. Според некои луѓе, висечкиот дел не станува интимен за време на намазот. Меѓутоа, не е дозволено туѓинец да ја погледне.) Целата коса треба да ја покрие со дебела шамија. Предниот дел од средината на оваа навлака треба да се залепи за челото и да се

спушта блиску до веѓите, двата рабови да се спуштаат од рабовите на двете веѓи до брадата, да се закачат со игла на брадата и да се закачат до градите, а задниот дел од средината да го покрива грбот. Доколку постои можност за неред, треба да се покријат и образите. Тој/таа треба да носи и темна боја, дебели чорапи. Ако една четвртина од висечката коса на жената е изложена колку една молитвена положба, нејзиниот намаз не е валидна. Ако се открие помалку од тоа, тоа е мекрух (недозволено). Овде, ниту една книга не направила разлика дали жената е стара или млада. Иако е кажано дека е дозволено да се одговори на поздравот на старица и да се ракува и приватен разговор со неа, никој не рекол дека е дозволено старицата да ја пушта косата или да ја гледа косата. Имаше и такви кои велеа дека е дозволено да се гледа во косата на немуслиманка. Но, никој не вели дека е дозволено да се гледа во косата на постара муслиманка. Оние кои велат дека е дозволено постарите жени да одат во џамија и да ги посетуваат гробовите, исто така изјавија дека услов е нивната коса и глава да бидат покриени.

Не е точно да се каже: (Во педесет и деветтиот стих од поглавје ел-Ахзаб, се вели дека муслиманките треба да се покриваат со **(џилбаб)**. Не е точно да се каже дека овој стих наредува да се покриеме со чаршаф, кој е два одделни парчиња). Доколку овој стих заповеда носење чаршаф, жените на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ и асхабите „радијаллаху теала анхум еџмеин“ ќе носеа чаршаф. Но, во ниту една книга не е наведено дека некој од нив носел чаршаф. Турскиот **(Тибјан)** коментар го толкува ова како (Нека си ги покријат главите). Во неговиот коментар за **(Џелалејн)**, тој вели: (Тоа е шамијата што жените ја облеваат на нивните лица). Објаснувајќи го ова, Сави вели: (Тоа е шамијата и Дир, односно крпата покриена преку кошулата). Во толкувањата на **(Рухулбејан)** и **(Ебуссууд)** се наведува дека (Џилбаб е шамија која се обвиткува околу главата за да не се разбушава косата и која се става над шамијата наречена Химар. Таа е поширока, допира до градите и ја покрива кошулата [т.е. вратот] од вратникот). Во овој стих, на жените им е заповедано да ги покриваат главите и целото тело. Книгите **(Зеваџир)** и **(Ел-Фикх-у алел-мезахибил ербе'а)** го пишуваат хадисот што покажува дека и мажите носат џилбаб и наведуваат дека за мажите џилбабот е долга кошула наречена камис, односно ентари. Широка мантија и дебела шамија

или чаршаф од два дела се заедно во исполнувањето на заповедта за хиџаб во овој стих. Жените треба да се покриваат во согласност со обичаите на местото каде што живеат за да не предизвикуваат раздор. Напишано е во 26-тата страница од шестата глава од **(Бухари)** дека дел од стихот за Хиџаб бил објавен на денот на свадбата на Зејнеб (радијаллаху анха). Овој брак се одржа во третата година.]

Човек кој тврди дека е муслиман мора да знае дали сè што прави е компатибилно со исламот. Ако не знае, треба да научи со тоа што ќе праша некој ученик Ехл-и суннет или со читање од книгите на овие научници. Ако дејството не е компатибилно со исламот, човек не може да биде ослободен од грев или неверување. Тој треба да прави искрено покајание секој ден. Гревот и неверувањето за кои се покајани секако ќе бидат простени. Ако не се покае, ќе претрпи маки, односно казна, на овој свет и во пеколот. Овие казни се напишани на различни места во нашата книга.

Деловите од телото што мажите и жените мора да ги покриваат за време на намаз и на секаде на друго место се нарекуваат **(Интимни делови)**. **(Харам е откривањето на интимните делови или гледањето во туѓите интимни делови.)** Во 419 е напишано дека е суннет мажите да ги покриваат нозете за време на намазот. Секој што вели дека нема интимен дел во исламот станува неверник. Нашата религија ни наредува да ги покриеме нашите интимни делови. Местото каде што се наоѓа маж или жена чии интимни делови се изложени и каде има музички инструменти, коцкање, алкохолни пијалоци и женски гласови се нарекува **(џемаат на грешници)**. Харам е да се оди на собири на грешници. Срцето исто така треба да биде чисто. Да се има чисто срце значи да се има добри манири. Срцето се прочистува со следење на исламот. Срцето на некој што не се придржува кон исламот не може да биде чисто. Според иџма (заемна согласност), односно според сите четири мезхеби, секој кој вели дека е халал да се разголат интимните делови или да се погледне во таквите интимни делови на другите, кој не му придава никаква важност, односно кој не се плаши од казната, станува неверник. Ова е случај кога жените ги откриваат своите интимни делови, пеат песни и рецитираат Мевлид во присуство на мажи. Областа помеѓу колената и препоните на мажите не се смета за интимно само во мезхебот на Ханбели.

Човекот кој вели: (Јас сум муслиман) мора да научи и да им придава важност на условите на верата и исламот и фарзите и харамите што се прогласени од иџмата, односно едногласно, од четирите мезхеби. Незнаењето не е изговор. Со други зборови, тоа е како да се знае, но да не се верува. **(Деловите на жените, освен нивните лица и раце, се сметаат за интимни во сите четири мезхеби.)** И покрај тоа што оној што изложува дел од своето тело што не е со иџма, односно не е интимен според еден од другите три мезхеби, со тоа што не му дава никаква важност не станува неверник, тој станува тежок грев според неговиот сопствен мезхеб. Вака мажите ги изложуваат бутовите, односно пределот помеѓу колената и препоните. Задолжително е да го научи она што не го знае. Кога ќе дознае, веднаш треба да се покае и да го прикрие.

ОСОБИНИ НА МУСЛИМАНИТЕ

Верникот има седум права над друг верник:

Му оди на поканата,

Му оди на негова посета [кога е болен],

Му оди на неговиот погреб,

Му дава совет,

Му дава поздрав,

Го спасува од злосторник.

Кога кива, па вели **(Елхамдулиллах)**, тој му вели **(Јерхамукеллах)**.

Најдобар верник е оној кој има шест особини:

Се поклонува. Тој учи знаење. Не предизвикува штета. Го избегнува она што е забрането. Тој не посакува ничија сопственост. Никогаш не ја заборава смртта.

Предупредување: Во еден хадис е наведено: **(Секој ги сака оние што му прават добро. Оваа љубов е присутна во природата на човекот.)** Човек кој го сака своето его, ги сака оние кои му помагаат да ги постигне желбите на неговото его. Мудриот и сознаениот човек ги сака оние кои му помагаат да стане цивилизирана личност. Накратко, добрите ги сакаат добрите. Злобните луѓе ги сакаат лошите луѓе. Можете да препознаете каква личност е гледајќи ги неговите најблиски и пријателите. Треба да зборуваме слатки зборови и да

покажеме насмеано лице на сите, било да се пријатели или непријатели, муслимани или немуслимани, освен оние во ерес. Најкорисната услуга и највредниот подарок што може да им се даде на луѓето е сладок збор и насмеано лице. Кога ќе види неверници како обожуваат крава, треба да ги спречи да станат непријателски расположени со тоа што ќе ѝ даде слама на устата на кравата. Човек не треба да се расправа со никого. Кавгите го намалуваат пријателството и го зголемуваат непријателството. Не треба да се **(лути)** на никого.

Гневот предизвикува нервни и срцеви заболувања. Во еден хадис е наведено: (Не лути се!), не се лути.

Ако некој крие четири работи, тоа ќе биде добро за луѓето:

1- Неговата сиромаштија,

2- Неговата милостина,

3- Неговата несреќа,

4- Неговата неволја.

А рајот го заслужуваат четворица:

1- Јазикот да биде споменувач на Аллах.

2- Да биде хафиз (Куранот да го знае на памет).

3- Да биде хранител.

4- Да пости во месецот Рамазан.

Секој човек треба да ги има следните седум работи на својот јазик:

Кажување **(Бесмела)** во сè што прават.

Кажување **(Елхамдулиллах)**, кога ќе завршат некоја работа.

Кажување **(Иншаллах)**, кога ќе вели дека ќе оди за некаде.

Кажување **(Инна лиллах ве инна илејхи рациун - Од Него сме дојдени и пак Нему ќе Му се вратиме),** кога ќе чујат некоја лоша случка.

Ако згрешиле, треба да се покаат и да побараат прошка.

Тие продолжуваат да го рецитираат совршениот збор **(Ла илахе иллаллаху вахдеху ла шерике лех, лехул-мулку ве лехул-хамду ве хуве ала кулли шеј-ин кадир - Нема бог освен Аллах. Тој е еден, нема содружници, Нему му припаѓа суверенитетот, Нему му припаѓа пофалбата, секое добро е во Негови раце. Тој е семоќен за сè.).**

Многу ја кажуваат честата фраза **(Ешхеду ен ла илахе иллаллах**

ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулух - Сведочам дека нема ништо достојно да се обожува освен Аллах и сведочам дека Мухаммед е Божји слуга и пратеник).

Овие две, исто така, треба да се читаат многу, дење и ноќе:

1- **(Естагфируллах - Прости ми Аллах.)**

2- (**Субханеллахи вел-хамдулиллахи вела илахе иллаллаху валлаху екбер вела хавле вела куввете илла биллахил-алиjjил-азим - Слава му е на Аллах онолку колку што Аллах го објавил, колку тежината на она што Аллах го знае, и полнотата на она што Аллах го знае. Благодарноста му припаѓа на Аллах. Нема бог освен Аллах. Аллах е поголем од сè и нема сила или моќ без помошта на Аллах, Возвишениот и Севишниот.)**

ОПИС НА ЕТИКАТА НА БЛАГОДАРНОСТА

А сепак, човекот има седумдесет и две добри особини:

Вера, верување според Ехл-и суннет, искреност, добродушност, скромност', благодарност за добиена добрина, советување, очистување, трудење, восхитување, дарежливост, беззаветен, храброст, херојство, мудрост, благодарност, согласност, трпеливост, загриженост, надеж, несакање заради Аллах, сакање заради Аллах, толерантен, пофалител и критикувач, напорен, работлив, намера, дело, сеќавач на смртта, очекувач од Аллах, предаден кон Аллах, љубител на знаење, благосостојба, главно суштество, смелост, благост, љубезност, подобруван, лојален на ветувања, исполнувач на на ветувањето, со убав морал, несакање на сè освен Аллах, задоволство, способност за разликување на доброто од злото, вложител на труд за постигнување добрина, тактичност, копнеж, срамежливост, трпеливост во Божји заповеди, запознаеност кон Аллах, довера во Аллах, зрелост, интелигентност, издржливост на вистинскиот пат покрај ексцеси, чесност, интуитивност, предаденост кон Аллах, искрена поврзаност, поврзаност, кондиционираност, свесност дека се следи од Аллах во секој миг, пресметувач, прекорување, проголтување гнев, сакање на животот заради услужување на луѓето, покајание, длабоко побожен, прецизност во верата, целосна посветеност кон Аллах, наградуван/ач, почитувач на правата на луѓето.

Скромност значи да се биде со отворено срце; благодарност кон

благословите е да се биде благодарен кон Семоќниот и Великиот бидејќи секоја помош и благодат е од Него; советување значи да советуваш свои браќа муслимани; прочистување значи отстранувањето на лошиот морал од срцето и ставање на добриот морал; трудење значи вложување труд во религијата; восхитување значи да го посакуваш благословот што го имаат другите за себе; дарежливост и херојство значат да се биде со отворена рака дарежливи, а беззаветен значи да ги завршиш работите на свој брат муслиман; храброст значи да се биде способен да ги извршува човечките должности; мудроста значи да се има сознание за состојбите; благодарност значи користење на благодатите на заповедените места; согласност значи да се биде задоволен со одредбите кои доаѓаат од Аллах; Трпение значи да се поднесуваат неволјите со трпение.

[Човековите права е да се почитуваат правата на другите. Најважните права на луѓето се правата на родителите. Тој треба да се обиде да ги освои нивните срца со слатко зборување, насмевка и брзање да им помогне. Потоа следуваат правата на соседот, правата на учителите, правата на мажот и жената, правата на пријателот, а потоа и правата на власта. Не треба никого да се лаже, не треба да се изневерува, треба правилно да се користат мерните инструменти и да се исплати платата на работникот пред да му се исуши потта. Неплаќањето долгови или плаќањето на автобуски билети и слично би било предавство. Неплаќањето даноци на владата би значело кршење на правата на илјадници луѓе. Ако владата врши угнетување и оние кои се угнетувани се бунтуваат против државата, во **(Берика)**, во делот за неред, во **(Хиндије)** и **во (Дурр-ул-мухтар)** е напишано дека не е дозволено да им се помага на овие бунтовници. Во еден хадис е наведено: **(Оној кој ја изневерува власта, ќе биде оставен во незгодна положба од страна на Аллах)**. Со други зборови, ги понижува и презира оние кои се бунтуваат [Нибрас]. Поради оваа причина, не треба да се верува во делителите и деструктивните списи на безмезхебните луѓе како Сејјид Кутб и Мевдуди, кои ги поттикнуваат муслиманите да се бунтуваат против владата. Не треба да се бунтува против лошата владата и не треба да се помага на оние што се бунтуваат. Додека Ибн Абидин „рахимехулаху теала“ изјавил дека носењето свилена облека е харам за мажите, тој рече: „Ширењето свилени ткаенини и изложувањето на златни и сребрени предмети

без нивно користење на свадби и фестивали е дозволено само ако е за исполнување на наредбата на владата, а не за наметнување. Но, не е дозволено палење светилки или правење светлечки реклами во текот на денот, бидејќи тоа значи губење на имотот и непотребно користење. Ако тоа е направено по наредба на владата, дозволено е да се прават овие и да се испраќаат нивните деца во мешани училишта за девојчиња и машки. Погледнете на страница 479! Исто така, не е дозволено да се оди на собири каде што се мешаат мажи и жени и каде што луѓето со нивните интимни делови се изложени.) Исто така, во деловите (петочна молитва) и (кадилик) од **(Ибн Абидин)** е напишано дека не е дозволено да се бунтува против законите на неверниците. Наведено е дека ибадетите на оние кои имаат права над другите нема да бидат прифатени и тие нема да можат да влезат во Рајот. Речено е дека да се ослободите од правата на неверниците е потешко отколку да се ослободите од правата на муслиманите. Човек треба да прави добро на сите, а не да одговара со зло на оние што прават зло. Вистинскиот муслиман ги почитува наредбите на Аллах и законите на владата.]

Говорот на светците не е нешто за мешање.

Оние кои имаат пристап до говорот не се лишени.

Треба да патуваш секаде за да најдеш човек,

менувачот на пари го знае скапоцениот камен, збунетите не.

Ако се стави затворен сад на чело на водата што тече,

И да остане таму четириесет години, тоа не е доволно добро.

Говорот го прави срцето чисто, Влашката му завидува,

не е круната на Адем што го прави мудар.

Прво, мора да се верува и да се држи настрана од она што е харам,

Треба да се знае дека ова е храна за душата: Не е бадем алва!

УЧЕСНИЦИТЕ ВО ПРЕДАВАЊАТА НА ПРОРОКОТ

Меѓу сите асхаби, четворицата калифи на Аллаховиот Пратеник „радијаллаху теала анхум еџмаин“ се супериорни во однос на другите. Времетраењето на нивниот калифат е триесет години. [Беше најавено дека сите асхаби„радијаллаху теала анхум еџмаин“ ќе одат во рајот. За никого не е дозволено да се зборува лошо.]

А, исто така, чудата на Евлијаите (светците) се вистинити и точни.

Најсупериорен и најдоблесен од сите светци е хазрети Ебу Бекр ес-Сиддик „радијаллаху теала анх“. Неговиот калифат е вистинит. Со консензус на умметот е утврдено дека тој бил првиот калиф. Тој е свекор на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем„. Ја омажил својата ќерка Ајше „радијаллаху анха“ за Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“. Тој е вешт во спознанието на вистината. Сето свое богатство го потрошил на патот на вистината (исламот). Сè додека не остане ни зрно. Носеше прекривка од влакна од урма околу половината. Џебраил „алејхисселам“ исто така дојде кај Аллаховиот Пратеник, облечен во истата облека како тој. Кога Аллаховиот Пратеник го виде во ваква состојба, рече: **(О брате мој Џебраил! Никогаш досега не сум те видел вака. Кога рековме: „Каква е оваа состојба“**, рече Џебраил „алејхисселам“ (О Пратеник на Аллах! Сега ме виде во оваа состојба. Сите ангели се во оваа состојба. Причината за ова е што Семоќниот Аллах ми се обрати вака: **(Ебу Бекр, мојот слуга, го потроши целото свое богатство заради Мене и на Мојот пат. Сега тој носи покривка од влакна од урма. Тој заповеда: „О ангели мои, и вие облечете се како него)**. Тој рече: „Сите ангели сега се во оваа состојба“. И поради тоа се викаше Сиддик.

По него, најсупериорен од светителите е хазрети Омер „радијаллаху анху“. Неговиот калифат е воспоставен со консензус на умметот. Тој е вешт во исламските науки. Еден ден, лицемер и Евреин дошле кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ со еден случај на тужба. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ го сослуша нивниот случај. Вистината излезе во корист на Евреинот. Кога тој лицемер не се согласил, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ им рекол: **(О луѓе! Одете кај Омер, нека го слушне вашиот случај!)** заповеда. Тие дојдоа кај Хазрети Омер „радијаллаху теала анху“. За што дојдовте? рече тој. Лицемерот рече: „Имам тужба против овој Евреин“. Хазрети-и Омер „радијаллаху теала анху“ рече: Како можам да го прифатам ова тврдење додека постои сопственикот на исламот? Лицемерот рече: Отидовме кај Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и тој пресуди за случајот против Евреинот. Не се согласив! Омер „радијаллаху анху“ веднаш им рече да почекаат и јас ќе го средам вашиот случај сега, и влезе внатре. По некое

време дошол кај нив со нож под здолништето, го нацртала ножот и му ја отсекол главата на лицемерот и рекла: (Ова е состојбата на оној кој не се согласува со пресудата на Аллаховиот Пратеник). Поради оваа причина тој беше наречен Омер-ул-Фарук „радијаллаху теала анх“.

Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Оној кој ја разликува вистината од лагата е Омер).**

По него, најсуперирорен од светителите е Хазрети Осман-и Зиннурејн „радијаллаху анху“. Неговиот калифат е точен и правилен. Тој е воспоставен со консензус на Умметот. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ му ги дал своите две ќерки за мажење, една по друга. Кога починала неговата втора ќерка, тој рекол: **(Да имав уште една ќерка, би ја дал за жена за него!).**

Кога ја дал својата втора ќерка за жена, хазрети Осман „радијаллаху теала анху“ многу го пофалил. Откако се омаживме, неговата ќерка рече: (О татко мој, светлината на моите очи! Ти многу го пофали хазрети Осман. Не толку колку што рече!) Кога Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ и рече на својата ќерка: **(О ќерко моја! Ангелите на небото се срамат од хазрети Осман!).**

Тој беше наречен Осман-и Зиннурејн бидејќи Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ му ги даде своите две ќерки. Зиннурејн значи сопственик на две светла. Тој е вешт во науката за марифет.

По него, највозвишен од светителите е Али „керремаллаху веџхех ве радијаллаху анх“. Неговиот калифат е воспоставен со консензус на умметот. Тој е зет на Аллаховиот Пратеник. Неговата ќерка Хазрети Фатима, нашата мајкам „радијаллаху анха“ ја омажи за него. Тој е вешт во познавање на науката за тарикатот. Имаше едно машко дете. Еден ден, моето дете посака да го тестира овој мој господар. Еднаш, Хазрети Али „радијаллаху анх“ беше надвор. Дојде кај моето дете и нареди една услуга. Детето молчеше. После тоа, хазрети Али „радијаллаху анх“ му рече на мојот син: „О сине Аллахов! Кога прашавме: „Што ти направив и зошто се почувствува навреден и зошто се навреди?“ Драги мои, ти не ми направи ништо, јас сум твој слуга. Мојата намера беше да те тестирам. Тој рече: „Ти си навистина Вели (Аллахов пријател)“.

[Оние кои ги сакаат сите сахабии и го следат нивниот пат се нарекуваат **(Ехл-и суннет).** Оние кои велат дека ги сакаат некои од

нив, но не ги сакаат повеќето од нив се нарекуваат **(Шиити)**. Оние кои се непријателски настроени кон сите асхаби се нарекуваат **(Рафизи)**. Личноста која вели дека ги сака сите асхаби, но не се согласува со ниту еден од нив во некои работи, се нарекува **(Вехабисти)**. Мешавината на идеите на изопачениот свештеник Ахмед ибн Тејмијје и лагите на британскиот шпион Хемфер се нарекува **(Вехабизам)**. Тие ги нарекуваат сунитските муслимани кои не го следат ова верување како неверници. [Со овие зборови, тие самите стануваат неверници.]

Вехабистичките идеи биле воведени од Британците на Арапскиот Полуостров во 1150 година [м. 1737]. Тие пролеаја многу муслиманска крв за да ги шират британските планови. Сега, со основањето на центри наречени **(Рабитатул алемин ислами)** во секоја земја и расфрлајќи безброј количества злато, тие ловат неуки религиозни личности. Со тоа тие ги збунуваат муслиманите. Тој ги клевети научниците на Ехл-и суннет кои го бранеа исламот илјада и четиристотини години и нивните заштитници Османлиите. Тие ги нарекуваат погрешни точните информации добиени од текстовите на овие научници.

Некои од вехабистите велат: (Ние сме и во мезхебот Ехл-и суннет, ние сме во мезхебот на Ханбели). Овие нивни зборови се слични на изјавите на изопачената секта Мутезиле: (Ние сме и Ехл-и суннет. Ние сме во ханефискиот мезхеб). Ова го кажуваат затоа што знаат дека оние кои не се Ехл-и суннет ќе одат во пеколот. Меѓутоа, само усогласувањето со мезхеб во своите дела и постапки не значи да се биде член на тој мезхеб. За да се следи мезхеб, и верувањето и практиката мора да бидат компатибилни со тој мезхеб. Верувањата на четирите мезхеби се исти. Сите четворица од нив се од верувањето Ехл-и суннет. За да може човекот да биде во мезхебите на Ханефи или Ханбели, тој прво треба да биде верник Ехл-и суннет. Вехабистите немаат верување во Ехл-и суннет.]

ВО ОДНОС НА ХРАНАТА

Има десет придобивки од миењето на рацете пред јадење, сметајќи дека е суннет: Ако некој ги мие рацете за да јаде храна, а потоа ги стави влажните врвови на прстите на аглите на очите и ги избрише наназад, тој човек нема да доживее болка во очите, со дозвола на Аллах Теала. Десет придобивки:

1- Ангел извикува од под Престолот на Милостивиот. Исто како што ги чистите рацете, така и вашите [мали] гревови се прочистуваат.

2- Ќе ја постигне наградата за нафиле намаз.

3- Зачуван е од сиромаштија.

4- Тој ќе ја достигне наградата на Сиддиките.

5- Ангелите се молат за прошка за него.

6- За секој залак ќе биде награден како да го дал како милостина.

7- Јадењето со Бесмела ќе го исчисти од гревот.

8- Ќе биде прифатена молитвата што ја прави после јадење.

9- Ако умре таа ноќ, ќе го достигне чинот маченик.

10- Ако умре преку ден, се запишува како маченик.

Суннет е прво да се мијат рацете и да не се сушат.

Има шест придобивки од миењето на рацете после јадење со намера да се исполни суннетот:

1- Еден ангел извикува од под Престолот на Семилостивиот, (О верник! Пратеникот на Аллах „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ е задоволен од тебе.)

2- Тој ќе ја постигне наградата што е специфична за ова.

3- Ќе добива награди според бројот на влакна на телото.

4- Тој ќе го добие својот дел од океанот на милоста.

5- Добива награди според бројот на капки што му течат од раката.

6- Кога ќе умре, тој станува маченик.

[Наредбите на Возвишениот Аллах се од два вида: Заповедта на создавањето и Заповедта на законодавството.

Емр-и теквини (заповедта на создавањето) е Неговата изрека **(Бидувај!)** до работите што Тој сака да ги создаде. Кога ќе каже „Бидувај“, тоа нешто веднаш бидува. Никој не може да ѝ спречи на оваа работа да бидува. Тој направи одредени работи како причини за создавање на сè. Како што одредени материи кои предизвикуваат создавање на одредени материи, така и материјалната и духовната моќ на човекот и различните енергии предизвикуваат создавање на многу нешта. Ако сака да му подари нешто на Својот слуга или да му подари добро дело, Тој ја натера таа личност да ја постигне причината

за тоа нешто. Кога причината ќе стане ефективна, ако Тој сака и вели (Бидувај!), таа работа доаѓа во битие. Ако Тој не сака, ништо не бидува. Својата мудрост и создание ја покрил и сокрил со причини. Многу луѓе ги гледаат само причините и не можат да ја разберат мудроста зад причините и Неговото создавање. Овој недостаток на разбирање ја предизвикува неговата катастрофа.

Емр-и теклифи (заповедите на наредба) дадени на луѓето да прават или избегнуваат. Исполнувањето на овие заповеди зависи од волјата и желбата на човекот. Тој го остави човекот слободен во својата волја и желба. Но, Тој е кој го создава она што човекот го посакува. Ако човекот сака, и ако Тој го посакува тоа, тогаш го создава. Ако не сака, не создава. Тој е единствениот кој создава сè и им дава различни ефекти и својства на супстанциите. Нема друг творец освен Него. Да се верува дека некој друг освен Него има својство на божественост, тоа значи дека му припишуваш некој друг како партнер. Тој изјавува дека никогаш нема да му прости на Судниот ден на оној кој Му припишува партнер Нему и дека на припишувачот ќе му нанесе вечни и многу болни маки. Кога човекот сака да ја извршува Неговата заповед и да прави добро, Тој сака и создава со милост. Кога оние кои не веруваат во Него и Му се спротивставуваат сакаат да прават зло, Тој тоа го сака и го создава. Кога оние кои веруваат во Него и Го молат сакаат да прават зло, Тој покажува милост и не сака или создава. Бидејќи се случува сè што сакаат нивните непријатели, тие стануваат уште побесни.

Наредбите на Семоќниот Аллах се поделени на степени според нивната важност:

1- Тој им заповеда на сите луѓе да веруваат и да бидат муслимани.

2- На оние кои веруваат им заповеда да не прават харам и зло.

3- На оние кои веруваат им заповеда да ги извршуваат задолжителните дела.

4- Тој им заповеда на муслиманите кои се воздржуваат од харам дела и ги вршат фарзите да се воздржуваат од мекрух дела и да вршат суннетни дела и нафиле ибадети.

Според горенаведениот редослед, не е прифатливо или сакано да не се прави првата наредба и да се прави онаа по него. Нема никаква корист. На пример, Аллах теала не сака и не прифаќа кога човек кој

нема вера се воздржува од зло, или кога човек кој не се воздржува од лоши и харам работи ги извршува задолжителните дела, или кога оној што не ги извршува задолжителните дела ги извршува суннетните дела и нафиле ибадети. Поради оваа причина, Тој не сака и не прифаќа милостина, добротворни цели, добри дела, изградба на џамии, финансиски донации, миење раце пред и после оброците и одење во умра на муслиман кој не врши намаз, не дава милостина, не ги исполнува правата на својата мајка, татко, сопруга и деца. Се гледа дека секој човек мора да ги извршува наредбите по горенаведениот редослед. Но, ако некој што не го направил претходниот чин го направи следното дело и тоа не го натера да го напушти фарзот или да направи харам дело, не треба да го пропушти тоа да го направи иако нема да заработи никаква награда. Напишано е на крајот од шестото поглавје од тефсирот на **(Рух-ул-бејан)** дека се надеваме дека Аллах Теала ќе нè помилува и ќе нè натера да ги извршуваме претходните наредби, со благослов тоа да го правиме постојано.]

А исто така, има четири фарзи на јадење храна:

1- Да се знае дека ненајадувањето по јадење и незаситувањето по пиење се од Аллах, Семоќниот и Најславниот.

2- Јадење од халал.

3- Да се поклонува на Аллах сè додека не му снема силата за хранење.

4- Да се биде задоволен со она што ќе се добие.

Кога се почнува да се јаде, треба да се има намера да се добие сила да се обожува Аллах, да се прават добри дела за Аллаховите слуги и да се шири Аллаховата религија и патот до вечната среќа и мир на сите луѓе. Дозволено е да се јаде со непокриена глава.

А исто така, мустехабните работи што треба да ги правите кога јадете се следните: да ја поставите масата на подот, да седнете на маса со чиста облека, да клекнете и јадете, да ги измиете рацете и устата пред да јадете, да кажува бесмела пред да јадете, да вкусите сол пред јадење, да јадете леб од јачмен, да се скрши лебот со рака, да не се трошат лебните трошки, да се јаде од напред, да се јаде оцет, да се земат мали залаци, да се џвака храната темелно, да се јаде со три прста, да се изгребе садот со прстот, да се излижат прстите трипати,

да му се заблагодари на Аллах на крајот од оброкот, да се користи чепкалка за заби.

А несаканите аспекти на јадењето храна се: јадење со левата рака, мирисање на храната и не кажување бесмала. [Кога некој ќе се сети, дури и ако е за време на оброк, треба да се каже Басмеле.]

Харами во јадење храна: Да се продолжи да се јаде иако е најаден [ако има гости, треба да се однесува како да јаде за да не ги спречи да јадат], непотребно трошење во храната, да се каже бесмела додека [неправедно] јаде туѓ имот, да се оди на гозба без да биде поканет, да се јаде туѓ имот без дозвола, јадење нешто што ќе предизвика болест на телото, јадење храна подготвена со лицемерие, јадење нешто што некој го ветил.

Јадењето топла храна ги има следните штети: Предизвикува глувост. Кожата пожолтува. Му снемува сјајот на очите. Забите пожолтуваат. Нема вкус во устата. Не може да се насити. Способноста за перцепција се намалува. Интелигенција станува ниска. Тело го мачат болести.

А исто така, придобивките од јадење малку храна се следните: Телото станува силно. Срце се просветлува. Меморија станува силна. Лесно е да се егзистира. Наоѓа задоволство во својата работа. Многу често се сеќава на Аллах, Големиот и Славниот. Размислува за задгробниот живот. Задоволството во обожувањето се зголемува. Точноста и водството се во изобилство во сè. Пресметката станува лесна.

На оние кои велат дека се муслимани,

потребни се пет дневни намази.

Утре, на судниот ден,

враќањето и возвишувањето стануваат брзо.

ВО ОДНОС НА ВЕНЧАЊЕТО

И, исто така, има многу придобивки од стапувањето во брак.

Првата придобивка е дека ќе се има запаметено својата религија. И ќе има добра диспозиција. И вашата заработка ќе биде изобилна. И исто така, постапува во согласност со суннетот. Всушност, нашиот Пратеник „алејхиссалату весселам“ рекол: **(Стапувајте во брак и имајте многу деца. Затоа што на Судниот ден ќе се гордеам со**

мноштвото на мојот Уммет во споредба со другите уммети.)

А исто така, мажот и жената мора да ги почитуваат своите права еден кон друг.

И, исто така, кога човек ќе стапува во брак, треба да го направи своето истражување и да најде и да се ожени со побожна жена, односно побожна личност, а не махрем. Дозволено е да се ожени со жена која е бремена од прељуба. Ако прељубникот е некој друг, тогаш сексуалниот однос не е дозволен пред раѓањето на детето. (Фејзијје).

И, исто така, да се ожени за девојка поради нејзиното богатство и добриот изглед. Затоа што, тој потоа станува понижен. Нашиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако некој се ожени со жена поради нејзиното богатство или убавина, ќе биде лишен од нејзиното богатство и убавина.)** А ако некој се ожени со жена поради нејзината религија и морал, Семоќниот Бог ќе му го зголеми богатството и изгледот.

Жената мора да биде четири нивоа пониско од машко. Нејзината возраст и висина и нејзините роднини. Во четири работи потребно е жената да биде на повисоко ниво од својот сопруг. Едната е да биде убава, една да биде добро воспитана, една да има добри навики, една да се воздржува од она што е харам и сомнително, а една да не гледа туѓи мажи со непокриени додека таа со отворена коса, глава, раце и нозе.

Оние кои не ги даваат младите девојки да се мажат, предизвикуваат зло и неред.

А исто така, пред свршувачката за брак, да се направи темелно истражување за семејствата на свекрвите и младите кои ќе се венчаат е суннет и обезбедува продолжување на хармонијата меѓу нив. Се наведува дека во ова има три придобивки: Прво, љубовта меѓу двајцата никогаш нема да престане до смрт. Второ, ќе има изобилство во нивната благослов. Трето, се постапува во согласност со суннетот.

После ова, прво треба да се венчаат во општината. Невршењето брак во согласност со суннетот е голем грев. Лошо е и неправење на брачна постапка.

По бракот во согласност со суннетот, машката страна испраќа убави и вредни работи на женската страна, што е причина за љубов.

И, исто така, дозволено е жената да се украсува и да се однесува на

секој начин пред нејзиниот сопруг и тоа носи многу награда.

Суннет е да се прави гозба на брачната ноќ. [Треба да се јаде по вечерниот намаз, а по ноќниот намаз да се однесе младоженецот кај невестата и по намазот веднаш да се разотидат.]

Првата ноќ е суннет младоженецот да ѝ ги измие нозете на невестата и таа вода да ја растури на сите четири страни од куќата. Вршете два рекати нафиле намаз и направете дуа. Без оглед на молитвата, што ќе ја направи таа ноќ, ќе бидат прифатени сите молитви. Оние што го гледаат младоженецот го потсетуваат на ова. И тие велат: **(Барекеллаху лек ве барекеллаху алејха ве џем-а бејнекума билхајри - Благословен е Аллах, благословен е Аллах на нив, и нека биде со нив во најдоброто)**. Односно, Возвишениот Аллах да ве благослови вас и вашата жена и да донесе добрина меѓу вас двајцата!

Да се каже: (Добро се согласувате еден со друг и да си имате деца), како што прават некои луѓе, е говор на неуките и нема никаква корист. Суннет е да се читаат молитвите специфични за тоа време. Знајте ги потребните религиозни работи и научете ги на вашата сопруга. Зашто, прашањето ќе биде поставено во задгробниот живот. Да се каже „не знаев“ не е изговор. [Задолжително е да се научат фарзите и харамите и верата на Ехл-и суннет и да се поучуваат на својата жена и децата. Суннет е да се научат и поучуваат суннетите.]

Немојте да ги земете и да ги испратите вашите сопруги на места кои исламот не ги дозволува! Немојте да ги извадите на улица без хиџаб. Зашто, нашиот пророк „алејхисселам“ рекол: **(Ако жената дојде во џамија да изврши намаз со убави мириси, намазот на таа жена нема да биде прифатен освен ако не си оди дома и не направи гусл како да станала нечиста од џунублук)**. Бидејќи не им е дозволено да одат во џамии и слични места со пријатен мирис, какво ниво на грев треба да има ако одат на други места и да бидат видени од јавноста? Според тоа, нека се размислува на ова! И нека се размислува за маката што ќе се поднесе!

И нашиот Пратеник „алејхисселам“ рече во хадис: **(Повеќето од жителите на рајот се сиромашни, а повеќето од луѓето од пеколот се жените.)** Врз основа на тоа, хазрети Ајше „радијаллаху анха“ праша: (Која е причината зошто поголемиот дел од жените се во пеколот?) И нашиот Пратеник „алејхисселам“ рече: (**Тие не покажуваат трпение**

пред несреќата и кога ќе видат едно лошо дело од некого од кого виделе десет добри дела, веднаш ги забораваат тие десет добри дела и секогаш го спомнуваат едното лошо дело. И тие многу ги сакаат световните украси и не работат за ахирет и многу прават гијбет (озборуваат)).

Кој од мажите и жените кои се обдарени со овие својства се жители од пеколот.

Исто така, се пренесува од хазрети Али „керремаллаху теала веџхех“ дека, еден ден дошла една жена кај Аллаховиот Пратеник „саллаллахутеала алејхи ве селлем“ и рекла (О Аллахов Пратеник! Сакам да одам сопруга кај еден маж, што велиш?). Тој со среќа одговори**: (Мажот има многу права над жените. Можеш ли да управуваш со ова?).** Жената рекла: (О Аллахов Пратеник! Кое е правото на сопругот?) Тој рече: **(Ако го навредиш него, ќе бидеш непослушна на Аллах и твојот намаз нема да биде прифатен).** Жената, има ли повеќе? Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Секоја жена која излегува од својата куќа без дозвола на својот сопруг, секој чекор што го прави се запишува како грев.)** Жената, има ли нешто повеќе? Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако му зборува лоши зборови на сопругот, ќе ѝ го извадат јазикот од задниот дел на вратот на Судниот ден.)** Жената, има ли нешто повеќе? Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Жената, дури и да има богатство, ако не му задоволува потреба на својот сопруг, лицето ќе ѝ биде поцрнето на Судниот ден).** Жената, има ли нешто повеќе? Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Ако некоја жена краде од имотот на својот сопруг и го даде на некој друг, а не бара прошка од својот сопруг, Семоќниот Аллах нема да ги прифати нејзините зекат или садака** (милосрдие)**.)** Жената, има ли нешто повеќе? Аллаховиот Пратеник „салаллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Секогаш кога некоја жена ќе го пцуе или не го послуша својот сопруг, јазикот на онаа што е во состојба на шок и која слуша музички инструмент или гонг и дава некој денар, наградите што ги заработила од нејзиното детство ќе бидат изгубени и таа исто така против себе ќе се жали својата облеката што ја облекла и не го правела, ако не ги облекла во деновите за него, а отишла на забранети места“, тогаш Аллах Теала изјавува,**

„Морам да ги палам таквите жени дури илјада години.“) [И оттука треба да се сфатат лошите страни на киното, радиото и телевизијата.] Кога жената ги слушнала овие одговори, рекла: (О Аллахов Пратеник! До сега не сум стигнала да имам сопруг, а нема да стигнам да имам веќе никогаш).

Еднаш, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ радосно рекол: **(О жено! Дозволи ми да ти кажам за наградата да се стигне до маж, слушај! На секоја жена на која сопругот ќе ѝ каже „Аллах да биде задоволен од тебе“, тоа е повредно од правење ибадети шеесет години. А ако му даде на сопругот вода, подобро е отколку да пости една година. Ако врши гусл, кога ќе стане од креветот на свој сопруг, ќе биде наградена како да дала еден курбан. И ако не го мами својот сопруг, ангелите на небесата ќе ѝ пеат пофалби. И ако си игра со својот сопруг, подобро е отколку да ослободи шеесет робови. Ако ја чува храната на својот сопруг и ако покажува милост кон родниците на сопругот, ги извршува своите пет дневни намази и пости, подобро е отколку илјада пати да оди во Кабе.)** Кога Фатима-и Зехра „радијаллаху анха“ прашала: „Што би се случило ако жената го навреди својот сопруг?“ **(Ако жената стане непослушна на својот сопруг, Аллаховото проклетство останува врз неа, се додека не му бара прошка на својот сопруг, а ако побегне од креветот на својот сопруг, тогаш ѝ се бришат сите добри дела, а ако стане арогантна на својот сопруг, тогаш Семоќниот Аллах ѝ покажува гнев, а ако жената му вели на својот сопруг „Ти да не си мојот управник, што сум видела добро од тебе, тогаш Семоќниот Аллах прави да ѝ биде харам сета Негова благослов. И да ја лиже крвта на својот сопруг со јазикот, сепак сè уште не значи дека ги исполнила правата на својот сопруг. И ако таа непристојно со отворена несоодветна облека излезе со дозвола на нејзиниот сопруг, илјада гревови ќе му бидах запишани во книгата на дела на својот сопруг, бидејќи тој дал дозвола).** Каква ќе биде состојбата на оние жени кои излегуваат без дозвола? Размислете го ова!

Аллаховиот пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рече вака: **(О Фатима, ако би сакал да заповедам за некој да му се поклонува некому, Јас би заповедал за сопругата да му се поклонува на својот сопруг).**

Ајше „радијаллаху анха“ рече (О Аллахов Пратеник, советувај ме!). Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(О Ајше! Јас те советувам тебе, а ти ги советуваш жените од мојот Уммет! Утре, на Судниот ден: Најпрво се прашува верата, второ, од абдест и намаз, трето, за сопругот. Кој човек ќе биде трпелив со злобата на неговите интимни делови, Семоќниот Аллах ќе му ја даде наградата на пророкот Ејјуб. (Дури и ако жената покаже трпение против злобата на нејзиниот сопруг, таа ќе го достигне чинот Ајше ес-Сиддика.)**

А таа исто така рече: **(Ако мажот си ја тепа сопруга си, јас ќе му бидам тужител на Судниот ден).**

Дозволено е мажот да ја тепа својата жена на три места, со отворена дланка или со крпа без јазли. Затоа што ги напуштила намазот и гуслот, не дошол во креветот и излегол без дозвола. Никогаш не е дозволено да се тепа некого со стап, тупаница, клоци, крпа со јазли или да се удира по главата или телото. За други прекршоци никогаш не се тепа. Потребни се неколку предупредувања. Ако нема подобрување, потребно е да ја оставите, за да не бидете во маки.

[Тоа е наведено во **(Шир'ат-ул-ислам)**, (Кога нечија жена се однесува лошо, треба да се бара вината во себе. Тој треба да каже: „Да бев добар, таа немаше да го направи ова“. Не треба повторно да се ожени со друга врз побожната жена. Недозволиво е лице кое не може да биде праведно во својата издршка да земе втора жена. Иако е дозволено некој што знае дека ќе ја дели правдата да земе втора, подобро е да не земе. Кога се оди на места каде што е дозволено, мора да се носи шамија и добро да се покрие телото. Харам е жената да излезе со парфем или да ги покажува своите украси. Побожната жена е најскапоцениот од световните благослови. Да се покаже сочувство кон муслиманите и да не се вознемируваат е поисплатливо од извршувањето на нафиле (дополнителни) дела на ибадет.) Се вели во **(Ријад-ун-насихин)**, (Осумнаесеттиот стих од поглавје ен-Ниса тврди: **(Бидете љубезни и нежни кон вашите жени!)** Во хадисите, **(О Ебу Бекр! Оној кој зборува тивко со својата жена додека се смешка, ќе добие награда како за ослободување робинка која не сака да се ожени) и (Аллах нема да покаже милост на жена која ќе се омажи за грешен човек)** и **(Оној што сака да го постигне**

моето посредување, нека не ја дава својата ќерка на грешник!) и (Најдобар од луѓето е оној кој прави добро со луѓето. Најлоши од луѓето се оние кои им наштетуваат на луѓето [ги навредуваат]**)** и беше речено: **(Неправедно да се повреди муслиман е погрешно отколку да се уништи Кабе седумдесет пати.)**

Во **(Дур-ул-мухтар)** е наведено: (Задолжително е мажот муслиман да обезбеди издршка за својата сопруга, со која се оженил со важечки брак. **(Нафака)** значи храна, облека и куќа во која може да живее. Тој мора да ја пушти својата сопруга да живее во куќа што е негова или изнајмена. Мажот исто така може да бара да не присуствува ниту еден од роднините на жената. И двајцата го имаат ова право. Куќата мора да биде меѓу побожните муслимански соседи [самиот глас на муезинот мора да се слушне од куќата]. Не може да се спречи еднаш неделно да ги посетува мајка му или татко му. Исто така, би било добро еднаш неделно да доаѓаат кај ќерките. Ако некој од двајцата се разболи и нема кој да ја чува, жената мора да оди да служи, дури и ако мажот не се согласува. Не може да ги спречи другите нејзините блиски роднини да доаѓаат кај неа еднаш годишно или неговата сопруга да оди кај нив. Ако дозволи другите да одат на места каде што има грев, и двајцата ќе бидат грешни. Тоа го спречува да работи за други, дома или надвор, за плаќање или за добротворни цели, и да оди на училиште или да држи проповеди. Жената треба да биде зафатена со домашни работи дома и да не биде без обврска. Не ги праќа во бањи, плажи или да гледаат спортски игри на кои се изложени луѓе со интимните делови. Не дозволува телевизорите кои ги прикажуваат овие да влезат во нејзината куќа.] Не може да излезе облечен во нова облека и да се украсува.] Иако може да ја носи својата сопруга во куќите на муслиманите кои се воздржуваат од харам работи, освен нејзините роднини кои се махрем, односно оние со кои е харам да се венчаат, мажите и жените мора да седат одделно. Роднините на жената **(Махрем)** се осумнаесет машки и се: татко и дедовци, синови и внуци, браќа, синови на браќа и сестри, чичковци од татко и, макар и да се само од нејзината мајка или само од нејзиниот татко. Овие седум мажи стануваат роднини махрем поради доење, а исто така и поради прељуба. Сите четворица мажи стануваат роднини махрам врз основа на бракот. Тоа се: свекор и татко му, зет, очув и посинок. Снаите на машките деца се махрем за еден маж, а

зетите на жените се махрем за една жена. Махрем значи дека е харам да се преземе нешто преку бракот. На пример, сестрата е махрем. Секој е махрем за децата на своите браќа и сестри. Сопругите на браќата и сестрите, децата и сопругите на чичковците, вујковците и тетките не се махрем. Децата и сопругот на тетката се намахрем. Браќата и сестрите на мажот и неговата сопруга се намахреми. Во **(Нимет-и Ислам)**, во услови на аџилак, пишува дека деверот и браќата на сопругата не се роднини махрем, туку туѓинци. Харам е жената да биде видена во јавност од овие двајцата, да остане сама во соба, дури и ако и се покриени делови од телото освен лицето, и заедно да одат на патување. Махрем се и свекрвите на зетот и свекрвите од татковата страна. Девојка не може да се омажи за својот роднина махрем. Дозволено е да не се покриваат во нејзино присуство. Може да бидат сами во соба, или заедно да одат на патување. Кога роднина на-махрам ((жени или мажи) кои немаат никакви религиозни или правни пречки при стапувањето во брак) доаѓа дома, таа вели добредојде на нејзиниот сопруг или други женски роднини, со целото тело покриено освен лицето. Носи работи како кафе и чај. Но, таа не седи до нив. Муслиманите мора да се усогласат со исламот и книгите за вероучење, а не со обичаите и традициите. Секој муслиман треба да ја научи својата жена на вероучење, а ако таа самата не го знае тоа, да ја испрати кај побожна госпоѓа учителка. Ако не може да најде жена која се придржува кон исламот и се воздржува од харамот (забранетото), треба заедно со нејзината сопруга да ја прочита правилната книга на религиозното право напишана од научниците на Ехл-и суннет „рахимехумуллаху теала“ и двајцата добро да ја научат својата религија, верување, харамите и фарзните работи. Не треба да се внесуваат во куќата корумпирани толкувања и религиозни книги напишани од безмезхебните луѓе и еретици и не треба да се читаат. Радиите и телевизиите кои емитуваат неточни верски и неморални содржини не треба да бидат дозволени дома. Овие се полоши од лошите пријатели. Тие ја корумпираат религијата и моралот на нивните сопруги и деца. Нивните сопруги и ќерки треба да се занимаваат со домашни работи и не треба да ги тераат да работат на полиња, фабрики, банки, комерцијални претпријатија или државни служби. Не е неопходно жените и ќерките да заработуваат пари или да им помагаат на своите татковци и сопрузи во нивната уметност и трговија. Обврска на мажот

е да ги направи овие и да ги донесе потребите на домаќинството од чаршии и пазари. Ако жената биде принудена да го прави ова, нејзината религија, морал и здравје ќе бидат оштетени. И нивните светови и задгробниот живот ќе бидат уништени. Тогаш, и да ги удираат колениците, нема да им биде од корист. Тие не можат да избегаат од гревот и неволјите. Оној кој го следи исламот ќе најде утеха и на овој свет и на ахирет. Човек не треба да се залажува со насмеаните лица и слатките зборови на лошите пријатели и лицемери, туку треба да ги следи книгите на вероучење. Тој, исто така, треба да ги заштити своите ќерки и деца од харами. Тие треба да ги испратат своите синови во училишта со муслимански учители. Нема потреба жените да работат во продавници, маркети, фабрики, државни работни места или меѓу мажи. Ако жената нема маж или е болна, нејзиниот роднина махрем (лице на кое му е забрането да се омажи/ожени (за кого бракот не е дозволен) во исламот) е должен да ги задоволи сите нејзини потреби. Ако овие роднини се сиромашни, државата треба да им обезбеди дарежлива плата. Семоќниот Аллах ја испраќа секоја потреба на муслиманката на нозе. Товарот на финансиските тешкотии е врз мажите. И покрај тоа што нема потреба да работи и да заработува, половина од она што го наследува мажот ѝ дава на жената. Должноста на жената е да ја врши работата внатре во куќата. Првата од овие должности е да ги образува своите деца. Првиот ментор на детето е неговата мајка. Детето кое ќе научи верски и морални знаења од својата мајка нема да биде измамено од нерелигиозните учители, лошите пријатели и лагите на еретиците кои се непријатели на исламот. Тој станува вистински муслиман, како мајка му и татко му. Видете ја 84. страница и 579. страница од следните изданија на **(Детали за вероучењето Сеадет-и Ебедијје)**! Лицемерите кои се непријателски настроени кон исламот се нарекуваат **(Зиндик)**.]

ВО ОДНОС НА СПРЕМАЊЕТО НА УМРЕНИОТ ЗА ПОГРЕБ, СТАВАЊЕТО ВО ПЛАШТАНИЦА, ОДВЕДУВАЊЕТО ДО МЕСТОТО НА ПОГРЕБНА МОЛИТВА И ЗАКОПУВАЊЕТО

И, исто така, погребниот намаз, закопувањето, миењето и обвиткувањето, сето тоа е фарз-и кифаје.

За да се измие трупот, тој се става на грб на мермерна или дрвена подлога поставена на затскриено место. Кошулата му е соблечена.

Му се зема абдест. Се мие со топла вода од глава до папок. Потоа се покрива и се мие местото помеѓу папокот и колената. Мијачот носи ракавица на десната рака. Ја става раката под покривката и го мие со поливање вода. Не гледа под покривката. Потоа го врти на левата страна и го мие за десната страна, а потоа го врти на десната страна и го мие за левата страна со ракавицата. Еден од трите дела на плаштеницата е поставен на церадата под мртовецот. Овој експонат е поставен во ковчегот со трупот.

Постојат три типа на плаштеници: Кефен-и фарз, [исто така наречено задолжителна плаштеница], кефен-и суннет и кефен-и кифаје.

Плаштеницата (кефенот) на суннетот е три за мажи и пет за жени.

Има две доволни плаштеници за мажи и три за жени.

Наведено е во **(Бахр)**, (Доволна покривка за жените е изар, лифафе и химар, односно покривка за глава. Зашто, жените се покриваат со овие три додека се живи.) Во тоа време, изарот беше крпа што се обвиткуваше околу телото од рамениците или од врвот на главата до стапалата. Во Ибн Абидин е напишано дека лифафе е камис [антари]. Се гледа дека муслиманките излегувале во широки капути и шамии. Напишано е во **(Бахр)** и **(Дурр-ул-мунтека)**, (Оддржувањето што мажот мора да ѝ го даде на сопругата е алиментација, храна, наметка и живеалиште. Наметката е кимар и милхафе.) Милхафе е надворешната обвивка. [Ова сега се нарекува фераџе, манто или саја. Се гледа дека женската облека се состои од три парчиња. Меѓу нив нема чарчаф. Покривањето со чаршаф стана традиција подоцна. На места каде покривањето со чарчав е обичај и традиција, дозволено е покривање со чаршаф, а на места каде носењето наметка е вообичаено, дозволено е покривање со широка наметка и дебела марама. Да се оди подалеку од обичаите и традициите значи да се напушти заедницата. Тоа предизвикува раздор. Забрането е да се предизвикува раздор.]

Задолжителната плаштеница е дел и за мажи и за жени.

Ако не е достапно платно и има харир, односно свила, за мажите е доволен еден слој, а за жените два слоја.

И, исто така, во погребниот намаз, лицето на кое најмногу му одговара да биде имам е прво владетел на државата ако е муслиман, потоа владетел на градот, потоа проповедник кој е способен да биде

водител на петочен намаз, а потоа имам-и хајдир.

Лицето наречено Имам-и хај е муслимански научник за кој починатиот добро размислувал за време на неговиот живот. И после тоа, тој е родител на мртвиот. Ако неговиот старател не дојде и некој друг освен споменатите го изврши намазот, неговиот родител е негов избор. Ако сака, може да го врати или не. [Деталите за ова се во книгата на исламското вероучење наречена **(Сеадет-и Ебедијје)**.]

А исто така, ако телото на човекот му се пресече од средината и му остане само средниот дел, намазот за таа половина не се врши.

Ако најдат мртво тело што е растргнато и секој дел е на различно место, дури ни намазот не му се извршува. Меѓутоа, ако ги спојат тие парчиња, намазот може да се изврши.

Ако измијат труп и речат дека еден дел останува сув, го перат ако не е обвиткан. Но, ако по одење на гробот увидат дека еден дел од екстремитетот за абдест му останал сув, тој дел го измијат и намазот го извршуваат. Ако го стават во гроб и го покријат и потоа известат, тогаш нема да го извадат од гробот. Ако телото се закопа без да се измие, а на него не е фрлена земја, се вади и се мие.

А и да направат тејеммум на погреб и да има вода додека се носи, тоа е опција.

Ако многу луѓе умреле во еден град, дозволено е да се изврши еднен намаз за сите нив. Се разбира, со примена на правилата на исламот. Сепак, подобро е да ги изведувате еден по еден.

И, исто така, наведете ја намерата за погребниот намаз на следниов начин: **(Се молев за доброто на Аллах теала, се молев за мажот** [или жената]**, го следев имамот кој беше присутен).**

А ако фатат некого додека е на грабеж на патот, или ако го убијат по мислење на судијата или старателот, или ако убијат некого во тепачка поради неговиот бунт против државата, или ако некој си ја убие мајката или таткото, намазот не им се извршува.

Ако се самоубие, намазот му се извршува **(Дурр-ул мухтар)**. Исто така, постојат десет знаци на Ехл-и суннетот:

1- Таа личност често присуствува на џемаатот.

2- Тој го следи имамот [чие верување или грев не значи неверување].

3- Има поглед дека дозволено е бришење преку чорапите.

4- Не кажува лоши зборови на ниту еден од асхабите (радијаллаху теала анхум еџмаин).

5- Не се бунтува против државата.

6- Нема конфликт или расправија во религијата [за волја на вистината].

7- Не се сомнева во религијата.

8- Тој знае дека доброто и злото доаѓаат од Аллах.

9- Не прави текфир на луѓето од кибла [освен ако нивниот атеизам не е јасен].

10- Тој ги претпочита четворицата калифи пред другите асхаби.

ВО ОДНОС НА СОСТОЈБИТЕ ПРЕД УМИРАЊЕ

О беден народ, бегате од смртта. Ако он умре и јас сум околу него, па велиш и јас ќе се заразам. А ти бегаш на друго место мислејќи дека во соседството ти дошла чума или заразна болест. И ова верување е харам. Болеста може да се шири ако Аллах сака.

О, бедници, каде трчате? Ви беше ветена смртта. Смртта не напредува! Создателот на светот не ви дава време за повеќе од око да трепнете кога ќе дојде вашето време. Нема ништо повеќе или помалку од она што е предодредено.

Секаде каде што Семоќниот Бог ја одредил Неговата заповед, таа личност го напушта својот имот, децата и семејството, сите заедно, и оди во таа населба. И ако не стигне до местото каде што има земја, не му е заповедано да си го одземе животот.

Сите умираат кога ќе им дојде време. Во триесет и третиот стих од поглавје ел-Араф е објавено: **(Кога ќе им дојде одреденото време, тие не можат ни малку да го вратат напред или назад.)**

Пред да се роди човекот се одредува колку долго ќе живее. А на кое место умира човек, дали со покајание или без покајание, од какви болести, и дали со верување или без верување, сето тоа е напишано на левх-и махфуз (зачуваната книга). Всушност, постои упатување на ова во последниот стих од поглавје ел-Лукман.

Создателот на световите ја создал смртта. Потоа го создал животот.

Потоа Он ја создаде нашата исхрана и ја напиша на книгата.

Сега, Семоќниот Бог знае колку вдишуваш во еден ден. И го напиша на книгата. Ангелите бдеат над мртвите и кога ќе дојде време, го известуваат ангелот за смртта.

И ако сте верувале и сте ги чувале зборовите потврдени од Светиот Куран во текот на вашиот живот, ќе одите со среќа! Знајте дека сè е од Аллах! Не плачете по покојникот! Ваквите работи се причини за умирање без вера. Не дај Боже. Ако се случи грев или грешка, мора искрено да се покае.

Возвишениот Бог му вели на Азраил „алејхисселам“: **(Земи ги лесно душите на моите пријатели, земи ги со тешкотија душите на моите непријатели!)** Ако ми биде непослушен!

Должината на еден ден од Судниот ден може да биде илјада или педесет илјади години. Има многу толкувања за ова прашање. Тоа се разбира од петтиот стих од поглавје ес-Сеџде и четвртиот стих од поглавје ел-Меариџ.

Ба'деху (следните) ангелите со маки ја земаат душата на бунтовникот. Не може да се опише со јазик. Се засолнивме кај Аллах, кој нè создаде од ништо. Некои мртви се вртат од страна на страна на своите кревети како лак. Всушност, Семоќниот Аллах вели во поглавјето ен-Назиат: Тие ангели мачат и разговараат меѓу себе. Џебраил „алејхисселам“ им вели на тие ангели: (Не покажувајте милост!) Душите на лицемерите им доаѓаат до врвот на носот. Само ќе го остават таму повторно. Тие го стискаат секој негов екстремитет толку силно што светлината на очите му се излева. Ангелите велат: (Не си предодреден за рајот! Светскиот Создател ти се лути! Нема милост за тебе! Зар заборави што правеше додека беше жив? О, непослушен! Таква мака ти е подготвена, маката на лицемерите и неверниците. Затоа што немаше намаз, немаше зекат, немаше милостина, немаше милост за сиромашните. Не се воздржувавте од она што е забрането, целата работа ви беше корумпирана. Озборуваше, но сепак велеше: „Аллах е дарежлив, но сега казната е болна.). Еве го обраќањето од Семоќниот и Возвишениот Бог: **(Тие лицемери ниту еден ден не се сеќаваа на својата смрт. Тие беа арогантни. Тие не ги почитувале намазот на фарзот, суннетот и вацибот. Сега нека го видат Моето мачење!)** Повторно, забаниите (ангелите одговорни во

паколот) го фаќаат за нокти, му ја вадат душата од вените на градите, ја носат кај неговиот труп и пак ја пуштаат. Повторно доаѓа обраќањето, **(Не ве известија ли научниците? Не ја прочитавте нашата книга? Нели рече: „Не биди безгрижен, не оди по ѓаволот“? Нели рече: „Знај сè од Аллах“?).** Не биди алчен за световни работи! Биди задоволен со она што Возвишениот Аллах го дал, помилуј ги Неговите сиромашни слуги и грижете се за сиромашните! Семоќниот Аллах е тој Цар кој те создаде и те зеде на Себе за да може да те храни и ако ти дојде несреќа од Него, можеш да Го повикаш, да Го молиш и да бараш лек од Него. Немој да кажуваш дека си дал пари на лекари и си оздравел! Знајте дека тоа е од Аллаховата милост! Она што го нарекувате вашиот имот е доверено вам. Нема лек за вашите маки од Него. Ако е халал, должен си да дадеш отчет за тоа. Дури и да го одредил Семоќниот и Возвишениот Бог, нема да бидете спасени од имот, деца или пријатели, колку и да викате и во која и да пустина бегате. Сепак, ќе бидете погребани каде и да е вашата почва. Освен ако не дојде твојата смрт, нема да ти дојде штета од никого. Само ти е заповедано да се заштитиш од опасност и да се држиш цврсто за причините кои се лек за неволјите.

И секогаш кога Семоќниот Аллах ви дава благослов како здравје, богатство и деца, вие се радувате и велите: „Елхамду лиллах, нашиот Господ нè удостои“. Секогаш кога Возвишениот Аллах ќе ти нанесе несреќа, односно ќе ти даде несреќа, тагуваш, не си трпелив и забораваш да бидеш благодарен.

Обраќањето од Семоќниот Бог беше: **(О ангели мои! Држете го!)**

Ангелите му ја земаат душата од под влакната на телото и повторно ја ослободуваат. Никој не може да спаси некого кого Семоќниот Бог го мачел.

Лицето што лежи на смртната постела го гледа ова мачење и вели: Ах, да ги исполнив моите дела додека бев во светот и да не страдав од оваа политика денес. Повторно, обраќањето до оние кои го чекаат тој болен е: **(О мои арогантни слуги! Спасете го овој ваш пријател со трошење на своето богатство! Не можете да бидете трпеливи со неволјите што доаѓаат од мене на овој свет, се жалите од мене. Овој слуга е во маки и неговата душа дојде на мојот суд. Од моја моќ!)** Ангелите го слушнаа овој повик и рекоа: (О Господару! Твојата казна е вистинска) и паднаа во сеџда. За овие во Куранот нè информира

Семоќниот Бог. Потоа, повторно доаѓа повикот до ангелите: „држете“. Држат толку силно што ни долниот дел од влакното нема да остане празен. Ангелите извикуваат со причина и велат: (О душо на Аллаховиот бунтовен слуга, излези од своето тело. Денес е денот кога ќе бидеш мачен. Поради љубовта кон нешто друго освен Аллах, се возгордеа и не ги поздравуваше сиромашните, го правеше она што беше забрането, лагата ја гледаше како вистина и вистината ја гледаше како лага). Овие се информирани во Куранот.

Тогаш кога таа личност им вели на ангелите: „Дајте ми малку да се освестам“, тие гледаат дека ангелот на смртта стои над него. Кога го виде тоа, заборави на овие маки и почна да трепери. Кога ќе го видиш ангелот на смртта, вели: Кој си ти и зошто дојде додека толку ангели мачат? После тоа смртта ќе те повика со величенствен глас и ќе каже: Јас сум таа смрт што мора да те извади од лицето на светот. А вашите деца треба да ги направам сираци и вашиот имот да го наследат од вашите роднини кои не ги сакате на овој свет.

Кога ги слушна овие зборови од смртта, трепереше и го сврте лицето. Зашто, ова е нејзиниот знак, а во хадисот на Бухари, Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ рекол: **(Кога ќе ги слушне ангелите, го свртува лицето кон ѕидот и ја гледа смртта како стои пред него).**

На која страна и да се сврти, ја гледа смртта на таа страна и потоа повторно се враќа назад.

Ангелот на смртта се јавува со силен глас и вели: „Јас сум тој голем ангел кој ги зеде душите на татко ти и мајка ти. Еве, сите твои пријатели ќе погледнат и ќе кажат, што фајде? Згора на тоа, јас сум тој голем ангел дека оние што ги убив пред тебе беа помоќни од тебе.

Кога овој лажливец толку долго разговарал со ангелите, ангелите на казната се повлекле и си заминале. Кога со стравопочит ќе го видиме Азраил „алејхисселам“ нашиот ум исчезнува во тој момент.

Азраил „алејхисселам“ прашал: „Како го виде светот? Тој вели, јас бев измамен од искушенијата на светот и дојдов до оваа состојба.

И Создателот на светот ќе го обликува светот во жена, со очи како небо и заби како рогови на вол, и ќе дојде со некаков мирис и ќе седне на неговите гради.

Потоа, му го носат имотот на тоа лице. Богатството што го заработил со гнев, без да внимава на харам или халал, го даваат на неговите наследници пред неговите очи.

И после тоа, тоа богатство ќе му рече на сопственикот: **(О непослушен! Ме заработи, но неправедно го потроши, а не даваше милостина или зекат. Сега, јас те оставив и паднав во рацете на оние што не ги сакаш, а тие ти го земаа без благодарност).**

Додека е во оваа состојба, тој гледа наоколу, жеден и со запалено срце.

Потоа, додека е во оваа состојба, ѓаволот наоѓа можност и доаѓа до неговата глава да ја земе неговата вера. Тој неук човек држи чаша во раката. Во него, ледената вода ја исплакнува таа чаша на главата на болниот. Тој го гледа и слуша. На тоа место и во тој момент станува јасна состојбата на сиромашните и богатите.

Ако е несреќен, ќе рече: „Донеси ми ја оваа вода да ја пијам“. Животот на тој проклет ќе биде ценет. Тој вели, -не дај Боже- нема творец на световите!

Ако е грешник, тоа го кажува како што вели и - не дај Боже - неговото верување исчезнува.

Меѓутоа, во сè, мудроста повторно му припаѓа на Бога, во тој случај, болниот треба да има вода со себе. И потребно е често да се отвора устата и да се дава вода. Ако го достигне водството, го проколнува ѓаволот и го отфрла.

Кога ќе заврши рокот, наредбата се дава - ако е верник. Азраил „алејхисселам“ му ја зема душата. Триста и шеесет ангели ја зедоа таа душа од рацете на Азраил „алејхисселам“ и го добија обликот на сите негови пријатели и другари. Го облекуваат во рајската облека, му ја носат душата во рајскиот дворец и повторно веднаш го носат кај мртвото тело.

А ако отишол без вера, триста и шеесет ангели Сиџџин ќе донесат од пеколот лист од олеандер, поцрн од висорамнина, ќе му ја завиткаат душата, која заминала без вера, во неа, веднаш ќе ја однесат во пеколот, ќе му го покажат местото и ќе му ја вратат.

А исто така, колку и да дојде човек во пубертет и да живее на овој свет и да се бунтува и да замине без да се покае, - не дај Боже - ќе ги види овие казни и ќе се посрамоти на Судниот ден, а неговото

место ќе биде Џехеннемот (пеколот). Освен ако не добие упатство од Семоќниот Аллах или не го постигне посредувањето на Мухаммед „саллаллаху теала алејхи ве селлем“.

ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА НЕВИНИТЕ

Ако детето на муслиманот се разболи и е на смртна постела, неговото место е Макам-и илиjjин, односно Рајот. Оттаму дојдоа триста и шеесет ангели, се наредија во редови и застанаа пред тој невин човек, велејќи: (О невино! Радосна вест за тебе, денес е денот кога ќе бараш прошка од Аллах за твоите мајки, дедовци и сите блиски твои кои починале», а сто ангели ќе го облечат со круна на застапништвото, сто ангели ќе го облечат со круна на љубовта, сто ангели ќе го облечат со кошулата на ревноста и силата, а шеесет ангели ќе го отстранат превезот и хиџабор од неговите очи. Како што се подигнати сите превези, се гледаат наметките и предците на верниците кои починале уште од времето на Адем. За некои од нив е подготвена и казна. Кога ќе ја видат оваа ситуација, плачат, врескаат и треперат. А тие што не го знаат тоа мислат дека умира.

Потоа, ангелите кои се земачи на души доаѓаат и гледаат дека тој ја облекол круната и кошулата на посредништвото и дека превезот му е тргнат од очите и ќе можат да му ја земат душата и да речат: (О невин! Создателот на световите те поздрави и заповеда дека јас го создадов; нека се врати кај мене. Зашто му ја дадов таа духовна довера, нека ми ја врати. За возврат за неговата казна, ќе му дадам Рај и спасение. Кога рекоа: „Ако не веруваш, сврти го лицето и погледни кон небесата, ќе видиш), погледнал и тој невин и ги набљудувал ангелите и убавината на Аллах теала. Тој скока од радост и трепери и рика и вцрвенува. Скокни и фрли се на креветот да умреш. Тој би сакал повторно да ги види своите предци во маки и повторно да го даде животот. И ангелите велат: (О невин! Зошто не го даваш својот живот?) Невиниот вели: (О ангели! Молете го Аллах да им прости на моите роднини и предци.) Ангелите велат: (Господи! Ти ја знаеш нашата ситуација со овој невин.) Хазрети Аллах „Семоќниот“ ќе му се обрати велејќи: (Простив заради мојата чест). Повторно, кога ангелите рекоа: (О невин! Нека бидеш среќен! Семоќниот Бог им ги прости гревовите на оние кои имаат вера и ги прифати сите нивни

барања.) Дури и невиниот станува среќен и додека е во оваа состојба, Семоќниот Бог ќе испрати два хурии од Рајот и ќе дојде кај него во облик на мајка му и татко му, ќе ги отвори нивните раце и ќе рече: (О, синко или ќерко наш! Дојди со нас, ние не можеме да бидеме во рајот без тебе). Од рајските јаболка вадат јаболко и му го даваат на раката на невин, велејќи му да го земе. Додека тој невин човек го шмркаше јаболкото, хазрети Азраил „алејхисселам“ стана прекрасно невин човек како него и му ја одзеде душата.

Во една нарација, додека го мирисаше јаболкото, душата му се залепи за јаболкото и ангелот на смртта ја зеде душата на невиниот од јаболкото. И двете од овие нарации се дозволени.

Тогаш ангелот на смртта ја зема таа душа, ја тера да погледне кон небото и ја носи во Рајот. Таму има поле со зелен хризолит. Кога ќе дојде невиниот таму, тој прашува: „Зошто ме донесе овде? Ангелите: (О невино! Има судно место. Многу е жешко. Во оваа пустина има седумдесет илјади извори на милосрдие. Застани покрај базенот на нашиот благороден гласник „алејхисселам“ и види ги чашите на светлината! Кога татко ти и мајка ти ќе дојдат на судот, ги полниш овие чаши со вода и им ги даваш и не ги пушташ, за да не одат по патот на пеколот и да трпат маки и казна. Затоа што, вашите молитви се прифатени во очите на Возвишениот Аллах. А во петок навечер ќе се спуштите на земјата. Во тоа време, можете да ги пренесете поздравите на Семоќниот Аллах до умметот на Мухаммед „саллаллаху теала алејхи ве селлем“. И тие ве опомнуваат, велејќи: (Можете да ги осветлите и да ја однесете нивната благодарност кон Семоќниот Бог).

Ги пуштаат душите на невините луѓе да ги гледаат овие места, а потоа брзо ги враќаат и ги стават до главата на починатиот. Таа душа останува во гробот додека не се изврши молитвата, не се влезе во гробот и не се направи испрашувањето и пресметувањето. Ако татко му и мајка му умрат без покајание, ќе има завеса меѓу него и неговиот син на Денот на Воскресението. Тие ги бараат тие невини и копнеат еден по друг. Ова е состојбата на децата на верниците кои сè уште не го достигнале пубертетот.

ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА ЖЕНИТЕ МУСЛИМАНКИ

Сега, таа жена, која е во пуерпериум, или бремена, или страда од чума, или од внатрешни болки, или ниту едно од овие, но не им се чини непристојно на туѓи луѓе и нејзиниот сопруг е задоволен од неа, кога таа ќе умре, ангелите од рајот доаѓаат кај таа жена, застануваат пред неа во низи и ја поздравуваат со чест и достоинство, (О сакан на Аллах, слуга маченик, дојди и оди, што правиш во палатата на светот? Тие велат: «Аллаху теала беше задоволен од тебе и ја искористи оваа болест како изговор, ти ги прости гревовите и ти го подари Рајот. Дојди и испорачај ја својата душа!» Кога таа жена го виде овој чин и сакаше да се откаже од својот дух, погледна наоколу и рече: (Нека ги суди оние што се пријатели со мене и ги помилува, тогаш ќе и ги предадам), дури и ангелите ја претставија нејзината молба до Семоќниот Бог. Потоа доаѓа почесното обраќање и изјавува: (Заради Мојата чест, ги прифатив сите молитви на Мојот слуга). Дури и ангелите ќе дадат добра вест. Тогаш ќе дојде ангелот на смртта со сто и дваесет ангели на милосрдието. Светлината на нивните лица се издигна до Престолот, главите им се крунисани, а зад нив има светлосни превези, а на нозете златни кломпи и зелени крилја. Во рацете ќе ги имаат плодовите од рајот, мирисот како мошус и ќе те поздравуваат со достоинство и чест, велејќи: (Нека те поздрави Создателот на световите, да ти го подари Рајот, да те направи ближен на неговиот сакан Мухаммед „алејхисселам“ и да те направи придружник на св. Ајше.

Оваа верничка, кога ќе ги слушне овие зборови и ќе ѝ се отвори завесата на очите, ги гледа верниците и ги гледа оние што се грешни и се мачат и се моли: „Прости им ги гревовите, Господи мој! Обраќање доаѓа од Семоќниот, (О мој роб! Ги исполнив сите твои желби, дај ми го аманетот, жената и ќерката на мојата сакана те чекаат.). Кога го слушна ова обраќање, душата му затрепери, нозете му се тресеа, се препотуваше и ќе умреше, кога се појавија два ангела. Тој има огнен стап во рацете, еден на десната и еден на левата страна, а ѓаволот, алејхил-ла’не, трча и вели: „Иако тоа не ни е од корист, само дозволете ми да го видам со скапоцен камен во чинија со ледена вода и му ја покажува водата“. Кога тие ангели ќе го видат тој злобен човек, го

бркаат удирајќи го со стаповите, кршејќи го садот во раката, а потоа го бркаат. Таа муслиманска дама го виде ова и се насмеа. Потоа, тие хури девојки му даваат да пие чаша накит и кевсерско вино. Неговата душа скока од задоволството на рајското вино и ја фаќа чашата, а ангелот на смртта му ја зема душата од таа чаша. Ангелите викаат и велат: **(Инна лиллах ве инна илејхи рациун - Од Него сме дојдени и пак Нему ќе Му се вратиме)**. И ја земаат душата и ја прават да погледне кон небото, ја носат во Рајот, ѝ го покажуваат местото таму и веднаш ја враќаат на главата на мртвото тело.

Кога ќе му ја соблечат и ќе му ја одврзат косата, душата веднаш му доаѓа до главата на телото и вели: (О перач! Издржи полека! Зашто, канџата на Азраил ме повреди. И моето тело многу страдаше и се потресе.) Кога ќе дојде да ја измие, тој пак доаѓа и вели: (Не ја загревајте водата многу! Кога ќе го измие и го завитка во плаштеницата, застана малку, повторно вика и вели: (Ова е последен пат ќе го видам овој свет. Нека ги видам моите роднини и нека ме видат и нека земат поука. Нека не плачат по мене, бидејќи наскоро ќе умрат како мене. Нека не ме забораваат и секогаш нека ме паметат читајќи го Светиот Куран во мојот гроб за да не трпам маки во гробот. Нека ме паметат во петок и празници.).

Потоа, кога ќе се стави на мусала (камен врз кој се става трупот во ковчег на умреното пред погребната молитва), душата повторно вика и вели: (Останете мирни, син и ќерко, мајка и татко! Ваков ден за разделба нема. Копнежот и нашата средба се одложува за судниот ден. Збогум, о солзи по мене!).

Кога ќе се изврши намазот и лицето ќе се носи на рамо, повикува повторно и кажува: (Носете ме полека! Ако вашата намера е да заработите награди, не ми правете мака! Дозволете ми да го одведам вашето задоволство кај Аллах теала!).

Кога ќе го положат на работ од гробот, тој повторно се јавува и вели: (Видете ја мојата состојба и внимавајте! Сега ќе ме ставите на темно место и ќе си одите. Јас ќе останам со моите дела. Гледајќи ги овие моменти, немојте да ве залажува измамата на неверниот, лажлив свет!)

Кога ќе го стават во гробот, душата му доаѓа до врвот на главата.

Во ниеден случај, тие не оставаат мртов човек без сугестии. [Суннет е побожниот човек да дава **(сугестии)** по погребот. Вехабистите не веруваат дека давањето сугестии е суннет. Велат дека е бидах. Тие велат дека мртвите не можат да чујат или слушаат. Научниците на Ехл-и суннет „рахимехуллаху теала“ напишаа различни книги и докажаа дека давањето сугестии е суннет. Една од овие вредни книги е книгата **(Нур-ул јакин фи-мебхас-ит-телкин)** од Мустафа бин Ибрахим Сијами „рахимехуллаху теала“. Овде е напишан хадисот што го пренесуваат Таберани и Ибн Менде. Во овој хадис се наредува давање сугестии. Книгата **(Нур-ул-јакин)** е напишана во илјада триста четириесет и пет (1345) година во градот Бангкок во Сијам, а е напишана во 1396 година [Второто издание е објавено во Истанбул во м. 1976 година]. По наредба на Аллаху Теала, мртовецот се буди од сон во гробот и гледа дека е на темно место. Тој го повикува својот слуга, неговата наложница или личноста која секогаш му помага и вели: (Донесете ми свеќа!) Никогаш нема звук или глас. Гробот се расцепува и се појавуваат двајца прашални ангели [Мункер и Некир]. Може да има гол пламен што излегува од нивните усти и црн чад што излегува од носот. Во овој случај ќе му се доближат и ќе речат: **(Мен раббуке ве ма динуке, ве мен небиййуке)**, односно кој е вашиот Господар и која е вашата религија и кој е вашиот Пратеник? Ако точно одговори на овие прашања, тие ангели ќе му ги пренесат благословите на Семоќниот Аллах и ќе си заминат. Во тој момент се отвора прозорец од десната страна на гробот и му се приближува личност со лице светла како месечина. Оваа верна дама гледа во него и станува среќна. (Кој си ти?) прашува тој. (Јас сум создаден на овој свет од вашето трпение и благодарност. Тој одговорил: „Јас ќе ти бидам сопатник до Судниот ден“.

Сè додека егото не престане да посакува харами,

Срцето никогаш не може да биде огледало на божествените светла!

ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА УГНЕТЕНИТЕ, ТРПЕЛИВИТЕ И СИРОМАШНИТЕ, МАЧЕНИЦИТЕ

Нивната смрт е иста. Да речеме едното, другото е слично на него.

Постојат два начина да живеат бедните: Едниот е да останете во далечна клима и да има роднини и пријатели со него. Дури и еден од нив може да биде сиромашен на негово место. Никој не би сакал да му се приближи. Дури и таквите верници се бедни и ако умрат се маченици. Еден има повеќе од шеесет години и ги напушта петте дневни намази. Дури и овој е маченик. [Личност чие извршување на харам дејствие предизвикува неговата смрт, како што е некој што ќе се отруе со пиење алкохол, не станува маченик. Меѓутоа, ако умре од друга причина додека прави харам, на пример, ако умре затоа што се урне зграда, тој станува маченик. Секој дел од жените и девојките, освен лицето и дланките, се сметаат за нивни интимни делови. Задолжително е да се покријат. Кој не дава важност, станува неверник. Маченици се и жените и девојките кои не излегуваат со непокриени глави, коса, раце и нозе. Наредбите и забраните на Аллах теала се нарекуваат **(Ахкам-и исламијје)**. [Мајките и татковците кои ги учат правилата на исламот и ги учат на своите деца се исто така маченици.] Ако немаат вера и не прават намаз, нема да бидат маченици. А муслиман кој умира додека е заробен во рацете на неверник е исто така маченик. Неверникот кој е убиен од угнетување и мачење не станува маченик. Оној кој умре како неверник никогаш нема да влезе во рајот.

Секогаш кога овие луѓе ги полагаат главите на прагот на смртта, портите на небото се отвораат и толку многу ангели се спуштаат на земјата што само Бог ја знае нивната сметка. Имаат круни и наметки од светлина во рацете. Достојно ја поканuваат душата на таа личност. Всушност, Семоќниот Аллах ја објаснува оваа ситуација на крајот од поглавје ел-Феџр.

Дури и маченик е како овој што се врти со лицето кон судот на честа и вели: (О, боже мој! И да живеев, немаше да се надевам на ништо друго освен на твојата екселенција. И не се поклонив на никого. Не ме измамија световните искушенија, ниту непријателите на религијата. Господи мој! Во оваа ситуација, се надевам дека ќе го помилуваш и ќе му простиш на целиот Уммет на Мухаммед „саллаллаху теала алејхи

ве селлем“). Дури и овој станува маченик.

Тие посебни ангели се завиткани во тие наметки. Во тој момент дојде повик од Бога: (Однесете го во рајот! Бидејќи, на светот, тој се молеше повеќе од кој било друг и ги сакаше гостите, простуваше грешки и бараше прошка. И многу се сеќаваше на Мене (правеше зикр). Не излегуваше со откриени интимни делови. Се очистеше од харамите. И беше послушен на Пратениците и Исламот).

Почесното обраќање ќе биде: (Застанете покрај неговиот гроб, прославете Го и пофалете Го, поклонете Ми се и дајте му ја наградата на тој Мој слуга.) И тие ќе Го паметат и слават до Судниот ден, а наградата ќе ја напишат во книгата на тој слуга.

[**ПРЕДУПРЕДУВАЊЕ**: Лицемерите во Египет се побунија и дојдоа во Медина да го убијат калифот Осман „радијаллаху анх“. И жителите на Медина ги поддржуваа со лаги и клевети. Муслиманите во Медина зборуваа лошо за асхабите, велејќи дека тие не му помогнале на калифот. Меѓутоа, и калифот сакал да ги достигне високите чинови на мачениците во Рајот и се молел за тоа. Ги спречил оние кои му пришле на помош. Тој ги одби. Искористувајќи го тоа, бунтовниците лесно го мачениле калифот. Така, неговата молитва била прифатена. Тој ја оствари својата желба. Мачениците не чувствуваат болка кога умираат. Ним им се прикажани благословите и задоволствата што ќе бидат дадени во Рајот, и среде нивното задоволство, тие со задоволство ги предаваат своите души на ангелите.]

ВО ОДНОС НА УМИРАЊЕТО НА НЕВЕРНИЦИТЕ

Неверник, отпадник, некој што не го сака исламот, кој го нарекува Куранот закон на пустината, кој е толку лишен од знаење и морал што го нарекува најчесниот и најсупериорниот меѓу луѓето, господарот на пророците, Мухаммед „алејхисселам“ (не дај Боже), овчар на камили, превезот му се отстранува од очите, кога ќе умре глупакот кој му ги предал уздите на своето его и кој не може да го помири исламот, со својот зол ум, кој е бездушен, мрши и кој е толку понижен што вели дека нема потреба од религија т.е од исламот што претставува извор на мир и среќа на човештвото, е извор на знаење, морал, чистота, здравје и правда и фрла светлина врз цивилизацијата. Рајот му е покажан. Еден убав ангел му рекол: (О неверниче! Ти ѓубре што ги нарекуваш

муслиманите реакционерни, а оние кои трчаат по нивните похоти и оние кои ги кршат моралните принципи, ги нарекуваше просветлени и напредни! Ти беше на погрешен пат. Не би ја сакал вистинската религија ислам. Тој вели: „Оние кои веруваат и ја почитуваат информацијата што Мухаммед „алејхисселам“ ја донесе од Аллах, ќе одат во овој рај“. Тој ги гледа благословите на небото. Рајските хури, исто така велат: (Оние кои веруваат ќе се спасат од маката на Возвишениот Аллах). По некое време, ѓаволот се појавува во форма на свештеник. (О, сине на овој и оној! Тие што дојдоа лажеа. Благословите што ги гледате секогаш ќе бидат ваши.) Потоа е прикажан Пеколот. Има огнени планини, скорпии и стоногалки како мазги. Ги гледа маките спомнати во хадисите. Ангелите на маките во пеколот, наречени Зебани, ќе удрат со огнени прачки. Пламенот излегува од нивните усти. Нивната висина е како минаре, забите како рогови на вол. Звучат како гром. Неверникот трепери од звукот на овие гласови и го врти лицето кон ѓаволот. Неможејќи да го поднесе стравот од ѓаволот, тој бега. Ангелите го фаќаат ѓаволот и го фрлаат на земја. Доаѓаат кај овој неверник и велат: (О непријател на исламот! Во светот не веруваше во Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“. Сега не веруваш ниту во ангелите; повторно те измами проколнатиот ѓавол). Му ставаат огнени синџири околу вратот, му ги влечат нозете над главата, му ја ставаат десната рака во левата страна, левата во десната и го вадат одзади. Стихот нè информира за оваа ситуација. Вика и ги повикува своите додворувачи во светот. Зебанците (ангели одговорни во пеколот) одговараат и велат: (О неверник, о будало што се потсмеваш на муслиманите! Помина времето за просење. Верата веќе нема да се прифаќа, молитвите нема да се примаат. Дојде време да ја трпиш казната за твоето неверување). Му го вадат јазикот од вратот. Ги вадат очите. Со нанесување на разни болни маки, тие му ја земаат злата душа и го фрлаат во пеколот. Нека ни даде Аллах можност да умреме во религијата на Мухаммед „алејхисселам“ и во верувањето запишано во книгите на научниците на Ехл-и суннет кои правилно ни ја пренеле религијата на големиот Пратеник! Амин.

Колку и да живееш, на крајот ќе умреш. Нашиот Пратеник „алејхисселам“ рече: **(Кога душата на човекот го напушта телото, се повикува: Сине човечки, дали ти го остави светот, или светот те остави тебе? Дали ти го собра светот, или светот те собра**

тебе?Дали вие го убивте светот или светот ве уби? Кога ќе се почнемиењето на мртвото тело, се слушаат три гласови:

1- Каде е вашето силно тело? Што те направи тебе слаб?

2- Што те замолкна, кога убаво зборуваше?

3- Каде се твоите драги пријатели, зошто те оставија?

Кога трупот е завиткан во плаштеница, се слуша уште еден повик: Не тргнувајте без одредби! Нема враќање од ова патување, не можете да се вратите вечно. Местото на кое ќе пристигнете е полно со ангели на маки. Кога го стават во ковчегот, доаѓа уште еден извик. Ако сте го стекнале задоволството на Семоќниот Бог, колку сте среќни за вас, големината и среќата. Ако сте го заслужиле Божјиот гнев, срам да ви е! Кога трупот ќе пристигне на гробот, се слуша уште еден повик. О сине човечки! Што си подготвил за твојот гроб на овој свет? Каква светлина донесовте во овој мрачен гроб? Што донесовте со себе од вашето богатство и слава? Што донесовте за да го опремите и украсите овој гол гроб? Кога ќе го стават трупот во гроб, гробот се јавува и вели: Ти зборуваше зад мене, сега молчиш во мојот стомак. Конечно, кога погребот на трупот заврши и луѓето што служеа таму си заминаа, од Семоќниот Бог дојде повик: О слуга мој, ти остана сам; Те оставија во овој мрачен гроб. Тоа беа твоите пријатели, твоите браќа, твоите деца и твоите блиски пријатели. Сепак, ниту еден од нив не ви беше од никаква корист. О, слуга мој, ти не ме послуша, не ја послуша мојата заповед, никогаш не размислуваше за оваа ситуација. Ако умрениот умрел со вера, се надеваме дека Семоќниот Бог ќе му прости на тоа лице и ќе каже: о слуга мој верник! Не би доликувало на мојата слава да те оставам непогодно во гроб. Заради Мојата слава и величественост, ќе ви покажам милост што ќе ги изненади вашите пријатели, ќе ви покажам сочувство што ќе биде поголемо од сочувството на родителот кон својот син. Преку Неговата благодат и великодушност, Тој ги простува сите гревови на тој слуга, неговиот гроб станува рајска градина, а Рајот е исполнет со часови и благослови. Аллах е толку милостив што им простува на своите грешни слуги. Тој е толку милостив што многу пати на ден ги гледа грешките на Своите слуги и ги прикрива, без да им ги фрли во лице. Затоа, треба да се извршуваат заповедите на таквиот

творец, да се избегнуваат неговите забрани, да се прават добри дела секој ден и да се спаси од утрешната мака.)

Ќе има прашања во гробот за сите верници, грешни или не. Има и гробно мачење само за оние на кои не им се простуваат гревовите и за сите неверници. Тие што озборуваат меѓу муслиманите и тие што уринираат вр ќе бидат измачувани во гробот. [Маките во гробот ќе бидат нанесени не само на душата, туку и на душата и на телото. Човек не треба да се обидува со разум да ги реши работите што умот не може да ги разбере.]

Ако тој човек умре без вера, ќе биде измачуван со тешки маки до Судниот ден [а потоа вечно во пеколот].

О, сопственик на здивот, престанете да бидете склони кон љубовта кон друго.

Никогаш не останува во светот, ако даде Аллах, што е вечно.

Секое тело завршува со проблем, некогаш со болка, некогаш со тага,

Овој свет на богатства не вреди да се занимавате со една личност.

И јас бев самец на возраст, тажно лице,

Бев кралски сатиричен мотив, а мојата лоша среќа и судбина ми ја покажа залудноста на мојата судбина.

Станав зависник од јазикот некое време и постепено нарушувањето заврши.

Птицата на душата полета конечно, зашто кафезот беше уништен.

Светилката на здравјето изгасна, секој аспект на тагата остана во темнина,

Ахиретскиот ден се отвори, примен од светлата Божји.

Во тој момент го најдов мојот Субхан, го претставив мојот бунт,

Откако беше побарано, прошката ми беше дадена преку милост.

Господи мој! Овој чист слуга на духот, дури и ако направив сто илјади гревови,

Тебе те направив засолниште, твоето простување е само помирување.

Името на простувањето е историја, тајната е откриена,

Секоја грешка е простена, Бог е единствената вечна желба.

Абдуррахман Сами Паша

[О жив човек кој дошол на гости! Не го давајте своето срце на ништо друго освен на Аллах!

Нема да остане никој на светот. Никој не може да направи ништо освен Бог. Не остана никој освен него!

Секој има некој проблем. Ќе има слатки и горчливи денови. Овој понизен свет не вреди да се занимава со никого.

И јас бев зрно од моето време. Бев како прстенот [дијамантот] на шефот на владата. Бев како потписот на султанот на неговиот декрет. Судбината ми ја покажа и спротивната страна.

Срцето ми беше болно некое време. Мојата сила и моќ исчезнуваа во секој момент.

Најпосле душата ми одлета. Затоа што кафезот [моето тело] беше уништен одеднаш.

Здравјето ми згасна како свеќа. Сè околу мене се стемни. Сонцето на задгробниот живот изгреа. Тој беше осветлен со Аллаховите светла.

Во тој момент го сретнав мојот Господ. Моите гревови излегоа на виделина. Кога побарав прошка, Тој ме пречека со Својата бескрајна милост.

Господи мој! И покрај тоа што направив сто илјади гревови, се засолнувам на Твојата семоќна врата со ова мое црно лице. Ве молам за прошка.

Го датирав ова пишување на името Гафур [1286]. Неговото значење сигурно ќе стане очигледно. Моите грешки се простени. Никој не може да направи ништо освен Бог.

Никој не остана освен него!]

[Додека А. Сами Паша бил член на [Сенатот] во 1295 година [починал во м. 1878 година.]

Овој живот е сон, полн со страдање,
Сме родени за да умреме, нели?
Дури и ако поминат неколку часа со задоволство,
Неволјата ги брка сите задоволства!

Одиме секој момент, со незнаење и безгрижност,
копнеж за дното на морето на смртта.
Со секакви тешкотии и маки,
Светот нè прави мизерни и уништени.

Ја гледавме и видовме оваа структура,
Ги бараме за луѓето, што е богатство.
Создателот, луѓето и тајната на пронајдокот,
Сакаме да ја знаеме мудроста Божја,

Но решението на тајната поставена од Бога,
Тоа не може да се направи со умот на слугата, тоа е очигледно.
Неспособност, безгрижност и незнаење на човекот,
Тие прават една грешка во друга.

ПОСЕТА НА ГРОБ И ЧИТАЊЕ НА СВЕТИОТ КУРАН

Посетата на гробовите е суннет. Се посетува еднаш неделно, барем на празници. Посетата во четврток, петок или сабота е поисплатлива. На крајот на **(Шир'ат-ул-Ислам)** се вели дека посетата на гробовите е суннет. Посетителот внимава со тоа што мисли дека трупот скапува. Секогаш кога Осман „радијаллаху анху" поминувал покрај гробот, многу плачел и му се навлажнувала брадата. И мртвите имаат корист од направените молитви. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем" ги посетувал гробовите на своите роднини и асхаби „радијаллаху теала анхум". По поздравот и молитвата се седи свртен кон гробот со грб кон кибла. Христијански обичај е да се допира гробот и да се бакнува почвата. Во еден хадис е наведено: **(Кога човек оди на гробот на некој познаник и го поздравува, тој го препознава и одговара на неговиот поздрав.)** Ахмед ибни Ханбел (рахимехуллаху теала) вели: (Кога се минува покрај гробиштата, треба да се читаат Ихлас, два Кул е'узу и Фатиха и да се приложи наградата на мртвите. Наградата оди кај нив.). Во хадисот што го пренесува Енес бин Малик (радијаллаху теала анху) е наведено: **(Кога ќе се рецитира стихот Курси и неговата награда е испратена до мртвите, Аллах Теала ја испраќа до сите мртви.).**

Во **(Хазанет-ур-ривајат)** е наведено: (Исто така, дозволено е да се оди на далечни места за да се посетат научниците кои биле посетувани додека биле живи, по нивната смрт. Во однос на користа од нив, нема разлика помеѓу посетите на пророците „алејхимуссалавату ветеслимат" и посетите на светиите и научниците „рахиме-хумуллахи

теала“. Има само разлика помеѓу нивните степени.).

[Ако муслиман закачи плоча на ѕидот од собата каде што седи и го напише името на својата сакана на плочата, или подигне камен на неговиот гроб и го напише на каменот, кога муслиманите кои влегуваат во собата и го посетуваат овој гроб, ќе ја рецитираат Фатиха и молитви за душата на сопственикот на името на плочата или каменот, Аллах теала се смилува на сопственикот на ова име и му ги простува гревовите. Пишувањето име на ѕидовите на просторијата или на надгробниот споменик не е со цел да се сеќаваме на некого. Тоа е за читање на поглавјет ел-Фатиха и молитви за сопственикот на името. Поради оваа причина, во исламските земји стана традиција да се пишуваат имиња на ѕидовите на собите и на гробовите. Ако е напишано името на светецот, кога се чита ова име и се бара застапништво или молитва од неговиот сопственик, светецот го слуша тоа и се моли за световните и за задгробните желби на оној што го бара, и неговата молитва се прифаќа.]

Иако на жените им е дозволено да го посетуваат, подобро е да не го посетуваат гробот на Аллаховиот Пратеник. Иако е дозволено да се посети некого додека е во состојба на нечистотија или џенеб, суннет е да се биде во состојба на абдест. Во еден хадис е наведено: **(Кога верникот ќе го посети неговиот гроб и ќе рече: „Аллахумме инни ес-елу-ке би-хакки Мухаммедин ве али Мухаммедин ен лату-аззибе хазелмејјит “, измачувањето на мртвите се избегнува.) Беше наведено: (Оној што ќе го посети гробот на своите родители или на некој од нив секој петок, ќе му биде простено.).** Дозволено е само да се бакнува почвата на гробот на родителите. Во книгата **(Кифаје)** е наведено дека кога некој му рекол на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“: „Се заколнав дека ќе го бакнам прагот на вратата на Рајот. Што да правам?“, тој одговорил: **(Бакни ја ногата на мајка ти!)** Кога реков: „Немам мајка или татко“, тој заповеда: **(Бакнете ги нивните гробови! Ако не ги знаете нивните гробови, повлечете две линии, со намера да бидат нивни гробови и бакнете ги овие линии! На тој начин ќе си ја исполниш заклетвата!)**

Подобро е да не одите во далечни земји за да ги посетите гробовите на големите луѓе, туку да ги посетите кога одите таму за друга работа. Сепак, наградувачки чин е да се посети нашиот Пратеник

„саллаллаху алејхи ве селлем“. Оние кои ги посетуваат Пратениците „алејхимусселам“ и светителите „алејхимуррахме“ имаат корист од нивните благословени души. Неговото срце се прочистува како што се зголемува неговата љубов и посветеност кон нив. Ако некој прави гревови во гробовите, на пример, ако дојде непокриени жени, не треба да се откаже да ги посети ако не може да ги спречи, треба да ги мрази во своето срце; Всушност, неопходно е да се присуствува на погреб на верник на кој е присутна жена и на кој се пеат песни, химни и говори.

Харам е жените да ги посетуваат гробовите за да се тагуваат, да плачат, да викаат или да се мешаат со мажи и да предизвикаат зло. Таквите жени се проколнати. Иако е дозволено постарите жени да ги посетуваат гробовите на своите роднини и светци без да се мешаат со мажи, таквата посета е мекрух и за младите девојки. Истото важи и за жените кои присуствуваат на погреби.

Во **(Џила-ул-кулуб)** е наведено: Човекот кој доаѓа на гробиштата треба да каже стоејќи:

(Есселаму алејкум, ја ехле дар-ил кавм-илму-минин! Инна иншааллаху ан карибин бикум лахикун - Поздрав до вас, луѓе од земјата на верниците и муслиманите! Господ да ги помилува и оние кои заминаа пред нас и оние што останаа. Ние секако ќе ве стигнеме, ако даде Господ). Потоа, тој рецитира Бесмела, Ихлас единаесет пати и Фатиха еднаш. Потоа, треба да се чита молитвата, **(Аллахумме раббел-еџсадилбалијех, велизамин нахире-тиллети харецет минеддунја ве хије бике муминетун, едхил алејха ревхан мин индике ве селамен минни)**. Кога се приближува кон гробот, се приближува од десно [киблата на гробот] и нозете на покојникот. Тој се поздравува. Стоејќи, чучнувачки или седејќи, ги чита почетокот и крајот на поглавје ел-Бекара, поглавје ел-Јасин, поглавје ел-Мулк (Тебареке), поглавје ет-Текасур, поглавје ел-Ихлас и поглавје ел-Фатиха и ги подарува на мртвите.

Предупредување: Додека објаснуваат како да се изврши аџилак во име на некој друг, нашите научници велат дека е дозволено да се донира наградата за фарзните или нафиле ибадети, како што се намаз, пост, милостина, читање на Светиот Куран, правење зикр, вршење таваф, аџилак, умра, посетување на гробовите на пророците и евлијаите, обвиткување на умрените и ритабилни дела за душите на другите. И на обожувателот и на нивните души им се доделуваат севаб

(награда во оној свет). Поради оваа причина, Куранот треба да се чита на гробот или на друго место, наградата за која треба да му биде доделена на покојникот и веднаш да се молат за нив. Зашто, милоста и благословот се спуштаат на местото каде што се чита Куранот. Молитвите направени овде се прифатени. Кога се рецитира на гробот, гробот е исполнет со милост и благослов. Според ханефискиот мезхеб, ако некој ја даде наградата за доброволен пост, молитва, милостина или читање на некој друг, без разлика дали е мртов или жив, наградата оди и кај него. Има и такви кои велат дека наградата за фарзните молитви исчезнува дури и кога тие се даваат како подарок. Наградите не се делат на починатите. Сè е дадено на секој од нив. Според Малики и Шафии, богослужбите што се вршат само физички, како што е читањето, не се подаруваат. Преку нив се прават молитви.

Наведено е во **(Китаб-ул-фикх алел-мезахиб-ил-ербеа)**, (Посетата на гробовите за да се земе поука од ситуацијата на мртвите и да се размислува за задгробниот живот е суннет за мажите. Во мезхебите Ханефи и Малики, посетата во четврток, петок и сабота се смета за суннет. Во мезхебот на Шафии, намазот муеккед суннет се изведува од попладнето во четврток до изгрејсонце во сабота. Посетителот мора да го чита Куранот за покојникот и да се моли за него. Овие ќе бидат корисни за мртвите. Кога влегувате на гробишта, суннет е да се каже: **(Есселаму алејкум, ја ехле дар-ил кавм-илму-минин! Инна иншааллаху ан карибин бикум лахикун - Поздрав до вас, луѓе од земјата на верниците и муслиманите! Господ да ги помилува и оние кои заминаа пред нас и оние што останаа. Ние секако ќе ве стигнеме, ако даде Господ).** Секој гроб, близок и далечен, треба да се посетува. Суннет е да се оди на далечни места за да се посетат побожните и светите „рахимехуллаху теала“. Посетата на благословениот гроб на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ е едно од највредните ибадети. Дозволено е и постари жени да посетуваат прикриени. Ако тоа предизвикува раздор и неред, харам е да ги посетуваат старите жени. За време на посетата не е дозволено да се обиколува гробот, да се бакнува каменот или почвата или да се бара нешто од мртвите.) Се замолуваат светиите да посредуваат „рахимехумуллаху теала“ и да бидат посредници за Аллах теала да даде нешто.

Има две работи по кои се коднее,
Без разлика кои се тие, ги пали сите.
Дури и ако окото пролее крв, не може да си го покрие долгот,
Едниот е младината, другиот верскиот брат!

ТРЕТИ ТОМ, 9-то ПИСМО

Имам-и Раббани Муџеддид-и Елф-и Сани, деветтото писмо од третиот том на „рахиме-хуллаху теала“ (Мектубат) на Ахмед Фаруки е напишано за Мир Мухаммед Нуман. Го објаснува стихот: (Земете го тоа што го донесе Аллаховиот Пратеник!) Ова писмо е на арапски и неговиот превод е како што следува:

Бисмиллахиррахманиррахим! Седмиот стих од поглавје ел-Хашр вели: **(Земете го она што ви го донел Аллаховиот Пратеник, избегнувајте го она што го забранил и плашете се од Аллах!)**. [Да се извршуваат заповедите и да се избегнува забранетото се нарекува почитување на **(исламот)**.] Фактот што Аллах теала вели: „Избегнувајте го забранетото“, а потоа „плашете се од Аллах Теала“ покажува дека е поважно да се избегнува забранетото. Зашто, да се плашиш од Аллах Теала, односно **(Таква)**, значи воздржување од она што е харам. Побожноста е основата на религијата. Избегнувањето на сомнителните се нарекува **(Вера')**. Аллаховиот Пратеник „саллаллаху алејхи ве селлем“ рекол: **(Столбот на вашата религија е вера')**. Тој во друг хадис рекол: **(Ништо не може да биде како вера')**. Причината зошто нашата религија дава толкаво значење на избегнувањето на харам нештата е тоа што има повеќе работи што треба да се избегнуваат и нивните придобивки се поголеми. Зашто, има и избегнување во извршувањето на заповедите. Да се изврши заповед значи да се воздржува од извршување. Причината зошто има повеќе придобивки е затоа што никогаш не ги следи желбите. Додека ја извршува заповедта, душата добива и задоволство. Колку помалку некој ги следи желбите во нешто, толку повеќе има корист. Односно, тоа го тера побрзо да се постигне согласност од Семоќниот Аллах. Затоа што правилата на исламот, односно заповедите и забраните на исламот имаат за цел да ја обземат и истрошат егото. Егото е непријател на Семоќниот Аллах. Во светиот хадис е наведено: **(Бидете непријателски настроени кон вашето его! Затоа што, тоа е мој непријател)**. Поради оваа причина,

меѓу високите патеки, оној кој повеќе го набљудува исламот е оној на патот поблиску до Аллах. Зашто, овде повеќе преовладува неследење на желбите на егото. Како што знаат луѓето од знаењето, ова е патот по кој одиме. Токму поради оваа причина, нашиот старец, нашиот водач, длабокиот научник Бехауддин-и Бухари рече: (Го најдов најкраткиот пат што води до Аллах Теала). Затоа што, на овој пат, почесто се оди против себе. Што се однесува до мноштвото начини за набљудување на исламот, многу е лесно да се разбере за интелигентен и праведен човек кој ги проучува неговите книги. Тој јасно гледа дека тоа е така. Иако ова е јасно, јас го објаснив ова детално во многу мои писма. Семоќниот Аллах ја знае вистината за сè. Тој е доволен да ни помогне. Тој е многу добар претставник. Нека е мир и благослов врз нашиот господар Мухаммед, неговото семејство, асхабите „Аллах нека биде задоволен со сите нив“ и сите оние кои се на вистинскиот пат!

ТРЕТИ ТОМ, 84-то ПИСМО

Благодарноста му припаѓа на Аллах и мир над Неговите избрани и сакани слуги! Човекот кој сака да работи на овој пат [да ја постигне љубовта кон Аллах теала] мора прво да го поправи своето верување според она што го кажале научниците на вистинскиот пат [т.е. научниците на Ехл-и суннет]. [Овие длабоки научници го добија целото свое знаење од асхабите. Тие не ги мешаа сопствените мисли и идеите на филозофите во нив.] Аллах да им даде изобилни награди за нивните напори! Потоа, тој треба да го научи знаењето на фикхот кое е неопходно за секого. Отсега треба да го применува наученото. После тоа, секогаш треба да се сеќава на Аллаху Теала. [Тоа е, срцето секогаш треба да размислува за Неговото име и Неговите суштински својства.] Меѓутоа, услов е да се научи да се прави зикр од совршено и прекрасно битие. Ако учи од оние кои се дефицитарни [особено од неуките и изопачените шеици], не може да достигне совршенство. На почетокот треба да се прави толку многу зикр што по извршувањето на фарзните намази и нивните суннети да не се прави друг ибадет освен зикр, а читањето на Куранот и доброволните ибадети да се одложат за друго време. Треба да се прави зикр и со и без абдест. Човек секогаш треба да ја извршува оваа должност додека стои, седи, оди или лежи. Човек не треба да биде без зикр додека оди по улица, јаде или спие. Превод на персискиот куплет:

Секогаш прави зикр, зикр, додека ти живее душата!
Чистотата на срцето е во зикрот на Возљубениот.

Човек треба да прави зикр толку многу што во неговото срце да не остане друга желба или мисла освен онаа што е зикр [Аллаху Теала]. Имињата и симболите на други работи освен Него не треба да ви доаѓаат во срцето. Дури и ако се обиде да се натера да размислува за други работи, не треба да може да ги приведе во своето срце. Овој заборав на сè освен на Аллах теала од срце е почеток на достигнување до Него. Овој заборав е предвесник за постигнување на саканата согласност и љубов. Превод на арапскиот куплет:

Се прашувам како некој може да го достигне Су'ад!
Помеѓу има планини и карпи.

[Су'ад е името на саканиот.] Само Аллах теала го прави човекот да постигне сè. Мир да биде над оние кои се на вистинскиот пат! [Тоа е наведено во 17-тото писмо од третиот том, (Да се прави зикр со срцето го спасува тоа од тоа да се сака други работи освен Аллах. Оваа наклонетост е срцева болест. Доколку срцето не се ослободи од оваа болест, не може да достигне вистинска вера и ќе биде тешко да се почитуваат правилата на исламот, односно наредбите и забраните на Аллаху Теала. Намерата додека се придржува кон нив и не размислувањето за тоа дека егото добива задоволство при вршењето на дозволените дела исто така се смета за зикр.) Причината за срцевата болест е неговото следење на егото. Егото е непријател на Семоќниот Аллах. Тој не сака да го послуша. Тоа е и непријател на себе. Срцето ужива да го натера секој екстремитет да прави харам, лоши и штетни работи. За да ги постигне овие задоволства, тоа сака да биде нерелигиозна, неверна личност. Пријателството со неверниците и оние без мезхеб, читањето на нивните книги и весници и штетните преноси на нивното радио и телевизија, исто така, го разболуваат срцето. Следењето на исламот го спасува срцето од болести. Тоа ја разболува душата. Тоа ги намалува нивните задоволства, желби и моќта да влијаат на срцето.]

Кој наоѓа, со сила, секогаш победа за целта?
Тоа сигурно ќе се случи, без оглед на декретот на судбината.

114-то ПИСМО

Има сто дваесет и пет писма во книгата (Мекатиб-и шерифе) на Абдуллах-и Дехлеви, еден од големите научници на Индија, „рахимехуллаху теала“. Сто и четиринаесеттиот му е напишан на Ацилаки Абдуллах Бухари, а неговиот превод од персиски на турски е следниов:

Нема несовршеност во Семоќниот Аллах. Тој секогаш ја кажува вистината и им го покажува вистинскиот пат на своите слуги. Нашите поздрави и молитви се до нашиот врховен водач, нашиот сакан пророк Мухаммед Мустафа „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ и до неговото семејство и асхабите „радијаллаху теала анхум еџмаин“! Следбениците на тарикатот овде [т.е. во градот Делхи] ги рецитираат Есма (Имиња) за да ги постигнат своите желби. Тие пишуваат амајлии. Така тие ги привлекуваат сите кон себе. Тие го сметаат Емир-ул-му'минин Али „керремаллаху веџхех ве радијаллаху теала анх“ како супериорен од другите тројца калифи „радијаллаху анхум“ . Овие се нарекуваат (шиити). Оние кои се непријатели на тројцата калифи и на сахабите се нарекуваат **(Рафизи).**

[Учениците на **(Ехл-и суннет вел-џемаат)** „рахимехумуллаху теала“ изјавија во различни книги дека хазрети Ебу Бекр, Хазрети Омер и Хазрети Осман Зиннурејн „радијаллаху теала анхум еџмаин“ се супериорни од хазрети Али „радијаллаху анх“ и го докажуваат со едногласност, на асхабите „радијаллаху теала анхум еџмаин“. Две од овие вредни книги се книгите **(Изалат-ул-хафа)** и **(Куррет-ул-ајнејн)** од Шах Велиједдуллах Мухаддис Дехлеви, еден од големите научници на Индија, „рахимехуллаху теала“. Тоа е мешавина од арапски и персиски, од кои првиот, заедно со неговиот урду превод, е отпечатен во Пакистан во хиџри 1382 [м. 1962] година . Вториот е преведен на турски и објавен во книгата **(Асхаб-и Кирам)**. Го има и во книгата **(Документи на вистинскиот збор).** Арапската книга на големиот научник Ибн Ацилакер-и Мекки, „рахиме-хуллаху теала“ **(Ес-саваик-ул мухрика),** беше отпечатена со офсет метод од Хакикат Китабеви во Истанбул. Еден фер муслиман кој ја чита оваа книга јасно ќе разбере дека оние без мезхеб се на погрешен пат. Некои од нив денес се нарекуваат себеси **(Џафери).** Тие ги мамат младите велејќи: „Ние сме на патот

на дванаесетте имами“. Меѓутоа, муслиманите кои го следат патот на дванаесетте имами се нарекуваат **(Ехл-и суннет).** Научниците на Ехл-и суннет „рахимехумуллаху теала“ рекоа: (Сакувањето на дванаесетте имами предизвикува да се умре со вера на последниот здив).

Тие организираат погребни поворки и банкети за да ја одбележат оваа прилика. [Тие не вршат намаз со џемаат. [Во џамиите] одржуваат собири, химни и елегии на Мевлид. Во ложите слушаат музички инструменти и тапани. Тие вршат многу повеќе бидати како овие како тарикати. Тие дури и ги припишуваат обожувањата на неверниците Џукијје и Берехмен во Индија на редот. Тие се заедно со оние што го сакаат светот и со грешниците. Тие не им даваат значење на луѓето, на собирите, на џемаатот, па дури ни на петочниот намаз за време на намазот. Во времето на праведните претходници немало такви работи. Ниту едно од овие не постои во исламот. Научниците на **(Ехл-и суннет вел-џемаат**) „рахиме хумуллаху теала“ ги избегнуваа таквите бидахи. Му благодариме на Аллах, ниту еден од овие грди бидови не постоеле меѓу асхабите „радијаллаху теала анхум“. Секој што сака да биде муслиман и да го следи патот на Селеф-и салихин „рахиме хумуллаху теала“ нека се држат настрана од таквите членови на сектата. Овие се крадци на религија. Тие ја уништуваат религијата и верата на Аллаховите слуги. Зикр и други работи што ги прават ги активираат срцето и душата. [Во овие, не е неопходно да се појават состојби и движења, туку тие да се прочистат од туѓи работи.] Кашфот [чудата, давање информации за невидено и разговор со џини] и онака нема никаква вредност во исламот. Неверниците Џукијје, исто така, прават откровенија и чуда. Оние со интелигенција мора да ги отворат очите и да го одвојат правото од погрешното. Не е можно човек и да ја прифати религијата и да го сака светот. Откажувањето од религијата за да се здобијат со световни работи не е нешто што мудар човек би го направил. Научниците и шеиците на градот Бухара беа луѓе од довера. Тие не беа љубители на светот. Давањето гозби и собирањето световни луѓе го затемнува срцето. Тие старешини избегнуваа такви работи. Тие се држеа цврсто на правилното верување на Селеф-и Салихин „рахимехумуллаху теала“ и суннетот на Аллаховиот Пратеник „саллаллаху теала алејхи ве селлем“. Го следеа патот на **(Азимет)** во сè што правеа. Тие избегнуваа ереси. Тие би ги избегнувале работите што доаѓаат од харам и одвратни начини. Мубахите (дозволените работи) кои предизвикуваат харам

стануваат и харам. **(Зикр-и хафи)**, односно тивко да се прави зикр, е подобро од **(Зикр-и џехри)**, односно гласно да се прави зикр. Тие правеа зикр вака. Тие беа на нивото на (ихсан) споменати во хадисот. Нивните срца секогаш беа свртени кон изворот на благословот [т.е. Аллаху Теала]. Срцето на искрена и верна личност која ја достигнала наклонетоста на толку голем суфиски мајстор веднаш почнува да ги спомнува сите суптилности. Тој постигнува мир, односно отсуство на нешто друго во срцето освен Аллах, што исто така се нарекува **(Мушахеде)**, и благослови како занесот, фејз наречен **(Варидат)**, односно благослови како што се неговите надворешни и внатрешни светла да бидат покриени. Помислата за ништо друго освен за Аллах теала доаѓа во срцето на оној кој прима инспирација од срцето на својот Муршид. Сите негови екстремитети се движат достоинствено и во согласност со Суннетот. Каква голема среќа се овие благослови. Господи мој! За доброто на вашиот возљубен пророк Мухаммед Мустафа „саллаллаху алејхи ве алихи ве селлем“ и честа на шеиците на Чесниот Пратеник „рахметуллахи алејхим еџмаин“ кои се на патот на Тој Возвишен Пратеник, дај ни го овој многу вреден благослов. Благословите на Имам-и Раббани муџеддид-и елф-и сани „рахметуллахи алејх“, им овозможуваат на сите суптилни способности на човекот да го постигнат овој благослов.

Мојот живот, нека биде жртвуван за твој пат,
Неговото име е убаво, како неговата сопственост, убав Мухаммед!
Дојди и посредувај се за твојот смирен слуга,
Неговото име е убаво, како неговата сопственост, убав Мухаммед!
Има многу страдања за верниците,
Задоволството и уживањето ќе бидат во ахирет.
Мустафа на осумнаесет илјадите светови,
Неговото име е убаво, како неговата сопственост, убав Мухаммед!
Оној што гледа на седумте небеса,
Оној што е достапен на тронот,
При Мирацот, Умметот побара од Бога:
Неговото име е убаво, како неговата сопственост, убав Мухаммед!
(Јунус) Што би биле двата света без тебе,
Ти си вистинскиот пророк, без никакво сомневање!
Оние кои не те следат, ќе заминат како неверници,
Неговото име е убаво, како неговата сопственост, убав Мухаммед!

ПОСЛЕДЕН ЗБОР НА КНИГАТА ВЕРОУЧЕЊЕ ЗА ПАТОТ КОН РАЈОТ

Гледаме дека сите живи и неживи суштества се под некаква уреденост. Дознаваме дека има непроменлив ред и математички врски во структурата на секоја супстанција, во секој настан, во секоја реакција. Овие редови и врски ги нарекуваме закони на физиката, хемијата, астрономијата и биологијата. Искористувајќи го овој непроменлив поредок, основаме индустрии, фабрики, произведуваме лекови, одиме на Месечината и воспоставуваме врски со ѕвездите и атомите. Правиме радија, телевизори, електронски мозоци и интернет. Ако немаше ред во суштествата и сè беше случајно, немаше да можеме да направиме ништо од овие работи. Сè ќе се судри, се ќе се расипе, ќе се случат катастрофи. Сè би било уништено.

Фактот дека суштествата се уредни, поврзани и законски покажува дека тие не настанале сами или случајно, туку дека сè е создадено од суштество кое е сезнаено, моќно, гледа, слуша и прави што сака. Тој создава и уништува што сака. Другите работи ги направи причинители за создавање и уништување на сè. Да создадеше без причина, немаше да има таков ред меѓу суштествата. Сè би се измешало. Не би било очигледно ниту неговото постоење. Исто така, науката и цивилизацијата не можеле да се појават.

Исто како што го открил своето постоење со оваа наредба, Тој исто така ги информирал Своите слуги за Своето постоење со тоа што се сожалил на нив. Почнувајќи од Адем алејхисселам, во секој век, Тој испраќал порака преку ангел до еден од најдобрите и најсуперионите луѓе што ги создал од целиот свет, и ги информирал за Себеси и Неговите имиња и објаснил што луѓето треба да прават и да избегнуваат за да им биде удобно и да живеат добро на овој свет и на другиот свет. Таквите избрани, супериорни луѓе се нарекуваат **(Пророци)**. Заповедите и забраните соопштени од нив се нарекуваат **(Религија)** и **(Религиски директиви)**. Бидејќи луѓето ги заборавиле старите работи и затоа што злите луѓе кои отсекогаш постоеле ги сменило книгите и зборовите на пророците „алејхимуссалавату веттеслимат“, старите религии се заборавени и корумпирани. Злобните луѓе создадоа и лажни религии.

Бидејќи Семоќниот Аллах, Создателот на сè, чувствувал големо

сожалување за луѓето, Тој испратил последен Пратеник и нова религија на Своите слуги. Ја даде радосната вест дека ќе ја штити оваа религија до Судниот ден и дека ќе ја шири насекаде, нерасипана, дури и ако злите луѓе ја нападнат и се обидат да ја променат и расипат.

Фала му на Аллах, верувавме во единствениот Творец додека бевме млади. Имавме доволно среќа да дознаеме дека неговото име е **(Аллах)**, дека неговиот последен Пратеник е **(Мухаммед)** алејхисселам и дека религијата што ја проповедал е **(Ислам)**. Сакавме правилно да ја разбереме оваа исламска религија. Додека бевме во средно училиште и факултет, баравме ресурси за од каде да го научиме. Меѓутоа, младите беа опкружени со научни имитатори кои се распродадоа на масоните и комунистите и со луѓе кои се распродадоа на вехабистите и кои станаа безмезхебни. Овие отпадници и изопачени кои ја продадоа својата религија на светот работеа толку лукаво што стана невозможно да се разликува вистинскиот пат. Немаше друг избор освен да се молиме на Аллах. Нашиот Семоќен Аллах ни даде можност да ги читаме книгите на научниците на Ехл-и суннет „рахимехумуллаху теала“. Меѓутоа, во нашите души беа навлезени корумпираните идеи што ни ги всадија таканаречените **(прогресивци)**, под името научно знаење и (**религиозните фанатици**), кои ја користеа религијата како алатка за своите световни интереси, под името превод на Куранот. Бескрајна благодарност до Аллах, почнавме да разликуваме добро од лошо со предупредувањето на вистинските религиозни луѓе. Можевме да разбереме дека она што беше ставено во нашите умови не беше знаење, туку позлатен отров и дека нашите срца беа помрачени од нивното влијание. Да не ги видевме книгите на научниците на Ехл-и суннет, немаше да можеме да разликуваме пријател од непријател и ќе нè измамат трикови и лаги на нашето его и непријателите на религијата. Не би можеле да избегаме од замките на подмолните непријатели кои нерелигијата и неморалот ги претставуваат како прогресивизам. Ќе ги исмевавме нашите мајки и татковци, кои беа чисти и невини муслимани, и исламското знаење што го стекнавме од нив. Нашиот сакан пророк „саллаллаху теала алејхи ве селлем“ нè предупредува за да не паднеме во замките на непријателите на исламот: **(Научете ја својата религија од усните на достоинствениците!)** вели Тој. Кога не можеме да најдеме вистински религиозен научник, ќе учиме

од нивните книги. Религиозните книги на еретиците, безмезхебните, неуките религиозни луѓе се многу штетни, како книгите на неверниците.

Харам е жените и девојките да излегуваат со непокриени глави, коса, раце и нозе, а мажите со непокриени колена и папок. Односно, Аллах теала ги забрани овие. Четирите вистински мезхеби, кои ги објаснуваат заповедите и забраните на Аллах теала, различно ги објасниле интимните делови на луѓето, односно органите кои им е забрането да се гледаат и да се покажат на другите. За секој муслиман е фарз да ги покрива своите интимни делови како што е пропишано од мезхебот што ја следи. Харам е другите да гледаат во оние чии делови се отворени. Наведено е во **(Кимја-и сеадет)**, (Како што на жените и девојките им е харам да излегуваат со непокриени глави, коса, раце и нозе, харам е и да излегуваат покривајќи се со тенка, украсена, тесна облека и со пријатна миризба. Во неговите гревови и маки учествуваат и неговата мајка, татко, сопруг и брат кои му дозволуваат да излегува вака, кои го одобруваат и му се допаѓаат.) Со други зборови, тие ќе изгорат заедно во пеколот. Ако се покајат, ќе им биде простено и нема да бидат изгорени. Семоќниот Аллах ги сака оние кои се каат. Во третата година од хиџрет, било наредено девојчињата и жените кои се здрави и во пубертет да не ги гледаат туѓите мажи. Не треба да бидеме измамени од британските шпиони и неуките луѓе кои паднале во нивните стапици, кои тврдат дека превезот не се практикувал пред да биде објавен стихот за Хиџаб и велат дека завесата подоцна ја измислиле фикховите научници.

Уште еднаш да кажеме дека кога детето ќе достигне возраст од пубертет и мудрост, односно кога ќе може да разликува добро од лошо и кога ќе наполни брачна возраст, му станува фарз веднаш да ги научи шесте начела на верата, потоа да ги научи **(Ахкам-и исламијје - Исламските директиви)**, односно фарзите, што е халал, а што е харам и да ги почитува. Девојчето станува разумно и зрело кога ќе наполни девет години, а момчето станува разумно и зрело кога ќе наполни дванаесет години. Задолжително е да ги научи овие прашувајќи ги мајка му, таткото, роднините и пријателите. Задолжително е неверникот кој ќе стане муслиман веднаш да отиде кај религиозен човек или муфтија и да ги научи овие, а тие да го научат или да му дадат вистинска верска

книга и да го поттикнат да чита и учи од таму. Ако кажат: „Браво, браво“, но не го поучуваат или не ја дадат книгата, тие не ја извршиле задолжителната должност. Оној што не го извршува фарзниот намаз, ќе изгори во пеколот. Тоа би било изговор да ги бараме религиозниот човек и книгата и да не научиме за тоа додека некој не ја најде.

Со цел да ги направиме младите свесни за точните исламски информации што сме ги прочитале и да им служиме на сите да постигнат удобност и мир на овој свет и бескрајни благослови во ахирет, ќе продолжиме да ги објавуваме, ако даде Бог, вредните написи избрани од книгите на научниците на Ехл-и суннет.

За да се постигнат своите желби, треба да се рецитира **(Салатен тунџина)**: (Аллахумме салли ала сеџџидина Мухаммедин ве ала ал-и сеџџидина Мухаммедин салатен тунџина биха мин џеми-ил ехвал-и вел-афат ве такди лена биха џеми-ал хаџат ве тутаххируна биха мин џеми-иссеџџиат ве терфе-уна биха а-леддереџат ве тубеллигуна биха аксалгајат мин џеми-ил хајрат-и фил хајати ве ба-дел-мемат).

Во хадисите е објавено дека рецитирањето **(Истигфар – Прошка)** е многу корисно за заштита од секакви неволји и опасности и за бегство од штетата и нападите на ѓаволите и непријателите.

Мојот живот дојде и си замина брзо, како ветер што минува,

Ајде вака ми доаѓа како да сум затворил очи па ги отворил.

Бог е сведок на оваа изјава, душите се гости во телото.

Еден ден ќе излезе и ќе си замине, како птица да излетала од кафезот.